

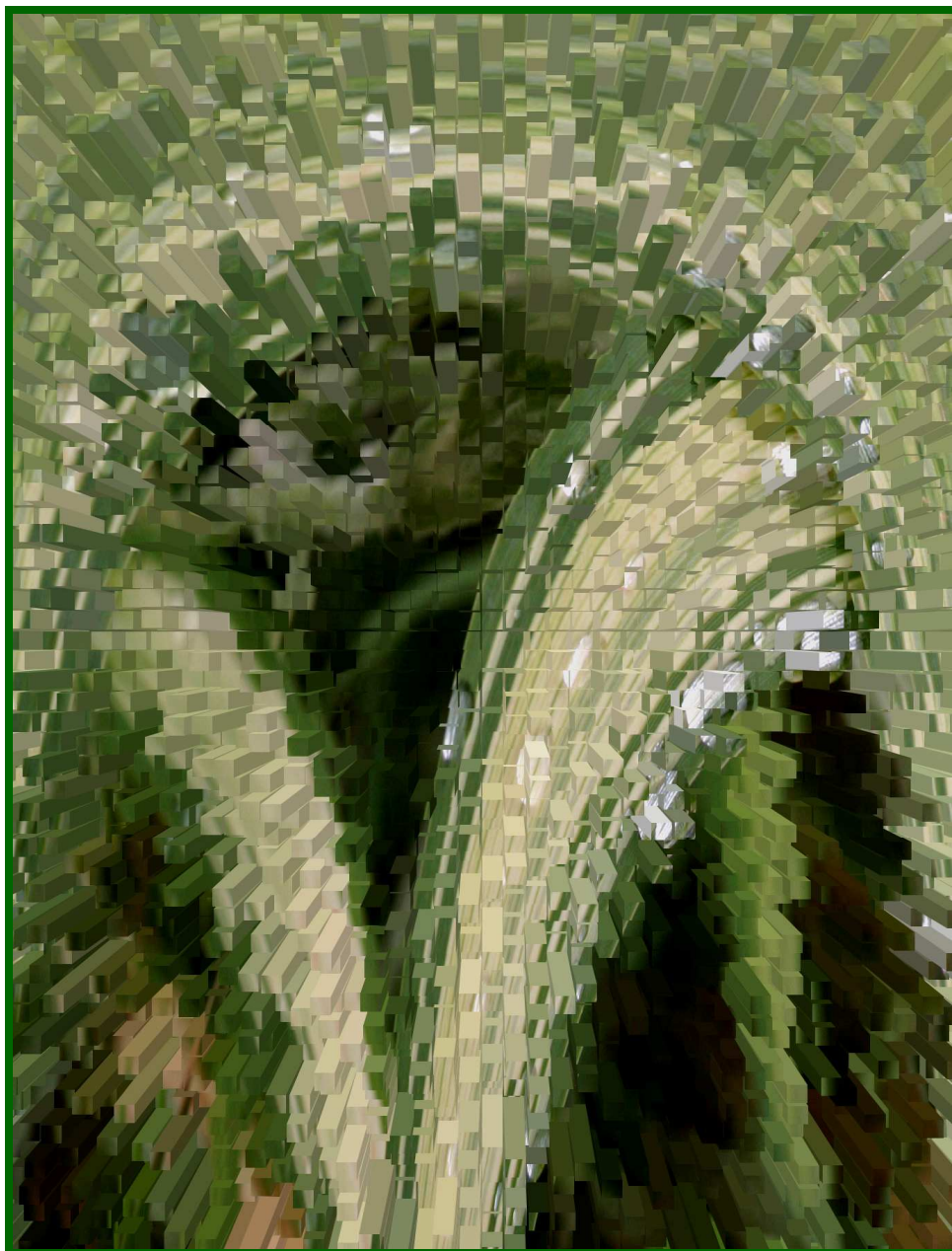
KRISTÁLY

IRODALMI és KÉPZŐMŰVÉSZETI FOLYÓIRAT

AZ ALKOTÓ KÉPZŐMŰVÉSZEK ÉS ÍRÓK ORSZÁGOS SZÖVETSÉGÉNEK KÖZPONTI LAPJA
BUDAPEST

XX. évfolyam 3-4.

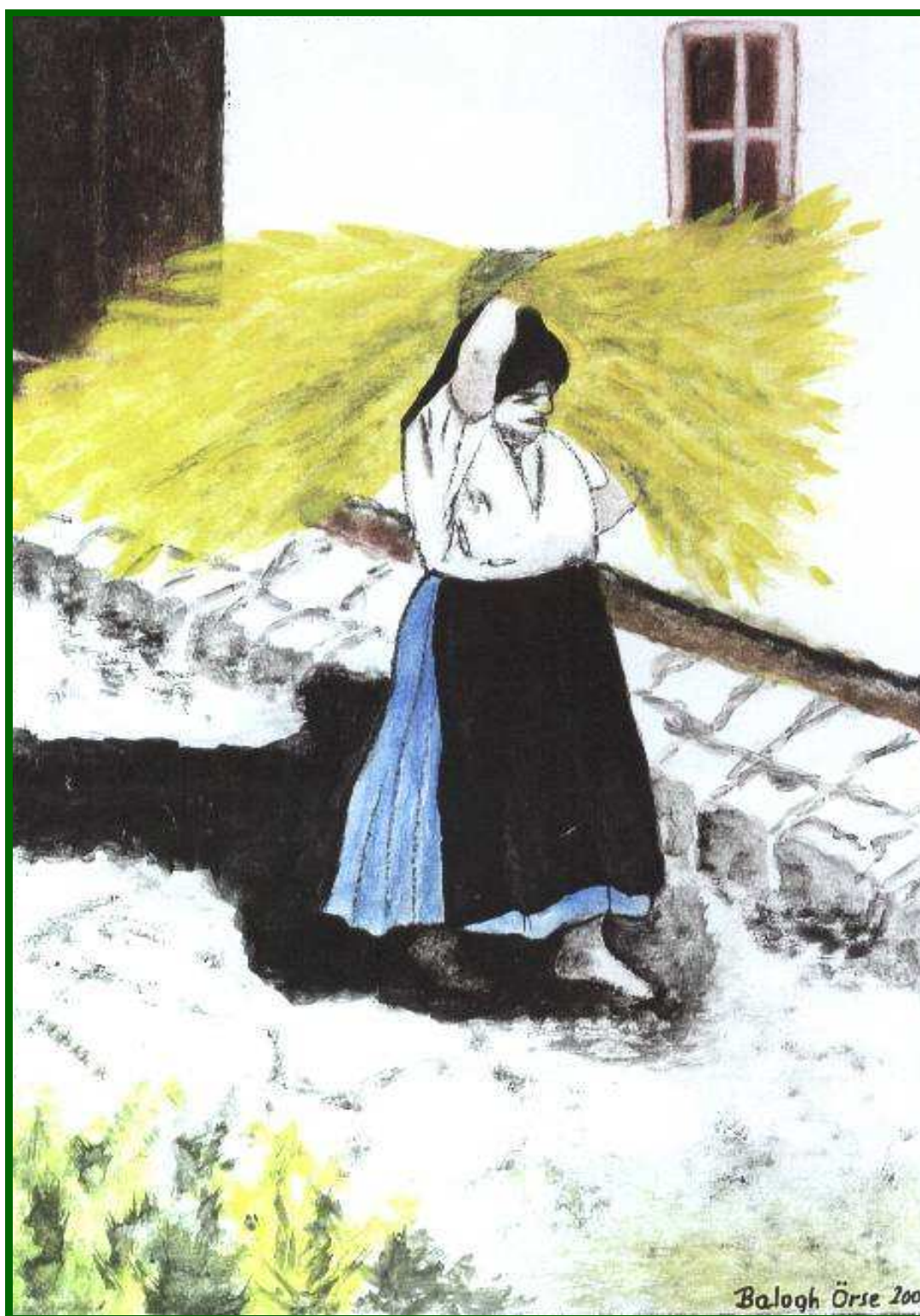

BOÓR JÁNOS: *Labirintus* (fotómontázs)

„Ha a civilizált embert
— vagyis azt, aki védve
van veszélyektől és
szükségtől — nem
fegyelmezi valami, vagy
másvalaki, vagy ő
maga, ronggyá válik;
nézz csak körül.

Az ember olyan agyag,
amelyet — vagy a
benne szakadatlan
tartást teremtő
körülményeknek, vagy
a saját akaratának,
vagy valamilyen
tekintélynek —
csiszolni, kovácsolni,
edzeni, faragni kell”

PAUL VALERY: *Füzetek*,
(305. old.), fordította:
Somlyó György, Bp., 1997
Európa Könyvkiadó

BALOGH ÖRSE: Kévehordó (rajz)

**EZEN LAP ALKOTÓINAK
NÉVSORA:**

ALDOBOLYI NAGY ETELKA *Eger*
ASZALÓS ZSUZSANNA † *Fonyód*
B. KOVÁCS ILONA *Kuncsorba*
B. MENYHEI MÁRIA *Dunaföldvár*
B. SZABÓ ANNAMÁRIA *Budapest*
B. TÖKÉS MÁRIA *Ózd*
BALOGH JÁNOS † *Budapest*
BALOGH ÖRSE *Orosháza*
BARÁTH LAJOS *Csorvás*
BARÁTI MOLNÁR LÓRÁNT *Győr*
BARCS JÁNOS *Szigethalom*
BECSKEREKI IMRE gróf *Kuncsorba*
BENCs GIZI *Páprád*
BEREG MÁRIA *Debrecen*
BOCSI ILONA *Velence*
BODNÁR LÁSZLÓ *Sátoraljaújhely*
BOÓR JÁNOS *Dunaújváros*
BOR ISTVÁN IVÁN † *Budapest*
BORSÓS KÁROLY *Budaórs*
CS. HAJDÚ ILONA *Budapest*
CS. SZABÓ PIROSKA *Sárrétudvari*
CSEH SAROLTA † *Veszprém*
CSORBA BERTALAN *Rakamaz*
DEMETER SÁNDOR *Nyíregyháza*
DOBOS ERZSÉBET *Debrecen*
DOMOKOS IMER *Budapest*
ÉLES ÁRPÁD *Budapest/Szeged*
FARKAS ANDRÁS † *Nyíregyháza*
FARKAS ELEONÓRA *Sajónémeti*
FETYKÓ JUDIT *Budapest*
FEYÉR MÁRIA *Budapest*
FÖLDESI ERZSÉBET *Galagamácsa*
G. JÁGER TERÉZ † *Pápa*
GÁL TAMÁS *Dunaföldvár*
GÁSPÁR TIBOR *Ózd*
GONDOS GYULA *Kisvárda*
GY. FEIGE MÁRTA *Budapest*
HAJDRIK-PATÓ JÓZSEF *Törökszentmiklós*
HAJDRIK-PATÓ SELAM *Törökszentmiklós*
HALÁSZ ERZSÉBET *Budapest*
HALÁSZ IMRE *Szigetszentmiklós*
HEGEN DALMA *Hajdúbagos*
HORVÁTH-HOITSY EDIT † *Budapest*

ILYÉS JÁNOS *Szolnok*
ILLYÉS TERÉZIA *Gyula*
JAKSICS ETELKA *Pécs*
KÁDI PÉTER *Szolnok*
KECZELY GABRIELLA *Budapest*
KECSKÉS BORBÁLA *Encs-Ababújdevecser*
KEMÉNY JÁNOS *Budapest*
KERÉKGYÁRTÓ MIHÁLY *Ózd*
KLASZÁN ERZSÉBET *Fonyód*
KLENCZNÉ FÖLFI IRÉN *Pécs*
KONCZ ETA *Budapest*
KOTASZEK HEDVIG *Budapest*
KÖRMÖNDI JUDIT *Szolnok*
KÖVES L. IMRE *Pécs*
KRAUSZ ISTVÁN *Dunaújváros*
L. GÁL MÁRIA *Kótaj*
LÁNG EL PÉTER *Fonyód*
M. MÁNYOKI ERZSÉBET *Nagycserkesz*
MAGYAR ARI *Budapest*
MAGYAR MAGDA *Hosszúpályi*
MAGYARI MARGIT *Újfehértó*
MAKRAI MARA *Budapest*
MÁNDOKI HALÁSZ ZSÓKA *Budapest*
MÉTHÉ GIZELLA *Várpalota*
MEZEI ISTVÁN *Fonyód*
MEZEY MÁRIA MAGDOLNA † *Nagyatád*
MOKÁN MIHÁLY *Elek*
MOLNÁR ETELKA *Baja*
MÓRÉ CSABA *Budapest*
MURÁR TERÉZ *Budapest*
N. PETŐ 'SZIGETHY ILONA *Szigethalom*
NAGY EDIT *Eger*
NICKL JULIANNA *Bakonya*
NICZKY GÉZA *Sátoraljaújhely*
NYESTE MÁRTA *Nyíregyháza*
ORBÁN PIROSKA *Ózd*
OROSZ ZOLTÁN *Nyíregyháza*
OSVÁTH IMRE *Ajka*
P. MAJZLIK ILONA *Debrecen*
PALLÁS FERENC *Debrecen*
PAPP ANDRÁS *Alberttelep*
PAPP JUDIT *Pécs*
PÉCSI ÉVA *Budapest*
PROSSZER G. JÚLIA *Újfehértó*
R. GYÖNGYÖSI KATALIN *Debrecen*
RÉPÁS ZOLTÁN *Debrecen*
ROVNI EMESE *Budapest*
RUDAS JUDIT *Budapest*

S. HUNYA BEÁTA *Tiszavasvári*
SEBŐK JÁNOS *Ormosbánya*
SITKU RÓBERT *Ófehértó*
SÓLYOM ZOLTÁN *Debrecen*
SZABÓ LAJOS *Ibrány*
SZÁDVÁRY MARGIT *Baktakék*
SZALAY ANIKÓ *Sajónémeti*
SZUNYOGH GIZI *Nyíregyháza*
T. SÁROSSY RÓZSA *Tatabánya*
TÓTH ZSUZSANNA SÁRA *Veszprém*
TÖRÖK ISTVÁN *Debrecen*
ÚJFALUSSY TÓTH ENDRE *Szolnok*
UJLAKY KATALAIN *Debrecen*
V. HEGDŰS ZSUZSA *Debrecen*
VAGYÓCZKI KATA *Budapest*
VÁRADI-KISS SZABOLCS *Gyöngyöspata*
VARGA ÖDÖN EDMUND *Budapest/Szentendre*
VARGA ZOLTÁN *Jánd*
VINCZE ZSUZSA *Baja*
WILLNER TAKÁCS MARGIT *Budapest*
Z. FARKAS ERZSÉBET *Kazincbarcika*
ZEMJÁNSZKY JÁNOS *Debrecen*

VENDÉG-OLDAL:

GAÁL ERNŐ
GERGÉNYI SZABOLCS
PAP IRÉN
NÍDERMAYER ANNA
TÁRNOK MIHÁLY

AZ AKIOSZ ELNÖKE ÉS A FŐSZERKESZTŐ AJÁNLJA FIGYELMETEKBE:

ARTHUR MADSEN
BARANYI FERENC
BÁRDOS LÁSZLÓ
CSELÉNYI LÁSZLÓ
DOMBRÁDI ISTVÁN
FÁBIÁN (MÁRIA) MARY
GYÖRGYPÁL KATALIN
JENEY ANDRÁS
JUHÁSZ FERENC
KAJUK GYULA
KAMARÁS KLÁRA
KARAFFA GYULA
KASKÖTŐ ISTVÁN
LATOR LÁSZLÓ
MÁNDY GÁBOR
NAGY BANDÓ ANDRÁS
PÁLL ATTILA
PAYER IMRE
PÓSA EDE
SÁRKÖZI LÁSZLÓ
SZ. PÓRDY MÁRIA

AZ AKIOSZ JELENLEGI HIVATALOS ADATAI:

ALKOTÓ KÉPZŐMŰVÉSEK ÉS ÍRÓK ORSZÁGOS SZÖVETSÉGE (AKIOSZ)

Bankszámlaszám: a Budapest Banknál:
10103843-74632700-00000001
Adószám: 18048470-1-43
Székhely: 1192 Budapest, Hungária út 42. fsz. 6.

AZ AKIOSZ ELNÖKE:
GRÖBER LAJOSNÉ PÉCSI ÉVA
1192 Budapest, Hungária út 42. fsz. 6.
Tel: 06 1 282 74 86

AZ AKIOSZ SZERKESZTŐSÉGÉNEK CÍME:

1144 Budapest, Csertő park 2/A IV/43
Bárdosné **Fetykó Judit** főszerkesztő
06 30 448 99 06

AZ AKIOSZ WEBLAPJA:

<http://kristalyakiosz.lapok.hu/>

*

HÍREK/INFORMÁCIÓK:

Az AKIOSZ szokásos havi összejeveteleinek helyszíne továbbra is:

1192, Budapest, Hungária út 36. Hungária Általános Iskola ebédlője

Minden hónap 3. szombatján, 11-15 óráig.

Megközelíthető: a 3-as metróval a Határ úti állomásig, majd onnan az 52-es villamossal a második megállónál kell leszállni, és onnan besétálni az iskolába

2009 július 11-12-13. Országos találkozó volt Leányfalun. A 20 éves szövetség Antológiája ekkor lett bemutatva és átadva.

2009. szeptember 19-én **rendkívüli közgyűlés:** Összehívásának oka, hogy az AKIOSZ elnöke lemondási szándékát jelentette be Leányfalun, melyet az alelnökök azonnali lemondása követett. A közgyűlésről időben értesítve lett a teljes tagság, melynek posta-költségét Janek István adományaként

kaptuk (a legkisebb öt számjegyű összeget meghaladta ez a költség!).

Írásban is lehetett szavazni.

A legtöbb szavazatot Pécsi Éva kapta, aki akkor még függőben hagyta a további munkát, de a működési körülményekre, a zajló hivatalos ügyekre tekintettel úgy döntött, hogy folytatja elnöki munkáját.

Új alelnökök, vezetőség egyelőre nem lettek megnevezve, erre a jövő év elején kerül sor, az akkor tagdíjat befizetett és aktívan dolgozni kívánó/tudó tagok közül.

KÖNYVHÉT:

– láttuk, ott voltunk... reméljük, ti is sokan láttátok!
– *Először jelentkezhetett az amatőr kortárs irodalom önálló sátorral!!!*

Az amatőr kortárs irodalom első sátra a Könyvhéten, melyet a Fullexta tulajdonosa hozott létre

Lőrinczi L. Anna a Fullexta tulajdonosa és Pécsi Éva az AKIOSZ elnöke az amatőr kortárs írók könyvheti sátra előtt

AKIOSZ KÖZPONTI KRISTÁLY FOLYÓIRAT 2009. XX. évfolyam 3-4. szám, Budapest

Nagy Bandó András előadóművész/író és Pécsi Éva a Könyvhéten

KIÁLLÍTÁSOK:

2009-ben az AKIOSZ három kiállítást nyitott meg, 1192, Budapest, Hungária út 36. sz. alatt, művészeti csoportunknak helyet adó Hungária Általános Iskola galériának kialakított részében.

I. kiállítás:

2009. március 21-én nyílt meg, 3 hétre; ahol képzőművészeink közösen mutatkoztak be, alkotásaik között néhány vers is (keretben) felkerült a falra...

II. kiállítás

2009. április 18-án nyílt meg 3 hétre; Mezey Mária Magdolna és Pallás Ferenc festőművészek kiállítása.

III. kiállítás

2009. november 21-től, 3 hétre; Bor István Iván kiállítása

Tagjaink egyéb szervezésben történt kiállításai:

Cs. Hajdú Ilona — festmények, grafikák
2009, október
Budapest, Rózsa utca - Király utca sarkán Nyugdíjas Klub

Kotaszek Hedvig — festmények, grafikák
2009. október-november;

Budapest, Üllői út 452, Zila Kávéház – Krisztina Cukrászda

Keczely Gabriella és Kemény János közös kiállítása; fotók, fotómontázsok, festmények

2009. november

Budapest, Rózsa utca - Király utca sarkán Nyugdíjas Klub

Papp Judit — viaszmelegítéssel készített képek;

Pécs, Origó 2009 január 8-tól

Dunaföldvár, Könyvtár, 2009. február 25-től.

Budapest, Kőbánya, Kőcafé 2009 március 30-tól

Berlin, 2009 május, Fesztivál

Sikonda, 2009 június Wellness Hotel

Vincze Zsuzsa festőművész;

Bajai Városi Galéria, Életmű-kiállítás

Baja, 2009 november 13-december 12.

KÖNYV

Újfalussy Tóth Endre *Hetvenkét év után* című kötete;

Bemutató: Szolnok, 2009. november 21

*

ELEKTRONIKUS MEGJELENÉS:

Pécsi Éva *Csillagporban* c. kötete, MEK
2009. november 24.

*

ÉVFORDULÓ:

2009. október 16-án
a Hungária Általános Iskola 50. évét ünnepélyes
körülmények között ünnepelték meg jubileumi
rendezvényrel a jelenlegi és volt tanítványok
részvételével; a programban szerepelt: kiállítás az
intézmény történetéről, valamint a gyerekek munkáiból

*

Tagjaink szereplése más körökben, elért eredmények:

A Cserhátban többen kaptak kitüntetést:
Kecskés Bori, Willnérné Takács Margit, N. Pető
'Szigethy Ilona, Jaksics Etelka, Papp Judit. V. Hegedűs
Zsuzsa.

*A Debreceni Művelődési Központ 2009 október 15-i
Őszi „Ki mit tud?” rendezvényén ének kategóriában
második helyezést ért el:*
V. Hegedűs Zsuzsa

KÉZIRATOK

Kéziratot kizárólag számítógépből nyomtatta, vagy
írógépen jó minőségű írógépszalag használata után
fogadunk el.

Kéziratot nem őrünk meg és nem küldünk vissza.

A szerző alkotásának minden lapját írja alá.

A következő újságban azoktól a szerzőktől jelentetünk
meg, akik a szerkesztőség címére lapzártáig küldenek
akotásaikból.

(Az irattári anyag többször fel lett használva, abból nem
válogatunk ismét.)

Plagizálásért felelősséget nem vállalunk.

Akkor tudunk hírt közölni a megjelenésről/kiállításról,
stb ha arról tájékoztatást kapunk.

RENDEZVÉNYT, ÚJSÁGOT

Az AKIOSZ nevében kizárólag az AKIOSZ elnökével
egyeztetve lehet megjelentetni/szervezni; az
újság/kiadvány tartalmát megjelenés előtt be kell
mutatni a szervezet elnökének. A megjelenő
kiadványok/rendezvények (szintén) nem
tartalmazhatnak semmilyen szélsőséges véleményt,
megnyilvánulást.

Amennyiben ez nem történik meg, az AKIOSZ
elhatárolódik a kiadványtól, illetve az AKIOSZ elnöke
megszünteti a kiadványt kiadó tagságát; ha ezt magát az
AKIOSZ csoportjának tartó alakulat adja ki, akkor azt a
csoportot.

Amennyiben bármely kiadvány az AKIOSZ nevét,
logóját használva, elnöki engedéllyel megjelenik, annak
eredeti áfás számláját el kell juttatni az AKIOSZ
elnökének.

Kiadvány, rendezvény esetében az AKIOSZ nevének
használatára kizárólag az AKIOSZ elnöke adhat
engedélyt.

**TAGDÍJ-BEFIZETÉSI HATÁRIDŐ/JÖVŐ
ÉVVEL KAPCSOLATOS INFORMÁCIÓK:**

2010-ben a tagdíj: 5000 Ft/fő

Tagdíj befizetésének határideje: 2010. január 30.
– aki eddig nem fizeti be a tagdíját, az automatikusan
kizárja magát a Szövetségből

AKIOSZ KÖZPONTI KRISTÁLY FOLYÓIRAT 2009. XX. évfolyam 3-4. szám, Budapest

– részletekben való befizetésre kizárólag az AKIOSZ elnöke adhat engedélyt.

Kérjük, hogy a decemberi és a januári rendezvényen minél többen jelenjete meg, ahol az alapszabállyal való egyetértés esetén [melyet aláírással igazolni kell], tagdíjfizetésre is lesz lehetőség.

Kérjük, hogy aki tagdíjat fizet be, azt rózsaszín postai csekken adja fel az AKIOSZ elnökének címére. (sz.e. az elnököt kérjük felhívni, ha tájékozódni akarnátok)

Készüljete a 2010. évi AKIOSZ Antológiára és az országos találkozóra is, melynek részletesebb közlése a tavaszi számban lesz található

*

A főszerkesztő ajánlja figyelmetekbe a következő művészeti csoportokat, illetve lapokat:

Kaláka

<http://kalaka.com/>

Börzsönyi Helikon

<http://retsag.net/helikon/>

Barátok Verslista

<http://portal.verslista.hu/>

Szívtárs

<http://www.szivtars.hu/>

Fulleextra

<http://www.fulleextra.hu/>

*

KÉPEK AZ AKIOSZ ÉLETÉBŐL:

2009. júniusi harmadik szombat:

*

AKIOSZ KÖZPONTI KRISTÁLY FOLYÓIRAT 2009. XX. évfolyam 3-4. szám, Budapest

I. KIÁLLÍTÁS 2009 április:

*

II. KIÁLLÍTÁS 2009 május:

*

III. KIÁLLÍTÁS 2009 november:

*

LEÁNYFALU, 2009 JÚLIUS:

AKIOSZ KÖZPONTI KRISTÁLY FOLYÓIRAT 2009. XX. évfolyam 3-4. szám, Budapest

*
**EZEN LAP VÉGÉN TALÁLHATÓ KÜLÖN
ROVATRÉSZEK:**

a
VENDÉG-OLDAL

valamint

**AZ AKIOSZ ELNÖKE ÉS A FŐSZERKESZTŐ
AJÁNLIJA figyelmetekbe a következő alkotókat**

címmel

**– a megjelentetés az ezekben a rovatokban szereplő
írók és képzőművészek tudtával és beleegyezésével
történt.**

**Köszönjük részvételüket, mellyel lapunk
színvonalát emelték.**

*

2009-ben az AKIOSZ kitüntetését nem adott ki.

*

**2009-ben az AKIOSZ örökös tiszteletbeli
tagja lett:**

**ALDOBOLYI NAGY ETELKA
NÉMETH SÁNDOR**

**Az AKIOSZ örökös tiszteletbeli és rendes
tagja lett:**

JANEK ISTVÁN

**Az AKIOSZ postumus örökös tiszteletbeli
tagjai lettek:**

**BOR ISTVÁN IVÁN
CSEH SAROLTA
FARKAS ANDRÁS
HORVÁTH-HOITSY EDIT
MEZEY MÁRIA MAGDOLNA**

*

**MINDEN ALKOTÓNAK KELLEMES,
VIDÁM KARÁCSONYT, BOLDOG,
SIKERES ÚJ ESZTENDŐT KÍVÁNUNK!**

Budapest, 2009. december 6.

Pécsi Éva
az AKIOSZ elnöke

Fetykó Judit
főszerkesztő

PROSSZER G. JÚLIA

AZ AKIOSZ TÖRTÉNETE 2009 NYARÁIG

ALKOTÓ KÉPZŐMŰVÉSZEK ÉS ÍRÓK ORSZÁGOS SZÖVETSÉGE

(jogelődje Amatőr Költők és írók Szövetsége)

A 20 ÉVE MEGALAKULT AKISZ-AKIOSZ ORSZÁGOS TALÁLKOZÓINAK IDŐPONTJAI, HELYSZÍNEI, JELESEBB ESEMÉNYEI ÉS FONTOSABB TÖRTÉNETÉI (kivonat)

1989 -2009

1989 BUDAPEST szeptember 9.

Alakuló Közgyűlés, országos szintű találkozó a Parlament Alagsori Klubtermében.

Rendező: Rózsavölgyi János az AKISZ megalapítója.

Alapító tagok létszáma: 27 fő

Elnökválasztás : az alapító tagok egyhangúlag RÓZSAVÖLGYI JÁNOST szavazták meg az AKISZ elnökének.

Tisztségviselők választása, ALAPÍTÓ OKIRAT ELKÉSZÍTÉSE, és az ETIKAI KÓDEX MEGFOGALMAZÁSA.

KÖZGYŰLÉS: határozatait jegyzőkönyv hitelesíti, melyet a Szövetség dokumentációs anyagában a mindenkori AKISZ-AKIOSZ, a Cégbíróság által bejegyzett legális székhelyén az ELNÖK hivatott őrizni, s kérésre azt a hivatalos szerveknek rendelkezésre bocsátani. az LAPASZABÁLY értelmében a tagság (akinek befizetett tagdíjából biztosítottak az alapműködéshez szükséges feltételek) mindenkor és minden dokumentációba betekinhet. A tagság, (akinek tagdíjából biztosítottak az alapműködéshez szükséges feltételek), mindenkor és minden dokumentációba betekinhet.

*

1990. április 7. BUDAPEST.

(I.) Egnapos Országos Találkozó és MUNKAÉRTEKEZLET a Szovjet Kultúra Házában. (Bp. V. ker. Semmelweis utca 1.)

Rendezők: Rózsavölgyi János az AKISZ elnöke valamint Bognár Papp Irénke és Halmos Sándor alelnökök.

A Szövetség összlétszáma 130 fő.

Megjelent: 73 fő.

KÖZGYŰLÉS: MŰKÖDÉSI ALAPSZABÁLY LEFEKTETÉSE ÍRÁSBAN, az első (még csupán négy oldalas) KRISTÁLY újság bemutatása.

Évfordulók, megemlékezések majd bemutatkozások és felolvasások saját alkotásokból.

A Szövetség első regionális csoportja ebben az esztendőben Debrecenbe alakult meg. Az évek során sok vihart megélt a tagság – s bár sokáig a legtöbb alapító taggal dicsekedhetett – a sűrű vezetőváltás és a szerkesztők civakodásai megbontották, sőt (mostanra) sajnos meg is osztották a csoport egykor oly legendás egységét...

*

1991. május 1. BUDAPEST

(II.) Egnapos Országos Találkozó és KÖZGYŰLÉS az ENERGIA MŰVEK új, DUNA PARTI SZÉKHÁZÁNAK kultúrtermében.

Rendező: Rózsavölgyi János az AKISZ elnöke, Tárkányi Imre , Györgypál Katalin dr. a szövetség KRISTÁLY című központi lapjának szerkesztői.

AKIOSZ KÖZPONTI KRISTÁLY FOLYÓIRAT 2009. XX. évfolyam 3-4. szám, Budapest

A Szövetség összlétszáma: 232 fő.

Megjelent: 128 fő.

KÖZGYŰLÉS. ELNÖKI, FŐSZERKESZTŐI beszámoló, új tisztségviselők megválasztására tett javaslatok: tikár, három főből álló Ellenőrző Bizottság, regionális csoport összekötő. Javaslatok elfogadva de a választás egy későbbi időre elnapolva.

Ebben az esztendőben jelent meg az ország különböző tájegységeiben sorra alakuló regionális AKISZ csoportok első **ANTOLÓGIÁI**: *Koratavaszban* (Debrecen), *Szívhangok* (Kecskemét).

A Hajdú-Bihariak ekkor már egy szerény küllemű de igen színvonalas irodalmi lappal is büszkélkedhettek, a regionális csoportok között, melyek a kiválóan működtetett hírszolgálatnak (toborzó plakátok, a Szövetség életéről, céljairól szóló újságcikkek, pld. a **SZABAD FÖLD** hasábjain) köszönhetően, gomba mód szaporodtak az országban. Regionális csoport alakult elsőként a már említett Hajdú-Biharban (debreceni központtal), aztán Pécsen, Kazincbarcikán, Ózdon, Nagyatádon, Pápán, Kecskeméten, Kiskunhalason, Győrben. Ezek a csoportok valamennyien a kilencvenes évek első felében alakultak és működtek hosszú-hosszú időn át példamutató összetartással, némelyik másfél évtizeden át?!

*

1992. október, BUDAPEST

(III.) Egnapos Országos Találkozó a Junior Étterem Dísztermében.

Rendezők: Rózsavölgyi János elnök valamint Bognár Papp Irén és Halmos Sándor alelnökök.

A Szövetség összlétszáma: 276 fő.

Megjelent: 101 fő.

KÖZGYŰLÉS. Bejelentés: a havonta megtartott irodalmi rendezvények helyszíne ismét változik. (Sajnos ez a vándorlás állandósul majd az AKISZ – AKIOSZ életében...) Tehát volt a **Parlament Alagsori Klub, a Glóbus Nyomda Klubterme, a Junior Presszó Kisterme** azután lett az **Almássy téri Szabadidő Központ** két évre. Megjelent az AKISZ első országos kitekintésű **ANTOLÓGIÁJA SZÁZAK** címmel.

*

1993. KAZINCBARCIKA, szeptember.(IV) Kétnapos Országos Találkozó a Sajó-völgyi Billatároló Üdülő Központban . Díszvendégek és fellépő előadó művészek: **Beregszászi Olga, Sellyei Zoltán, Dányi Krisztián.**

Rendezők: Kiss Béla, az AKISZ barcikai regionális csoportjának vezetője és a csoport tagjai.

A Szövetség összlétszáma: 303 fő.

Megjelent: 130 fő + 35 fő az ország más irodalmi társulásaitól (FAOSZ, KLÁRIS, KRÚDY- KÖR TINÓDI - KLUB, CSERHÁT- KÖR, ÚJ BEKEZDÉS IRODALMI ALKOTÓCSOPORT ÉS MŰVÉSZETI EGYESÜLET.

KÖZGYŰLÉS: „KRISTÁLY-PÁLYÁZAT,, eredményhirdetés, a díjnyertes pályázók műveiből megjelent kiadvány bemutatója és kiosztása.

Megjelent a KRISTÁLY testvérlapja a KLÁRIS, Györgypál Katalin dr. főszerkesztő és Tárkányi Imre tervezték. (Ma már önálló vállalkozásként működik.)

Regionális ANTOLÓGIA *Féltárcákban* (Kecskemét)

*

1994. május PÁPA

(V.) Kétnapos Országos Találkozó a Pedagógus Otthon Dísztermében és Kollégiumában.

Díszvendég és előadó volt: **Páskándy Géza író.**

Rendezők Puskásné Tófeji Valéria a Szövetség pápai regionális csoportjának vezetője és a csoport tagjai.

A Szövetség összlétszáma 390 fő.

Megjelent 98 fő.

Kiosztásra került az első arcképes AKISZ tagsági igazolvány

KÖZGYŰLÉS: A Glóbus Nyomda privatizálása miatt, a budapesti (központi) KRISTÁLY szerkesztése egy évre Páparra került. P. Tófeji Vali regionális csoport vezető vállalta a szerkesztését. **ÜNNEPEK ANTOLÓGIA PÁLYÁZATI FELHÍVÁS.**

Ez évben megjelent Regionális ANTOLÓGIÁK:

Szóvarázs (Pécs)

A sor (Pápa)

AKIOSZ KÖZPONTI KRISTÁLY FOLYÓIRAT 2009. XX. évfolyam 3-4. szám, Budapest

Magunk keservén (Debrecen)

A Pápa belvárosában megnyílt ÁRKÁDIA IRODALMI KÁVÉHÁZ az AKISZ tagok köteteiből könyvtárat alapított

*

1995. július KECSKEMÉT

(VI.) Háromnapos Országos Találkozó a Református Kollégiumban.

Rendezők: Kovácsné Téglás Gizella a Szövetség regionális csoportjának vezetője és a csoport tagjai.

Díszvendég és előadó volt: **Petrőczy Éva költő.**

A Szövetség összlétszáma: 572 fő. (EZ VOLT AZ ADDIGI POZITÍV CSÚCS!)

Megjelent 240 fő

KÖZGYŰLÉS: Diszkötéses ANTOLÓGIA: ÜNNEPEK (Pályázat volt) Bemutató és a könyvek kiosztása.

Elnöki bejelentés ismét visszakerült Budapestre a központi KRISTÁLY szerkesztése. Új szerkesztőnek PROSSZER G JÚLIÁT (Budapest) nevezte ki az elnökség.

ELSŐ ALKALOMMAL KERÜLT SOR OKLEVELEK ÁTADÁSÁRA. Az AKISZ elnöksége a hat év alatt kiemelkedő közösségi munkái végző tagokat és a színvonalas művek alkotóit jutalmazta egy-egy oklevéllel. Az oklevelek **Országgyűlés Kulturális** Bizottságának engedélyével és anyagi támogatásával készültek!!

1-/ évben megjelent Regionális ANTOLÓGIA : Nagyatádi Antológia (Nagyatád)

Új regionális csoport alakult : Békescsaba-Medgyesegyháza vonzáskörzetében Regionalis lapjuk a Békés megyei KRISTÁLY tíz évig az egyik legszínvonalasabb újsága volt az AKISZ-nak

Ez év április 27-én a SZLOVÁK INTÉZET (VIII. ker. Rákóczi út 15.) Dísztermében az AKISZ vendége volt **P. Andruska szlovák író.**

Budapesten az AKISZ havonta már két alkalommal tartott irodalmi rendezvényeinek új helyszíne a Dunán ringatózó TITANIC nevű állóhajó-bár. (Battyhány-tér, a Parlamenttel szemben)

DIC (Duna irodalmi Club) néven megalakult az AKISZ műhelymunkákra orientált csoportja. Vezető-előadónak a költői mesterséget magas fokon művelő **Horváth-Hoitsy Edit költőt, író**t kérte fel a csoport

H-H. E-nek köszönheti a Szövetség, hogy az Operaház kiváló orgánnummal bíró tagja, a nagyszerű énekes és előadó művész **Németh Sándor** rendszeres fellépéseket vállal a rendezvényeken, s már másfél évtizede, mint az AKISZ-AKIOSZ Tiszteletbeli Tagja, a szerényebb művek felolvasásától sem zárkózik el.

*

1996. április LILLAFÜRED

(VII/1.) Kétnapos Országos jellegű Találkozó – KÖLTÉSZET NAP – Lillafüred Palota Szálló.

Rendezők: Kistóthné Füredi Lilla és Toldiné Nagy Ilona.

A Szövetség összlétszáma: 400 fő.

Megjelent: 37 fő.

JÓZSEF ATTILA Emlékműnél ünnepi Irodalmi műsor.

AZ AKISZ-AKIOSZ tagjai az évek során gyakran vállaltak kulturális missziót és felléptek, ahová csak eljutott a híruk és meghívást kaptak, így többek között: a pest-hidegkúti Pedagogus Otthonban, a Bajza utcai Színész Otthonban, Kistarcsa Nyugdíjas Klubjában, a Láng Művelődési Házba, kétszer az Ódry Árpád Művészotthonban – s felsorolni sem könnyű mennyi helyre. Képzőművészei kiállítások, zenei és ének betétek színesítik, gazdagítják irodalmi rendezvényeik repertoárját. Írtak ki pályázatot Színműírásra (ahol többek között ARANYTOLL-DÍJAT nyert **Bornemisza Attila költő-író, főszerkesztő a CSERHÁT MŰVÉSZKÖR elnöke**), volt pályázat a Vasútról, rendeztek 56-os emlékműsorokat és a híres-hírhedt „Moccanás” pályázat 1-2-3-at sokáig nem felejtik el a pályázók! Természetesen nem minden tervet, elképzelést sikerült megvalósítani. Akadt néhány jó ötlet, mely a kivitelezés amatőr szintjén rekedt s később el is sorvadt.

AKIOSZ KÖZPONTI KRISTÁLY FOLYÓIRAT 2009. XX. évfolyam 3-4. szám, Budapest

A Szövetség bemutatkozási lehetőséget kapott például a BUDAPEST TV-ben, ahol Kiszél Tünde készített nagyon rokonszenves, ember-közeli riportot Móré Csaba alelnökkel, Varga Gabriella költő-újságíróval és Sipos „Senki” István festőművésszel.

**

1996 szeptember BALATONKENESE

(VII/2..) Háromnapos Országos Találkozó a MÁV Gyermek Üdülőjében.

Díszvendég: Pető-Kovács Júlia költő.

Rendezők: Rózsavölgyi János elnök és Prosszer G. Júlia a KRISTÁLY szerkesztője és Kiss Sándor titkár.

A Szövetség összlétszáma: 390 fő.

Megjelent: 83 fő.

KÖZGYŰLÉS: Elnöki beszámoló. Szankciók: a Szövetségből kilépett tagok által alapított kiadványokban: Kláris, Zsará, Lant é az AKISZ tagjai nem publikálhatnak... (Később ezt a döntését R. J. elnök visszavonta) Újabb regionális csoportok alakultak, de kérész életűnek bizonyultak, mert anyagi fedezetük szinte a nullával volt egyenlő és a központ támogatást nem tudott adni. (Például: Szeged, Lillafüred, Siófok) Ugyanakkor néhány első között megalakult csoport is levált a Szövetségről, részben bizonyos személyi ellentétek miatt (a régiók vezetői kifogásolták, sőt néhány közülük keményen bírálta az Elnök diktatórikusnak ítélt döntéseit), részben mert önálló irodalmi körként kívántak működni. (Ilyenek voltak: Kazincbarcika, Pécs, Győr, Kiskunhalas)

ANTOLÓGIA ÁTADÁS: Százak 2.

Havonta tartott budapesti rendezvények újabb helyszíne ez évben: BUDAPEST SZÉKESFŐVÁROS IRODALMI KÁVÉHÁZ VI ker. Király utca 50.

*

1997. július ÓZD

(VIII.) Háromnapos Országos Találkozó a Lehel úti Szakiskola és Kollégium épületében valamint a Petőfi Könyvtár Dísztermében.

Rendezők: Balobásné Bodnár Katalin az ózdi regionális csoport vezetője és a csoport tagjai.

A Szövetség összlétszáma: 203 fő.

Megjelent: 97 fő.

KÖZGYŰLÉS: Tagság Tisztújító Közgyűlést szavazott meg. Rózsavölgyi János elnök Ígéretet tett, hogy záros határ időn belül kiírja az időpontot, elismerte annak szükségességét, mert a Szövetség anyagilag nem stabil, ő pedig vidéken él és dolgozik, nem képes ellátni az AKISZ felgyülemlett tennivalót. Móré Csaba József alelnök szintén nem vállalta az elnöki tisztség betöltését, mert munkahelyi elfoglaltsága igen korlátozta a szabad idejét. Egy évig nagyon nehéz helyzetben – szinte csak vegetálva é működött a Szövetség. Jószerivel a szerkesztőség tagjai: Prosszer G. Júlia, Sándor József Benedek és Horváth-Hoitsy Edit tartották vállukon az AKISZ-t. Rózsavölgyi János elnök nem is jelentkezett, telefonon sem volt elérhető. Banki hozzáférhetősége egyedül neki volt, az AKISZ nyomdai tartozásai viszont egyre csak sokasodtak.

LÉPNI KELLETT! Újságot anyagi fedezet híján nem adhatott ki a Szövetség, így a tagság nem tudta létezni-e még az AKISZ. Országos Találkozó előtt, elnök nélkül, pénz nélkül állt az a pár AKISZ tag, akik szívügyüknek Érezték a Szövetség életben tartását. **LÉPTEK!**

A havi AKISZ rendezvények újabb színhelye: METROPOL KÁVÉHÁZ (Belváros)

Az addigi rendezvények színhelyét – BUDAPEST SZÉKESFŐVÁROS IRODALMI KÁVÉHÁZÁT – privatizálták.

*

1998. augusztus SZÉCSÉNY

(IX.) a fordulat éve – Háromnapos tisztújító közgyűlés a Városi Nagykönyvtár és Művelődési Központ Alagsori Klubtermében.

Rendezők: Prosszer G. Júlia és Vandulek Zsóka szerkesztők Budapestről és Németh Ferenc a Szécsény városi Nagykönyvtár vezetője.

A Szövetség összlétszáma: 58 fő. /EZ VOLT AZ ADDIGI NEGATÍV CSÚCS!)

AKIOSZ KÖZPONTI KRISTÁLY FOLYÓIRAT 2009. XX. évfolyam 3-4. szám, Budapest

Megjelent 17 fő.

Új elnök megválasztásáról döntöttek a megjelent szövetségi tagok. A jelölt ZUBORNYÁK JÓZSEF lett, akit később – három hónap múlva egy nagyobb létszámú KÖZGYŰLÉS Budapesten – szabályszerűen elnökké választott.

Ez már ismét egy újabb helyszínen zajlott a METROPOL KÁVÉHÁZ tatarozása miatt. Az AKISZ alelnöke Móré Csaba intézte el, hogy a Terézvárosi Nefelejcs utcai Kisgazda párt tágas klubtermében helyet kapjanak az AKISZ rendezvények. Ingyen és bérmentve, ami igen nagy segítség volt, hiszen akkoriban már a terembérlési díjak felháborítóan magasak voltak.

A TISZTÚJÍTÓ KÖZGYŰLÉS a központi KRISTÁLY főszerkesztőjének Prosszer G. Júliát nevezte ki és még jó néhány új tisztségviselő megválasztására került sor, mert az előzőek vagy lemondtak vagy a Szövetségből is távoztak (Mint utólag kiderült távolmaradásuk oka.)

Zubornyák József elnök százezer forintot tett az üres AKISZ kasszába, amiből egy szerény újságot adhatott ki a Szövetség, s így a tagságot értesíthették a helyzetről és természetesen a folytatásról! Ezen kívül tárgyalt a Bíró-family Nyomda tulajdonosával és fizetési haladékokat kért a korábbi kiadványok kifizetésére. Ez kerek négyszáz ezer forint lett volna. BÍRÓ ENDRE é az amatőr irodalom ismert mecénása – nagyvonalúan ELENGEDTE az AKISZ tartozását!* [*ezért gondolják, gondolták sokan, hogy a mostani tartozást is esetleg elengedik... – főszerk. megjegyzi.] Köszönet neki ezúton is, nagy segítség volt, s új lendületet adott a folytatáshoz.

A központi KRISTÁLY kétszáz példányban megjelent és eljutott a tagság nagy részéhez. A folytatás hírére többen visszaléptek az AKISZ-ba, sőt újabb tagokkal is bővült a kishitűek és kárörvendők által „halálra ítélt” Szövetség.

*

1999. ÓZD július

(X.) a stabilizáció éve* [* Tízéves az Szövetség!! – főszerk. megjegyzése] Háromnapos Országos Találkozó a Lehel úti Szakiskola és Kollégiumban.

Petőfi Könyvtár Díszterme: az 50 éves Ózd és a 10 éves AKISZ-AKIOSZ együtt ünnepelt.

Rendezők: Zubornyák József elnök, Moré Csaba József alelnök és Prosszer G. Júlia főszerkesztő, valamint Balobásné Bodnár Katalin az ózdi regionális csoport vezetője és a csoport tagjai.

A Szövetség összlétszáma: 110 fő.

Megjelent :87 fő.

KÖZGYŰLÉS. Új tisztségviselők megválasztásának jóváhagyása. (alelnökök, titkár, szerkesztők, Ellenőrző Bizottsági tagok, könyvelő, házi-pénztáros)

Első ÓZDI ANTOLÓGIA! (a tizedik regionális antológia)

és az ötödik ORSZÁGOS ANTOLÓGIA: Kristályos évek (1989-1999)

*

200 május 0. VÁSÁROSNAMENY – ARANYOSAPÁTI

(XI.) Háromnapos Országos Találkozó két helyszínen felváltva zajlott.

Rendezők: Zubornyák József elnök, Pallagi József alelnök, Prosszer G. Júlia főszerkesztő és Pálfi András ARANYOSAPÁTI polgármestere, valamint Zimányi Alajos aranyosapáti festőművész.

A Szövetség összlétszáma . 206 fő.

Megjelent: 91 fő.

KÖZGYŰLÉS a lemondott titkár – KISS SÁNDOR (Budapest) helyett – új titkárt választottak Pfitznerne Cseh Sarolta (Veszprém) személyében. Továbbá a lemondott Ellenőrző Bizottság helyére a Szövetség vezetőségébe a tagság új személyeket szavazott meg Felügyelő bizottsági elnök lett BEKÉ JUDIT Medgyesegyházán lakó könyvelő.

Választott két munkatársa: Lengyelne Hanácsék Zsuzsa (Bátonyterenye) és Szikszainé Hanácsék Erzsébet (Budapest)

MILLENIUMI ANTOLÓGIA.

*

2001. augusztus SZEGED

(XII.) Háromnapos Országos Találkozó az Egyetemi Kollégium Vendégszárnyában.

AKIOSZ KÖZPONTI KRISTÁLY FOLYÓIRAT 2009. XX. évfolyam 3-4. szám, Budapest

Díszvendégek: Tóth Béla író, és egy erdélyi költő

Rendezők: Szepsy Eleonóra, Ágoston Ilona, Sántáné Kurunczi Mária (szegedi AKIOSZ tagok)

A Szövetség összlétszáma : 211 fő.

Megjelent: 107 fő.

KÖZGYŰLÉS: Rendben, nyugodt körülmények között zajlott

ORSZÁGOS ANTOLÓGIA: *Kristálytisztán*

Ez év decemberében Prosszer G. Júlia leköszönt a központi lap főszerkesztői tisztéről, mivel korábban vidékre költözött de két évig még feljárt a budapesti szerkesztőségbe de az utazás egyre fárasztóbb és bizony egyre költségesebb is lett és ez indokolta a döntését.

Főszerkesztőnek helyettesét: Vandulek Zsókát ajánlotta, akit az elnökség és a tagság is elfogadott. Mint később bebizonyosodott, az új főszerkesztő – bár a KRISTÁLY színvonalát emelni tudta – a vezetőség, különös tekintettel az elnök munkáját – gyakran bírálta és az egész vezetőség leváltását kérte. Akadtak támogatói ebben. (Nevek a jegyzőkönyvben.)

*

2002. július DEBRECEN

(XIII.) Háromnapos Országos Találkozó a Szakiskola és Kollégium épületében.

Díszvendég: Kincses-Kovács Éva a Magyarok Világszövetségének reg.elnöke

Rendezők: Sólyom Zoltán regionális csoportvezető és a csoporttagjai

A Szövetség összlétszáma : 201 fő.

Megjelent: 100 fő.

KÖZGYŰLÉS. Előző rendkívüli KÖZGYŰLÉS (Budapest) határozatainak és a Tisztújító Közgyűlés eredményének kihirdetése és a jelenlevő tagság által megerősített döntései: új elnök: MÓRÉ CSABA JÓZSEF, új alelnökök ZUBORNYÁK JÓZSEF, PALLAGI JÓZSEF.

Nem jelent meg országos ANTOLÓGIA (jelentkezők hiányában)

Hivatalos magyar sajtófigyelő – az OBSERVER – felmérése szerint az ekkoriban rendszeresen megjelenő 30 amatőr irodalmi lap közül a KRISTÁLY-t a 8.helyre sorolta.

*

2003. július NYÍREGYHÁZA

(XIV) Háromnapos Országos Találkozó GY Szakiskola és Kollégium. Rendezők: Prosszer G. Júlia az AKIOSZ új alelnöke (a távozó Zubornyák József helyére nevezte ki az elnök), T. Bognár Márta író, Tóthné Szunyogh Gizella költő, Demeter Sándor költő.

Díszvendégek: Kincses-Kovács Éva MV. reg.elnöke, dr. Malhazjan Armen az Örmény kisebbségi Önkormányzat elnöke, P. Zsoldos Imre a Tajpeni Egyetem nyelvész professzora, író, költő és Giba Tamás alpolgármester.

A Szövetség összlétszáma : 160 fő.

Megjelent : 140 fő.

KÖZGYŰLÉS Új Ellenőrző Bizottság megválasztása: SZEMES1 György (Leányfalu) vezetésével. Munkatársai: Szunyogh Gizella (Nyíregyháza) és Tárnok Mihály (Oroszlány)

Előző főszerkesztő: VANDULEK ZSÓKA leköszönése, majd az új főszerkesztő rövid bemutatkozása: ESZTERÓ MARGIT ROZÁLIÁT az előző főszerkesztő ajánlotta, majd alig egy év múlva ugyanő javasolta a leváltását, mert szerinte (de a tagság nagyobb hányada szerint is) teljesen lerontotta a KRISTÁLY korábbi magas esztétikai és tartalmi színvonalát.** [** lásd lejjebb a főszerkesztő megjegyzését]

Elnöki közlemény: az AKIOSZ – új bejegyzett nevén AKIOSZ: KÖZHASZNÚ SZERVEZETTÉ nyilvánítása megtörtént az 1376-os sorszám alatt.

Új regionális csoportok jöttek létre, s szűntek meg – folyamatosan az eltelt húsz esztendő alatt. Gyönyörű kiadványok láttak napvilágot, ragyogtak és örömet adtak az olvasóknak, aztán egy idő múlva valamiért, – anyagi fedezet hiányában vagy egyéb okok miatt – „elhaláloztak”. Pld: KRISTÁLY Magazin, Balatoni KRISTÁLY, Móri KRISTÁLY, Ózdi KRISTÁLY, Pápai KRISTÁLY, TÚZMADÁR, FŐNIX HANGJA (I.). Szerencsére – ez utóbbi – egy főnixtől elvárhatóan: újjáéledt.

AKIOSZ KÖZPONTI KRISTÁLY FOLYÓIRAT 2009. XX. évfolyam 3-4. szám, Budapest

ORSZÁGOS KRISTÁLY ANTOLÓGIA

Ez év novemberében AKIOSZ RENDKÍVÜLI KÖZGYŰLÉS. Néhány tisztségviselő kilépése, új választásokat tett szükségessé. Pallagi József alelnök helyére Prosszer G. Júliát jelölte a vezetőség. A könyvelő Werbánszky Rudolf helyére külsős könyvelő került és a Felügyelő Bizottság két tagja helyett sem akadt jelentkező. Lemondott három vezetőségi póttag is: Kádár Éva, Dömök Eliz, Juhász Sándor. A legégetőbb probléma mégis a főszerkesztő hiánya volt, nem akadt a feladat ellátására megfelelő szakmai tudással és a környezeti igényeket is biztosítani képes személy a tagságon belül. Hosszú időn át minden megkeresés negatív eredménnyel zárult. Végül Prosszer G. Júlia alelnök a Cserhát Művészkör egyik frontemberét kérte fel a feladatra, akit már évek óta ismert, kiváló költőnek és jó közösségi embernek tartott. PÉCSI ÉVA gondolkodási időt kért, majd pár hét múlva igent mondott a felkérésre. JÓ választásnak tűnt, az elnök is elbeszélgetett vele, majd egy vezetőségi értekezleten bizalmat is szavaztak a számára és Móré Csaba elnök átadta számára a megbízólevelet.

Munkatársakat többször váltott, végül összeállított egy ütőképes szerkesztőgárdát, s bár viharos vitákra került sor minden KRISTÁLY lap és ANTOLÓGIA összeállításánál, az eredmény ŐT igazolta. A KRISTÁLY felkerült a rangos másodi*k helyre! [*OBSERVER, amatőr kiadványok minősítése. főszerk. megjegyzése.]

*

2004. szeptember LEÁNYFALU

(XV) Háromnapos Országos Találkozó Szent Gellért Lelkigyakorlatos Ház, Üdülő

Rendezők: Móré Csaba József az AKIOSZ elnöke, Prosszer G. Júlia alelnök, Kiss Sándor, Vagyóczki Kata, Pécsi Éva a KRISTÁLY új főszerkesztője. (Megválasztva 2003 decemberében)

A Szövetség összlétszáma : 150 fő.

Megjelent : 74 fő.

KÖZGYŰLÉS Ellenőrző Bizottság új tagja: Z. Farkas Erzsébet (Szunyogh Gizella helyett.)

PÁLYÁZATRA KIADOTT ANTOLÓGIA: KRISTÁLY (Budapest)

*

2005. október LEÁNYFALU

(XVI.) Három napos Országos Találkozó Szent Gellért Lelekigyakorlatos Ház, Üdülő.

Rendezők: Móré Csaba József elnök, Prosszer G. Júlia alelnök és Magas Imre Bernáth alelnök (Cseh Sarolta betegség miatt lemondott, s a helyére őt nevezte ki az elnök) Vagyóczki Kata.

A Szövetség összlétszáma : 190 fő.

Megjelent: 63 fő.

KÖZGYŰLÉS: Pécsi Éva főszerkesztő betegségére hivatkozva Móré Csaba József bejelentette, hogy a Közgyűlést elnapolja, decemberre.

ANTOLÓGIA (Budapest)

*

2006. július ÓZD

(XVII.) Háromnapos Országos Találkozó a Lehel úti Szakiskola és Kollégiumban. Rendezők: Balobásné Bodnár Katalin Gizella az ózdi csoport vezetője és a csoport tagjai.

A Szövetség ossz létszáma : 169 fő.

Megjelent : 57 fő.

TISZTÚJÍTÓ KÖZGYŰLÉS: Móré Csaba József elnök a decemberi KÖZGYŰLÉSEN lemondott, ezért a tagság egy Választási Jelölő Bizottságot szavazott meg. V.J.B. elnöknek Pécsi Évát választották, a korábban lemondott központi lap főszerkesztőjét, [akinek a helyét ideiglenesen (egy év határidőre) Keczely Gabriella (Budapest) vette át.]* [*jav. főszerk.]

A TAGSÁG nagy többséggel elnöknek választotta WEISZ ILDIKÓ-t. Alelnökök maradtak a régiek. Titkárnak (távollétében) is, BERTUS ERIKÁT fogadták el.

December: RENDKÍVÜLI KÖZGYŰLÉS Helyszín ÚJ NEMZETI SZALON (Hauer Cukrászda*) [*jav. főszerk.]

Új főszerkesztő választás: a posztra megfelelő szakmai tudással és körülményekkel rendelkező AKIOSZ tag nem jelentkezett. Külsős főszerkesztőt javasolt Weisz Ildikó elnökasszony. Fizetett alkalmazottat.

Kényszerhelyzetben a tagság megszavazta ezt a javaslatot.

AKIOSZ KÖZPONTI KRISTÁLY FOLYÓIRAT 2009. XX. évfolyam 3-4. szám, Budapest

Néhány nap elteltével az elnökszöny bejelentette, hogy megtaláltatott a megfelelő jelentkező: egyik AKIOSZ tag Bíróné Bencs Gizella fia. Bíró Dezső Flórián, akinek számítógépes ismerete, magas iskolai végzettsége az állás betöltésére alkalmassá teszi. Fizetés összegéről konkrétumot a tagsággal nem közölt, rákérdezésre sem. Azt felelte, ez menet közben eldől majd. NAGY HIBA VOLT EZT RÁHAGYNI.

*

2007. július DEBRECEN

(XVIII.) Háromnapos Országos Találkozó

Rendező: Sólyom Zoltán reg.csop.vez. és csoportja, valamint az AKIOSZ új elnöksége Weisz Ildikó elnök, Prosszer G. Júlia alelnök és Magas Imre Bernáth alelnökök közreműködésével, mivel az időközben KÖZHASZNÚ fokozatot elnyert AKIOSZ 18. éves lett. Erre az alkalomra ÉVKÖNYVET jelentetett meg, amit a hagyományok tiszteletében, az Országos Találkozón mutattak be.

A Szövetség összlétszáma: 180 fő.

Megjelent : 76 fő.

KÖZGYŰLÉS: Nagyon rövid és pongyola Elnöki beszámoló a pénzügyekről, Ellenőrző Bizottság három tagja lemondott: Horváth Piroska, Szálai László, Salamon Erzsébet, de a tagság a lemondásukat nem fogadta el, mert könyvelés hiányosságaira hivatkozva pénzügyi ellenőrzést nem végeztek.

Szálai László és Salamon Erzsébet kiléptek az AKIOSZ-ból. Innét szinte követhetetlen a Szövetség mindennemű pénzügyi ellenőrzése. Horváth Piroska a legnagyobb igyekezetével sem volt képes a káoszon úrrá lenni egyedül. Lemondott. Helyére új Ellenőrző Bizottság került: Bíróné Bencs Gizella és Vajdicsné Hegedűs Zsuzsa. Harmadik személyt nem találtak. Nem akadt vállalkozó. Házi-pénztáros Rovni Emese lemondott, senki sem vállalta el helyette. Werbánszky Rudolf könyvelő csak részben hibáztatható, állapította meg az Ellenőrző Bizottság, mert a munkáját a számlák hiányában nem tudta szabályszerűen végezni. Számlákat alig kapott az Elnök asszonytól.

A rendezvények színhelye WEISZ Ildikó elnöksége alatt szinte havonta változott – már követhetetlen is lett egy idő után. (Wekerle Szent József Közösségi Ház, Apa – Kert, ALEXANDRA KÖNYVESHÁZ)... s mindez alig két év alatt..

A KRISTÁLY újság szép és igényes lap lett, *maradt** [*jav. főszerk.], az új főszerkesztő valóban szakmai bravúrral oldotta meg a kiadvány küllemét, tartalmát, de hogy *anyagilag túl nagy falatnak bizonyult ez a Szövetség számára*, ez sajnos csak nagy későn derült ki.

*

2008. július LEÁNYFALU

(XIX. -3) Háromnapos Országos Találkozó .Szent Gellért Lelkigyakorlatos Ház, Rendezők: Prosszer G. Júlia alelnök és a ház vezetője: Fodor Levente.

A Szövetség létszáma: 110 fő

Megjelent: 58 fő.

RENDKÍVÜLI ÁLLAPOT KIHIRDETÉSÉRE KERÜLT SOR: Weisz Ildikó elnök felfüggesztését javasolta a két alelnök és az AKIOSZ ANTOLÓGIA szerkesztői a Szövetség bankszámlájára befolyt, de onnét június első napjaiban már teljes egészében hiányzó összeg felhasználása* miatt [*jav. főszerk.]. Az elnökszöny egy hónapon keresztül elérhetetlen volt, sem telefonon sem személyesen nem vette fel a kapcsolatot a vezetőséggel és az Országos Találkozóra is csak a KÖZGYŰLÉS által fogadatosított felfüggesztése után érkezett meg. Pénzügyi beszámolója zavaros és személyeskedő volt, amit a tagság nem fogadott el és kitarzott a felfüggesztése mellett. Megbízott elnöknek PÉCSI ÉVÁT választották az APEH vizsgálat lezárásáig.

Az Ellenőrző Bizottság számszerű adatokkal nem tudott szolgálni a pénzügyi hiányról. Megközelítőleg másfél millió a hiányzó összeg –, tarozás maradt a Nyomda felé (ANTOLÓGIA költségrész), Országos Találkozóra befizetett részvételi díjak, újságok postaköltsége. EZEN TARTOZÁSOKAT AZ AKIOSZ TAGSÁGÁNAK ADOMÁNYAIBÓL, KIADVÁNYOK ELADÁSÁBÓL sikerült kifizetni a megbízott elnök szigorú fellépésének is köszönhetően, de a BAJ és a HIÁNY NAGYOBB, mint ez előre látható volt Weisz Ildikó rövid elnöksége alatt szinte teljesen zátonyra futott a Szövetség anyagi és erkölcsi helyzete. Kezdődött azzal, hogy külsős – FIZETETT főszerkesztőt alkalmazott, amit az AKIOSZ tagdíjak sem fedeztek volna, de még nagyobb baj volt, hogy a KÖZHASZNÚSÁGGAL kiérdemelt Nemzeti Kulturális Alap és a Nemzeti Civil Alap átutalt összegeiről NEM

AKIOSZ KÖZPONTI KRISTÁLY FOLYÓIRAT 2009. XX. évfolyam 3-4. szám, Budapest

SZÁMOLT EL, így azokat megvonták a Szövetségtől, sőt kemény büntetéseket róttak ki az AKIOSZ-ra. Pályázatoktól eltiltást, * [*jav. főszerk.] és pénzbüntetést. SAJNOS ITT TART AZ AKIOSZ A 20 ÉVÉBEN NEM ÍGY KÉPZELTE A TAGSÁG!

ÁM KÖSZÖNET A KITARTÓ, BECSÜLETES TAGSÁGNAK ÉS A MEGBÍZOTT ELNÖKNEK, PÉCSI ÉVÁNAK, AZÉRT AMIT SZINTE EREJÉN FELÜL A SZÖVETSÉG ÉRDEKÉBEN TETT, KÖSZÖNET A MUNKATÁRSAINAK IS – elsősorban* [*jav. főszerk.] FETYKÓ JUDITNAK, s talán e sorok Írójának is, aki tizenkilencedik éve dolgozik, s küzd az AKISZ–AKIOSZ fennmaradásáért, tradicionális értékeinek megőrzéséért ŐSZINTÉN REMÉLI, HOGY NEM HIÁBA!

Rendezvények új színhelye – remélhetőleg már állandó: Budapest, Wekerle. Hungária út 36. FŐVÁROS ÖNKORMÁNYZATI ISKOLA és KOLLÉGIUM, ahol az AKIOSZ képzőművészei végre egy állandó kiállítási lehetőséget kaptak az iskola felajánlásának köszönhetően. A GALÉRIA megnyitója fontos esemény, - mondhatni „történelmi” sorsfordító nap lett az AKIOSZ életében és méltó megünneplése – MEGKORONÁZÁSA a 20.évnek.

2009. június LEÁNYFALU

(XX.) ORSZÁGOS TALÁLKOZÓ a Szent Gellért Lelkigyakorlatos Ház

Üdülőjében.

HÚSZ ÉVES AZ AKIOSZ!

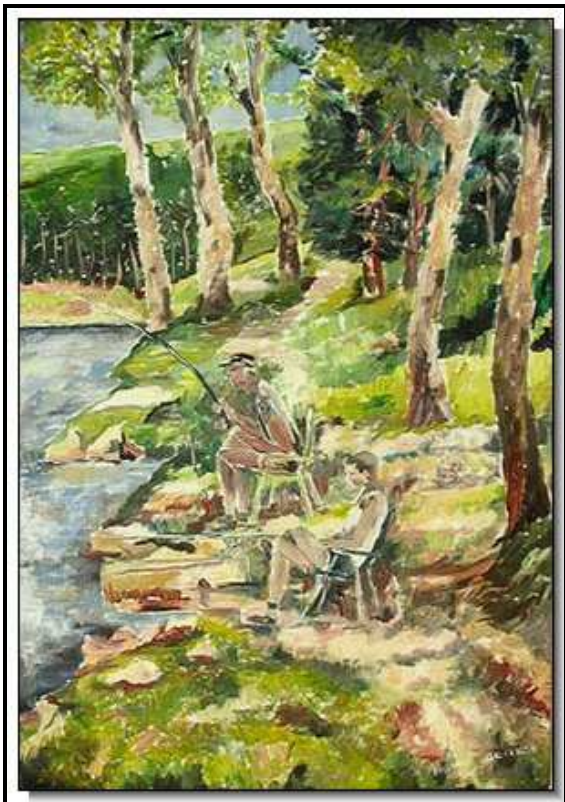
Fenti, Az *AKIOSZ-történeté*-t Prosszer G. Júlia eredetileg a 20 éves Antológiába szánta. Terjedelme révén és anyagi okok miatt ott nem jelenhetett meg. Olvassátok el figyelmesen; összeállítója részletes és nagy munkát végzett. A történet tartalmából mindenki vonja le saját magának a következtetéseket.

A történetet Prosszer G. Júlia saját szemszögéből jegyzetei alapján írta meg.

** Említve lett ESZTERÓ MARGIT ROZÁLIA neve Az *AKIOSZ történetében*.

Az elmúlt években Eszteró M. Rozália új művészeti kört indított HOLDUDVAR néven, újságot is kiad, ő a *Holdudvar* c. lap tulajdonosa és főszerkesztője, melyben velem együtt több tagtársunk írása is megjelent/megjelenik. A lap a fekete-fehérben jelenik meg. Színvonala jó.

Főszerkesztő

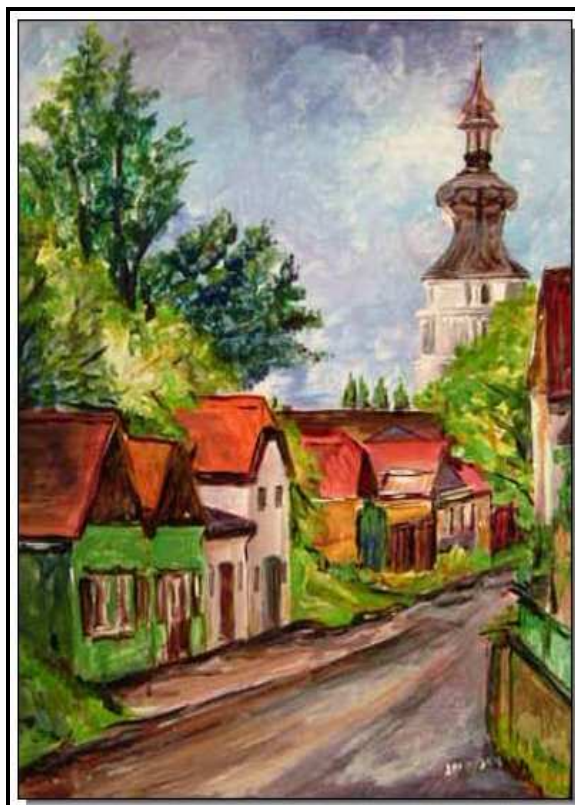
MAGYAR ARI festménye

MAGYAR ARI festménye

MAGYAR ARI festménye

MAGYAR ARI festménye

ÉLES ÁRPÁD

DILEMMA

arra gondolok
miként játszik velem
az érzésem
az a hidegtej-végtelen
s mért nem szűnök meg
mint kívánság
s születnék egy
csecsszópo bátorság-

ként világba öntök ként
hogyan nesztek itt vagyok
soraim törött poharak
tartottak vizet iszapot
rímszedő vagyok csak
vagy talán költő?
sok az ágbog nyúlvány
de nincs tő
szakértelmem lassan átaluszom

bazári majomként
a Parnasszuson

VIGYETEK

Vigyetek most a Taigetoszra
A ventilátor már nem forog
Szép ruhám kopott, lehamuzva
Számban az egyhetes kenyér ropog

Firkálok pár meddő maszlagot –
– félretervezett az isten.
Lám leköptem magam imitt-amott,
Ki sikeres – értesítsen.

Kártyázzunk részeg hajnalokon,
S vesztes lapjaim újraosztja
– a fajtámnak nem jutott Panteon,
Vigyetek most a Taigetoszra.

ÖSSZEOMLÁS

A nyelv a szájpadrásra feszül;
minden egy tekintetben keményedik meg;
a gondolat kihullik a zsebemen keresztül;
s díszlépésben tiporják el az idegek.

A lámpa gyöngén igyekszik: vibrál,
s szórt fényében minden tárgy útban van.
Robbanás jön, majd sötét, majd szignál,
mely dobbanásaink dalolja. S tudattalan

sercen föl a két gyűrődött szemhéj;
a szoba fehér és még inkább ismeretlen.
Koponyán kívül élet, nyár, s benn éj
az elernyedte, kisült idegekben.

A kedveskedők itt fehér ruhában járnak,
dolgos kezük a műtűdőt leszedi gyorsan;
tompá közönnyel löknek, mint egy tárgyat,
ha combunk netán elázna a fosban.

Ez az odaadás most nem érzékelhető.
Lassan azért jobb a függőleges;
az ablakban melegszik megannyi háztető –
a fény csend. És az asztalon üldögél egy leves.

Az íze szörnyű - milyen is legyen az,
ez jár, s ez zuhan gyomrunk zugaiba;
halottak ettek habkönnyű kanalukkal.
S vígak, hogy bennük is volt valami hiba.

GYERMEKKOROM

a szegek fölkeltek
a vitrinnek szaladnak
vasárnap délután
szétmálló szalagnak
látszol! s tálnak ütődsz
mint jaffa mi saját levét
issza s öled magad
mint ronda ribancok egykoron
tortás kézzel fogdosol
gyermekkorom

lapátra tehetsz
megyek mert voltál
nyikorgó csúfolás
meghazudtoltál
visítva örültem
becsinálva rohant
egy homályos szemüveg
mint büszke bárók egykoron
kesztyűvel ütsz agyon
gyermekkorom

M. MÁNYIK ERZSÉBET

GYERE JÁTSSZ VELEM

Gyere játssz velem.
Játsszuk azt,hogy jó a világ.
Nincsenek kemény,
pofonokat osztogató kezek,
nincsenek hibát kereső szűrős szemek.
Nincsenek haragot magukba zárt,
meg nem bocsátó szívek,
melynek kapuját,
csak a szeretet nyithatja meg.
Fogadj el így!
Én ilyen vagyok!
Ne akarj megváltoztatni,
úgy sem tudok!
Szívemben mérhetetlen szeretet él!
Ne akard,hogy ki aludjon a fény!

ZSÍROS KENYÉR

Pöröl velem az uram.
Már megint mit csinálsz?
Fakanál helyett,toll fogja a kezem.
Mikor lesz itt ebéd?
Ebéd? Vacsora!
Vagy gondolod,betűvel is jóllakom?
Már kezdem sajnálni szegényt.
Rossz lóra tett.
Hiába paraszt gyerek,
azért nem ehett mindig szalonnát!
De mit tehetek,
csak úgy jönnek a sorok!
Ha nem írom le,felrobbanok!
Ki kell használnom minden percet,
még ha az uram zsörtölődik is egyet.
Mikor kész van,felolvasom.
Arcán pici mosoly jelenik meg.
Én is rámosolygom lágyan,
és jöhet a zsíros kenyér!

RÉGI EMLÉKEK

Szomorúan áll a ház.
Új gazdára vár.

Ablakai mint két világra néző szem,
nem értik a változást.
Ő csak egy helyben áll,
mint akit leláncoltak.
Nem is értem,milyen arcot vág.
Furcsa. Mintha a háznak is lelke volna.
Mennyi titok tudója!
Falai mint a néma száj,
nem árulják el a múltat,
csak az idő vas foga koptat.
Sok boldog perc,és fájdalom,
ott benn lapul a vakolaton.
Az új gazda majd leveri mind
színeset fest maga köré.
A ház csak tűr és hallgat.
Új köntöst kap.
Mégis,ő marad a régi,
csak magának meséli,
kik laktak itt régen.
A gerendák,téglák fugáiban élnek,
a régi emlékek.

IGAZSÁG

Én az igazság vagyok.
Egy több ezer éves titok.
Értem embereket öltek,és ölnek.
A nevemben,gonoszok dicsőülnek.
Mégis,azok a kevesek,
kik értem harcba mennek,
Isten áldásával,engem keresnek.
Joggal kérdezheted,
mért olyan nehéz a hozzám vezető út?
Hidd el nem én tettem azzá!
Ti emberek váltatok gonosszá!
Látjátok? Itt vagyok!
S most kérek tőletek egy napot,
egy percet, egy gondolatot.
Én az igazság vagyok!
Itt vagyok,s nem odaát,- ahogy ti mondjátok.
Nem kell,hogy keress!
Én jöttem el hozzád!
Nézd! Most neked könyörög az igazság!
Előtted térdel,összekulcsolt kézzel!
Ember! Ne feledj el!
Nélkülem meghal a szó!
Meghal a szív is!
Velem együtt pusztul el a föld is!

NYESTE MÁRTA

DRÁGA NAGYAPÁM

Mindig vártál, vártál, csak vártál,
Soha bele nem fáradtál.
Örültél mikor megérkeztem,
Boldog perceket Neked így szereztem.

Óh, drága Nagyapám!
Bárcsak még arcod simogatnám.
Órákat ültem az ágyadnál,
Fogtam kezéd, s Te hallgattál.

Halálos ágyadnál is megvártál,
Búcsúzni kell, most már éreztem.
Már semmit, semmit sem tehettem,
Kezed örökre el kell engednem.

Hideg, jéghideg volt homlokod,
Nem láttam többé már mosolyod.
Csókot leheltem haldokló arcodra
Így engedtelek el utolsó utadra.

Óh, drága Nagyapám!
Bárcsak még arcod simogatnám.
Hosszú utadra félve indultál,
Már csak egy percre maradtál.

Halálos ágyad mellett álltam,
Lelked üdvéért imádkoztam.
Az örök hazába megérkeztél,
Nagymamám várt, kit nagyon szeretnél

ÉDESAPÁM HALÁLA

Virágillat, madárcsicsergés,
Fájó ébredés és kesergés.
Szombat Urunk feltámadása,
Drága Édesapám halála.

Nehéz volt elhinni, hogy vége,
Megszűnt dobogni fáradt szíve.
Most már minden mindegy, Te mondtad,
Talán érezted utolsó utad.

Nem tudtál tőlünk elbúcsúzni,

Eljött a perc, Jézushoz indulni.
Lelkem azóta se tud nyugodni,
Szeretlek, elkéstem mondani!

MENNYIRE SZERETLEK

Érezned kell, hogy mennyire szeretlek,
Mindig, mindenhol csak Téged kereslek.
Boldoggá az tesz, mi Téged boldoggá tesz,
Veled még a bánat is édesebb lesz.

Fogadd el tőlem lángholó szívem,
Öleld át hófehér, tiszta lelkem.
Ne félj, engedj közelebb magadhoz egyre,
Meglásd, végül együtt jutunk fel a hegyre.

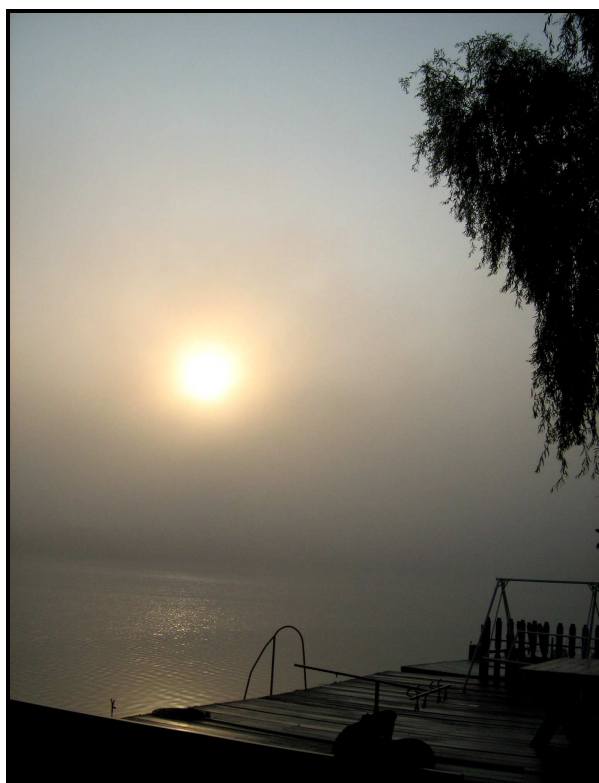
Érezned kell, hogy mennyire szeretlek,
Mindig, mindenhol csak Téged kereslek.
Tíz éve már, hogy Te utánad vágyódom,
Szemed barna fényének melegét imádom.

Te Érted élek, értsd meg hát végre,
Ha kell, esküszöm a Földre, az Égre.
Rajtad kívül nem létezik senki más,
Nekem az élet, általad lett csodás.

GY. FEIGE MÁRTA: „Család”
(fotó)

GY. FEIGE MÁRTA: „Vízpart” (fotó)

GY. FEIGE MÁRTA: „Szépek vagyunk” (fotó)

GY. FEIGE MÁRTA: „Elágazás” (fotó)

GY. FEIGE MÁRTA

EMLÉKEK KÚTJA

Fájó szívem olykor-olykor, még
elmerül a múltban,
végtelen és őrlő mélység az
emlékek kútja...
Felizzanak hunyt parazsok,
felszakadnak régi sebek,
akarva és akaratlan,
gondolatban hozzád megyek.

Sajgó lelkem olykor-olykor, még
elrepül a múltba,
csábító és vonzó mélység az
emlékek kútja...
Felgyúlnak a régi tüzek,
meggyógyulnak fájó sebek,
feneketlen kútból üzensz;
engem akarsz, engem szeretsz!

Tudom: csak a képzeletem, meg
a vágyam játszik velem...
S a kínzó valóságból újra zuhanok
az emlék-kútba, mert fáj, hogy
nem vagy –, hogy nem nekem vagy! –
Tudom: boldogan élsz, van már
társad,
...és én mégis: visszavárlak.

MIÉRT IS ÍROK...?

Talán, hogy:
átfogjam az átfoghatatlant,
megmérjem a megmérhetetlent,
s általuk megértsem
a megérthetlent.
Jön ezer gondolat, a toll
kézen ragad.
Gyűlnek a sorok,
valamit mondok,
gondolkodom, néha rím se kell,
érezem a ritmust, a lelkem
énekel.
Valamit láttam, ami éppen
megfogott,

valaki szólt, aki eddig
hallgatott,
...ihletet talán ő adott...?

MERENGÉS...

Gondolni a múltra, tán már nem
érdemes,
visszaidézni azt, ami úgyszólván
elveszett...
Én mégis megteszem, s merengek
gyakran
sok szép emléken...
Nagy szerelmek, kedves szavak,
vajon hová lettek?
Elrepültek, s múlt ködébe lassan
belevesztek.
Miért ígér az ember földöntúli
csodát,
s miért hiszi a másik ember
megtévesztő
szavát?
Hagyjuk, hogy szívünket elvigye
valaki,
hagyjuk, hogy felhőig emeljen
valami...
Mert jó érzés a szerelem, ha
viszonzásra talál,
s nem repül a nyárral, mint a
költöző madár...
De sajnós elszáll, a szél fújja tovább,
és másnak ígér újabb, földöntúli csodát!
Te ott maradsz árván, egyedül,
szíved a múltba újra elmerül,
s nem érted, fel nem foghatod,
a múltat vissza miért nem hozhatod...?
Csak az emlék, mi belőle marad,
nyugodni nem hagy,
és sebként felszakad.
Fájni tud nagyon...de idővel
megszokod,
könnyet már nem ejtesz,
csak várod a holnapot, s vele a
szerelmet, várod a nagy érzést, mely
megérint s felel...
Az évek peregnének, lassan megöregszel,
de sosem fogod tudni, ki miért hagyott el...

B. TÓKÉS MÁRIA

MÁR RÉG BEFÚTÓTT ANYÁM

Már rég befutott Anyám. Máskor is így tette,
Amióta emlékszek, téli reggelente.
Nagy szalma csóvát dug a kemence szájába,
Piszkavassal azután beljebb taszigálja.

Lánglegények csókolnak szalma közepébe,
Mintha az egy gyönyörű szalmaleány lenne.
Beragyogják a szobát, akár a nap sütne,
Falon bolyong árnyékunk, óriást miméivé.

Lángördögök csapkodnak, egymást fenyegetve,
Tűznyelveik felérnek kemence tetőbe.
Fényeiknél fésüli Anyám kishúgomat,
Szeretettel fonja be a hosszú copfokat.

Én meg csak úgy bámulok Anyámnak szemébe.
Mért lobog ott úgy a tűz, mint a kemencébe?
Mért néz úgy a semmibe, mintha fájna lelke?
Talán, mert nem jutott pénz ma reggel kenyérre?

Tejet azért adott ma is Rozi kecske,
Ittam egy csészével, elég reggelire.
Majd megsegít Isten, lesz akkor kenyér is,
Lesz a tejhez akkor, talán még kalács is!

Befűlt a kemence, szikrázik az alja,
Betesszük a paszulyt nagy vászonfazékba
Ma füstölt is került a fazék aljára,
Míg kihül a kemence megfő majd puhára.

Kész is van húgomnak szép új frizurája,
Az enyémet Anyám előbb fonta copfba.
Mehetünk is együtt frissen iskolába,
Mire hazajövünk, bab hűl a tányérba.

ÁLOMBAN

Álmomban egy árokban
kék ibolya voltam,
szerény virág illattal
üde tavaszt hoztam,
minden tiszta szobába

jó illatot szórtam.

Majd apró kis magokból
útszélén kikeltem,
harmat csöppet ettem
madár köles lettem.
Az erdei madaraknak
oly nagyon ízlettem.

Az erdő tisztás szélén
bokrot növesztettem,
kis nyulakat őzeket,
benne elrejtettem.
Gyöngé ággal friss füvel
mindet megettem.

Ébren virág nem vagyok
sem gyönyörű erdő,
csak gyöngé leány leszek
míg nem föld lepedő.
Áldom mit nekem adott
ébren a teremtő.

ÁLLJ MEG AZ ÚTON

Állj meg az úton,
hallgasd Anyámat,
portörítés közben
hogyan dúdolgat.

Repül a ronggyal,
szárnyal a dallal,
megbír ő azzal,
akármily gonddal.

Sok gonosz ármányt
legyőz jó szóval,
ha lelke fáj is,
rejtje mosollyal.

Állj meg hát vándor,
hallgasd Anyámat,
ezer a gondja,
mégis dúdolgat.

BOCSI ILONA

A VERÉB

Farakáson sok a veréb,
Lesi tyúkok eledelét.
Hess innen t rossz veréb!
Nem lopd tyúkok ételét!

Jött a macska. Estebéd?
Figyeli a pecsenyéd.
Hess innen, hess veréb,
Macska lesi pecsenyéd!

Nem buta, csak szemtelen!
Ott táncol a szemeken.
Ám a macska peckesen,
Odaugrik ügyesen.

Elkapja a verebet,
Jajgathat az eleget!
Lehet most már elegend!
Hiába kergettelek!

PIROS ALMA

Piros alma fönn a fán,
ringatózik mindahány.
Fújja a szél, lengeti,
később aztán leveri.

Szegény alma.... Fáj neki?
A sebeket túlélheti?
Összeszedem, megmosom,
ami törött, pucolom.

Puha kerül fazékba,
lesz belőle lekvárka.
Keményebbje üvegbe,
kompót lesz majd belőle

mosolyog rám egynehány.
Tégy el téltre asszonykám!
Meghálálom... jó leszek,
üdítem a teledet!

Éhes leszel? — megeszel?

Ha szomjazol? — azt oltom el!
Levem iszod, húsom eszed,
mással együtt, mártás leszek!

SZIVÁRVÁNY

Kitisztult az ég a tó fölött,
egy sirály lejt ég és tó között.
Felhő fodra vízbe tükrözött,
egy hattyú fehérbe öltözött.
Szellő suhan nádasok fölött,
hullám siklik kövek között.
Pára és nap visszatükrözött,
Vence, szivárványba öltözött.

KECSKE-PANASZ

Volt ám kecském! — nem is egy.
Mind azt mondta: mek-mek-mek.
Évekig adtál tejet,
amit én nagyon szeretek!

Szomszédom: buta, komor.
Sorsom lett tőle szomor'.
Kecskék miatt sokszor dúlt, fúlt,
így tartásuk kudarcba fúlt!

Eladnám, de nem lehet!
Jószág? — nem kell senkinek!
Három kecském ingyen vitték.
Kértem érte kis tejecskét.

Kecském —, ha ismét lenne,
ahhoz egy tanya kéne.
Kértem ezért ingyenért,
a tej mellé majd kiskecskét.

Nem tudom tanyám lesz-e?
De ritkul a tejecske.
Hónap multával elfogyott,
vajon kiskecskét kapok?

Mindez a jövő titka.
A jó szándék?... igen ritka!
Sok ember bizony becstelen,
így maradok hát kecskétlen?

MÁNDOKI HALÁSZ ZSÓKA: Pille virágok (olaj, vászon)

MÁNDOKI HALÁSZ ZSÓKA: Havas táj, vörös égbolt (olaj)

MÁNDOKI HALÁSZ ZSÓKA: Bogácsi híd (farost, olaj)

MÁNDOKI HALÁSZ ZSÓKA: Karácsonyi kántálás (olaj)

MÁNDOKI HALÁSZ ZSÓKA: Útmenti ház (olaj)

BARÁTI MOLNÁR LÓRÁNT

RÁBAPARTI CSEND

Mintha sírnának a part menti fák
Mert ez a forró vert-arany-nyár
Nem duhajkodik fölöttünk már
Koronájuk között lassan véget ér

A csend is azúros habok
Csobogásával lesz lassan teli
(Talán pásztortüzek lobognak távol
És dideregnek holnap az élet dolgai)

Hal úszik csobban elcikkan visszatér
Csillámlik a víz ezüst pikkelyén
(Ülök a Rába partján a csendben
Hallgatom ahogy zizeg a lét...)

KÍNAI ZENE...

Szent kert
 Bő lomb
Tárt zöld szárny
 Fönn lenn tág éj
Jó kék árny
 Négy fém cseng
 SZÉP JÓ HÍR RANG
(Majd mély csend len
 Mint hült hang)

CÍME SINCSÉN...

valamit még el kellene mondani,
írni egy verset, melynek címe sincsen;
hallgatnak a csend fáradt madarai:
fényt szór majd eléjük az Isten...

RÉGI TÁJ...

kisbaráti föld címe a múltam
valóság ma is és mégis emlék
pléh-krisztusok csikorgását hallom
vár a régi táj mennék nem mennék

ANYÁM BOLDOG ÁLMA...

Anyám lassan indul a csendbe,
Fáradtsága szótlanná tette,
Nehéz álmában jajdul a kín;
Rossz ritmust rángva vállain.

Kegyetlen világ, még meg ne öld,
Adjál még neki egy kis időt,
Boldog legyen maradék álma,
Álmában nyíljon fény virága...

Szelíd éj, simítsd el ráncaid,
Arcán nyolcvan év árkait,
Altassad el törekeny kis testét...

Add át nekem minden keservét,
Csendesen ringassad álmaid;
Tedd boldoggá az alkony csendjét

A SZABADULÁS ÁRA...

Az Ararát hegyén a bárka
Vízözön után fényre vár;
Uram, kiálltuk büntetésed,
Apadjon a víz, legyen napsugár!

Kinyitom bárkám ajtaját,
Minden galambom röpködjön, szálljon,
Burukkolásuktól visszhangzik a táj;
Röptükben viszik szabadságom... !

Csak egy madár röpködjön vissza,
Csőrében légyen zöld falevél;
Kegyelmed, Uram, a szabadulás ára,
(Jön a hajnal, múljék az éj...)

NÉGY SORBAN

(Ádám öcsémnek, Győr ismert építészenek)

Látod, elmúlt az ifjúság,
(... és elnémult végleg a gyermekkori dal...)
De az anyai szó: vas-kemény kapocs;
És apánk emléke: mindig összetart.

SEBŐK JÁNOS

KŐMÍVES KELEMENNÉ

Törött-szárnyú-fecske-mosolyod
ma már csak fényképről kísér,
mikor (mondhatni) boldogok
voltunk, fel se fogtuk, miér'.
Hegyi patakok csobogva vitáztak
Benned, s együtt kacsintottunk égre,
verseim Déva várának
Kőműves Kelemennéje!

Köznapokat is bearanyozta
szívárvány kedvű, bölcs szíved;
én csak követtelek: dadogva
létbiztonsággá gyúrt hitet.
Bizakodók voltunk és bátrak;
párosan lobbantunk az égre,
verseim Déva várának
Kőműves Kelemennéje!

De imádkozó-sáska-betegség
mérgezett nyila eltalált;
földi papjai csápjukat szedték,
mégsem üzték el a halált. –
Magukhoz láncoltak az árnyak,
s lettél tavaszi szél zenéje,
verseim Déva várának
Kőműves Kelemennéje.

TÁNTORÍTHATATLANUL

Kapaszkodunk fel a meredek úton,
sítalpunk alatt a hó nyöszörög.
Karcos a szél, s hogy nyakunk bebújjon,
jeges hóval pörgettyűz fejünk fölött.

Föl, csak fölfelé! Nem szabad megállni!
Szembe hunyorgat a még messze csúcs.
Ha szólsz, ordítva kell kiabálni,
hogy másik szívben igaz lángot gyújts.

És csak konokul, másikat segítve
lehet haladni rendületlenül,
hogy küzdő szívünk egymást melegítse.
Mert ki lemarad, meg nem menekül.

Feljebb, csak feljebb! A kéklő csúcs várja
küzdeni tudó, bátor fiait.
Kik nem születek visszazuhanásra,
kiket hóvakság el nem tántorít.

EGY SZERELEM HÁROM STÁCIÓJA

Ittam szavad

mohón, akár a szomjas arató;
kezéből ki kell tépni korsáját,
mert nem tudja, mennyi az elég:
hossanna-pálmáim szórtam Eléd.

Hittem szavad:

csipkebokrod szárnyasuhogását
rejtettem zúgó vérem pitvarába,
melynek cseppjei csendeket vigyáztak,
önmegadásomnak vetve ágyat...

Lélekharang

szívünk együtt-dobbanását zárta.
Éles hang miatt vonító kutyaként,
rekedt hangszálam már sípolt csupán
rögös Édenem vesztese után.

DELEJ

Egy kislány állt a járda szélén,
(Hogy angyal volt, csak én tudom),
feje fölött lepkék glóriáztak,
napfény dalolt a szárnyukon.

Meg-megérintették ruháját,
hintáztatták hajtincseit,
mosolyát kézről kézre adták,
amit két szembogár szívbe vitt,

hogy ott sóhajtásnyit pihenve
angyal - szerelemmé viruljon...
Túlsó oldalról egy fiú
megbúvólva jött át az úton.

SZABÓ LAJOS

JÖVŐKÉP

A világ egyre zordul,
ostora rajtad csördül,
s lehetsz pojáca, mord ú,
apáca, utcák rongya,
a hátad előbb-utóbb
s lelked is belegörbül.

ANZIKSZ

Ólomfestékek kipingált vidék.
Ólomszürke homlokú nénikék
görnyedeznek életük estelén.
Az országút mentén egy tehén
ólomzamatú füstöt legelész.
S a homályló horizont peremén
ólomlábakon tántorog az ész.

ŐSSZEL

Hervadó vágyak hullnak,
a derek kiújulnak,
menj el, pajtás, a fagyok
kietlen szikjeire
háromszilvafás úrnak!

HEJ, ALKONYOK, ESTIKÉK...

Hej, alkonyok, estikék,
hol vannak a füzikék?
Kilobbant a mécsvirág,
de sötét lett a világ!

Lehulltak a dáliák,
hervadnak a Máriák,
morognak az éjjelek,
vonítanak a szelek.

Zörögnek a dáliák,

elmennek a Máriák,
a Józsefek s Benedekék...
Ki hoz nekünk meleget?

FESTEGETŐ

Az ég szürkére alapozva
borítja be a fél világot,
s rossz kedvembe becsilingelnek
a nyiladozó hóvirágok.

A levegőbe esőszagot
szítal a szél, gerlicék búgnak,
fittyet hányva a leselkedő
égi és földi háborúknak.

Lecsücsülök a zenit alá,
és vállamon a mindenséggel
színezgetek egy darab eget
magamnak bronzsal, azúrkékkel.

Némi cinóber és karmazsin,
pár csöpp lila és sok-sok sárga,
előlegül a teleken túl
készülődő tavaszra, nyárra.

Várom őket a Péterfián
lélekben, ha nyílnak a hársfák,
s hallgatom a susogó élet
szívének lassú dobogását.

ÓLOMKATONÁK

Műértő gonddal kitervelt terep,
rajta egymásra rontó száz sereg.
Egymást csonkoló, gyilkoló, fonák
hitelekkel vert ólomkatonák
lesik vakon a játékos kegyét.

Bordám közt érzem a szurony hegyét.

S. HUNYA BEÁTA: Bea lányom (grafika)

S. HUNYA BEÁTA: illusztráció (grafika)

S. HUNYA BEÁTA: Orchideák (festmény)

BARCS JÁNOS

SZEMÜVEGEM MÖGÖTT

nem megyek el ébren – halkan
vonulok hogy csak emlék maradjak
emlékzsebemben felejtett fényképedet
is megfoldozom – élőnek...
lehunyt szemű sólymok szállnak
fényeket őrző sziklák fölött:
holnap már megint augusztus fut:
szemüvegem mögött gondolat
biciklizik s őrizgetlek...
gyors lég-csónakot
kötök kartonszoknyád alá
hogy könnyen szálljal
a nappali-déli széllel...
viharral, napsütéssel.

DÚS NAPOK FUTOTTAK HOZZÁD PIHENNI

Gyöngye erőlködéssel perzsel a szél
és arcod rózsái pirosodnak, míg
homlokod ráncait fésüli a NAP:
utadon, kemény pillanatok bezárt
világa; messzire űzi gondodat...
Partok fölött szigorú ősz hervasztott,
de karolt a muzsika szép hatalma: –
S dús napok futottak hozzád pihenni
így biztos komolysággal nézhettél szét
világodban; amikor az éltető
hajnalfényben, folyók hangtalanság-
futama –: elhengergette előtted
kő-kavics-csicsogású mély útvesztőit.
S kristály folyamod gátján imádkozva;
vidra-dalt táncoltatva mély medrében,
a holtág mélyéből sok halat fogtál
családodnak, ebédre s vacsorára...
S a holtág: sokszor várta jöttödet.

**CSONTSZÁRNYAMMAL SZÁNTOTTAM A
HOLDBAN**

Valamikor gyors-röptű madár voltam;
körbe keringtem a kopár világot
miközben a kő-istenekhez szóltam
s kövekre ültettem csillag-virágot.

Szirtekre csőrömből magokat szórtam,
kövekre ültettem csillag-virágot:
valamikor gyors-röptű madár voltam
körbe keringtem a kopár világot

TOVÁBB ÉLEK

Legyek hars fagyökér
éltető földemen;
legyen bő termésed,
örökös –, végtelen...

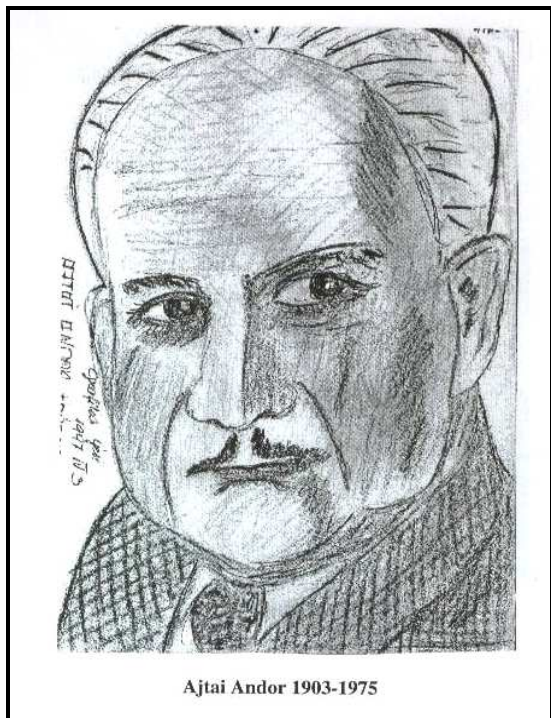
Legyek tiszta tükör;
és megszentelt homok,
nélkülem éljenek
a hamis zátonyok...

Hitem meg nem halhat;
tudom –, tovább élek:
Csöndesen öljetek –:
hűvös szenvedések!

Bőrbe burkolt estem;
itt szenved sok éjben:
Anyaföl szívemmel –:
Istenemmel éltem!

ILLYÉS TERÉZIA

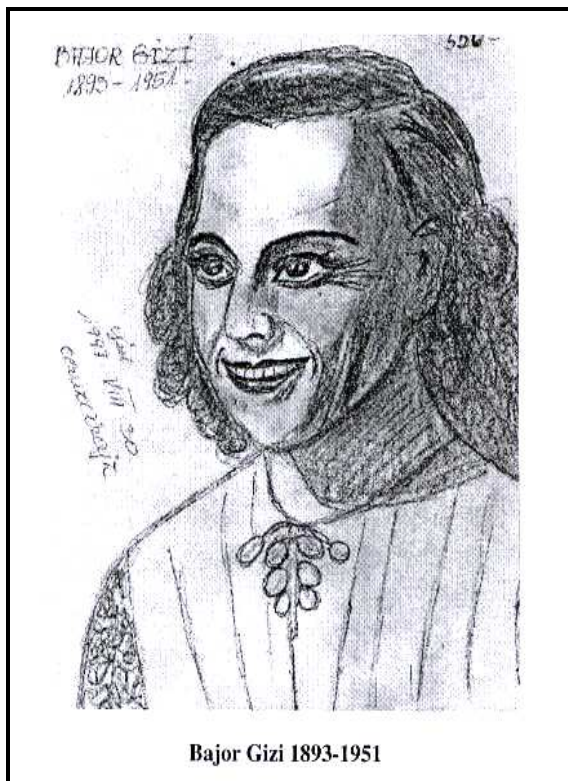
*Színész-portrék az Ismeretlen ismerősök c. rajz-
kötetéből*

Ajtai Andor 1903-1975

Básti Lajos 1911-1977

Bajor Gizi 1893-1951

Dajka Margit 1907-1986

ILLYÉS TERÉZIA

MÚLÓ IDŐ

Arcunkra vésik árkaik
a múlt éveink,
s lelkünket megsötétítik
a gyűlő vétkeink.

Fogy az erőnk, s nem frissíti
az áldott, jó eső.
Hol van a régi élet már?
A mai nem menő.

Múló időnk nagy szélmalom,
s őrlí a jót s a rosszat.
Néha jót is bezsákolunk,
s tűnődünk órák hosszat.

Hol van a tiszta búza már?
Üszkös, fekete magvak
dőlnék a garatba bele,
s bent vérerek szakadnak.

Hová lettek a hajnalok?
Alkonyt lát csak a szemem.
A friss erő, a régi hit
mára dohos verem.

Arcunknak árkait vésik a
Sors szobrászai.
Mivé lett régi életünk?
Vagyunk játékosai

az Istennek, avagy Sorsnak,
s míg játszadoz velünk,
elveszíthetjük önmagunk.
Volt s már nincs Istenünk.

Horpad a mell, kihull a fog,
beesik száj és szem.
Ritkul a hajunk is nagyon.
A jót már nem hiszem.

Csúszunk lefelé. Fel nincs út.
Már fojt a rémület.
Hetven után az ember fél,
hogyan lesz több szüret.

KÖLTŐI VÁGY

A vízben algák ezrei
nőnek a semmiből ki.
Bennem versek születnek,
s ezt nem veheti el senki.

A vers fullánkját kiszedem.
Ma, csak a szépről írok.
Elnézést kérek, mert néha
az élettől még sírok.

Sajnos az élet —, nem titok —,
több rosszról szól, mint szépről,
de ez most nem is érdekel.
Beszélmem kell a fékről.

Be kell vágni néha bizony,
mert a gond, baj is élet,
de ha örökké erről ír
az ember, véget érhet

a jó kedély, optimizmus,
ami bennem van mindig.
Tudni kell, meddig mehet el
az ember, milyen szintig.

Sajnos az utóbbi idő
nekem a gondolatban,
negatívumot termelt, és
túlterhelt indulatban.

Kell most a csendes, jó idő,
s az idegek nyugvása,
mivel hogy rosszat is tehet
a rossz elburjánzása.

Ma fogyódom a gond terén,
csak szépet, jót kívánva.
Talán költőnek is lehet
néha még ilyen vágy

J.

CS. SZABÓ PIROSKA

DÉLIBÁB

Volt, hogy a szerelem
A szívembe fészkelte.
Volt, hogy a boldogság
az egekig ért fel.

Volt, hogy a délibáb
valóságnak látszott.
Volt, hogy hittem néked,
az őszinteség ártott.

Volt, hogy boldogságot
Te akartál adni,
Volt, hogy a fájó szív
meg akart hasadni.

Tarka szárnyú lepkék,
ha tűz fölött szállnak.
Leég pilleszárnyuk,
mind hamuvá válnak.

MOZGÁS KORLÁTOZOTTAK

Minden nap egy új fejezet
Visszük némán a keresztet
Nehéz botra támaszkodva
Nem csüggedve, nem lankadva

Vissza gondolsz napjaidra
Amit teszel az egy csoda
Kitartásod sosem lankad
Kevés erőd öröké tart.

Ha kapsz kevés szeretetet
hálás a te szíved.
Mosolyogj rá, legyél kedves.
Ettől vidám minden gyermek.

DUNA PARTI SÉTA

Fiatal pár sétál
Lent a Duna parton
Egymást átölelve
Sétálnak az úton.

Levetett cipőjük

Hozzák a kezükben
Önfeledt vidámság
csillog a szemükben.

Dunában áztatták.
Mezítelen lábuk.
Duna vizénél is
Nagyobb boldogságuk.

CSILLAGOK

Megkérdeztem a csillagot,
holdas éjjel miért ragyog?
Azt felelte minden este,
szerelmet önt a szívekbe.

Ha nem ragyognak csillagok,
én olyan szomorú vagyok.
Minden este Terád várok
elkerülnek a szép álmok.

Megkérdeztem a csillagot,
sötét éjjel miért nem ragyog?
nincs szerelem a szívekben
borongós lesz minden este.

Sötét éjjel is ragyogok,
hű szívekre álmod hozok.
Fény sugárral körbe fonlak,
a csillagok nem hazudnak.

HULL A FÁKRÓL A LEVÉL

Hull a fákról a levél.
Zúg a hideg őszi szél.
Fák ágait tördeli,
A tájat dérral festi.

Színe-veszett virágok
Elmúlásra kiáltok,
Zord fellegek tornyosulnak,
Jeges esőt, havat hoznak.

Zúgó, bongó harangok
Temetőbe szólítottok.
Könnyhullató fellegek
Messze van a kikelet.

Hogyha jön majd új tavasz,
Dalolnak a madarak.

VÁRADI-KISS SZABOLCS

VÁGYAKOZÁS

Hej, Nyírségnek homokdombos tája,
Gondolok rád, mint édesanyámra.
Ott születtem a Szőke-Tiszapartján,
S emlékeid hordom életemnek útján.

Sok emléket adtál?Vagy már régen hordom?
Isten tudja, de már alig-alig bírom.
Gyakran emlékezek gyermek koromra,
Mit adtál és mit nem a vánkosomba.

Volt mindkettőből nem panaszkodok,
Számot vetek velük, ha elgondolkodok.
Olyan voltál, s vagy, mint templom egere,
Elhagynak ezért gyermekeid -sokan örökre.

Adtál útravalót anyai szívedből,
Hogy el ne csábítsanak mások szerelemből.
Előre látásod siker koronázta,
Szeretett fiaid ez tartja vonzásba.

Ami engem illet, tájadat szépnek látom,
Párját kishazánkban sehol nem találom.
Szép a hegyvidék, Dunántúl, s Hortobágy,
De nekem csak Te vagy az igazi vágy.

Szeretlek igazán és hűtlen sem vagyok,
Szívem, lelkem mélyén gazdagságban vagyok,
E szeretetet pénzben átadhatnám néked,
Gazdagabb lenne Dáriusnál nyírségi néped.

AZ OKTATÓM EMLÉKÉRE

Középmagas, zömök, fűrgejárású,
Piknikus típusú, néha nagyszájú.
A kőműves munkát nagyon jól művelte,
Jó szakember volt, mindenki szerette.

Tanulóit nevelte a szakmaszeretetre,
Figyelmet fordított a munkafegyelemre.
Harminc tanuló felügyelt napjába,
Módszere volt személyes példa mutatása.

Eredményt produkált és minőségi munkát,
Tanulói tettek eredményes vizsgát.
Az életben is helyüket megállták,
Mit beléjük plántáltak, tovább adták.

Legyen Ő példakép szaktársai számára,
Ilyen szakember kell minden iparágba.

Tiszteletére; Szabó István volt a neve,
És Erdőbénye volt neki a lakhelye.

GYÖNGYÖS VÁROS

Szépen fekszik a Mátra déli-nyúlványánál.
Akárcsak egy puli a juhász lábánál.
Oda lapul mellé hűsöl árnyékában,
Hogy kilihegje magát a nagy forrós ágban.
A város is elterül a hegynek vonalában,
Mert hús levegőt kap annak vonzásában.

A hegységnek oldalán lomblevelű erdő,
Oxigént termelő természetes gyár ő.
Hegyeit látogatják gyógyulást keresők,
A légzőszervi gyengeségben szenvedők.
Gyalogtúrázók járják hegyét, völgyét,
Télen síelők tábora lepi el lejtőjét.

Szépen fejlődik a város, alakul beltere,
Látszik, hogy lakói haladnak előre.
Utcák, terek, középületek új ruhát öltenek.
A város vezetői jó helyre költenek.
Legyen ez továbbra is kiemelt tevékenység,
Mert rendezett városba jön a vendég.

AZ AJÁNDÉK DANKA

A Danka patak lassan csörgedezik,
Hangos, mikor bővebb vízzel folyik.
Ha a Mátrában bő csapadék létszen,
Ő telt mederrel hömpölyögve .megyén.

Kanyargó medrével átszeli a falut,
Szeszélyei miatt kap hozzá sarkantyút.
Ezzel együtt díszbe ő Gyöngyöspatának,
Öröme a vendégnek és a falu lakójának,

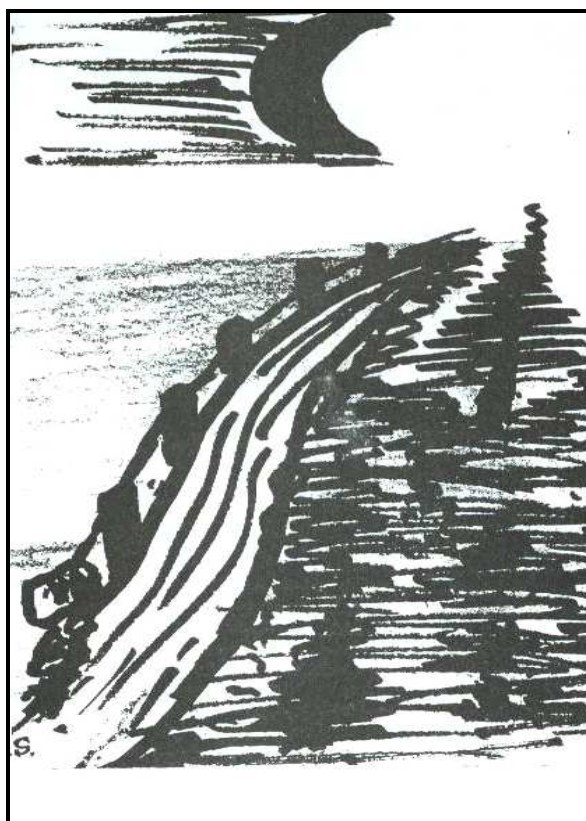
Bizony, e patak természetes szépség,
Medre pedig tisztán a gyönyörűség.
Sajnos, ezt még kevesen tudják,
Mert partját szeméttel csúfítják.

Óvja hát mindenki e kis patak rendjét,
Hogy élvezhessük mindnyájan szépségét.
Neveljenek erre tanítók és szülők,
Követeljék ezt meg a felelős vezetők.

Ha ez így lesz, gyönyörködni tudunk,
S a Dankához ragaszkodni fogunk.
Így legyen mindenki a Danka patak,
Mivel látványa, s varázsa ide ragasztnak.

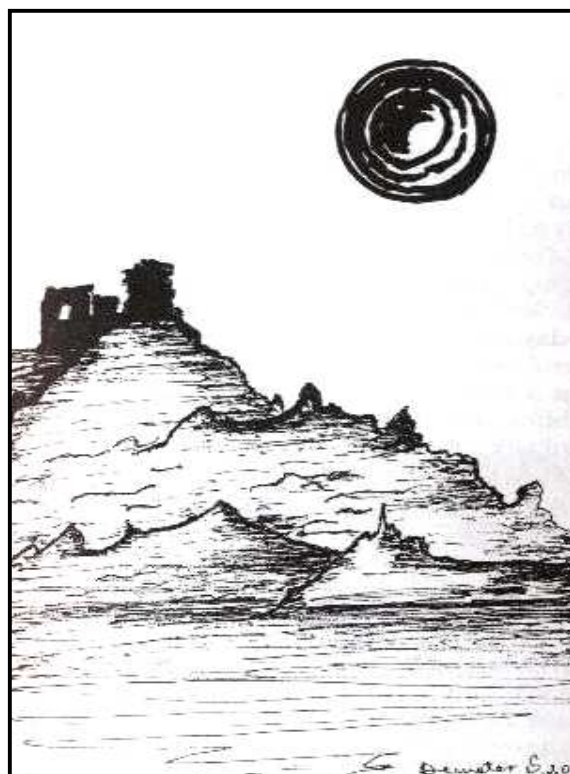
DEMETER SÁNDOR rajza

DEMETER SÁNDOR rajza (tus)

DEMETER SÁNDOR rajza: „Halott ágairól elszállt a madár”

DEMETER SÁNDOR rajza: „Várrom”

DEMETER SÁNDOR

– ÖSSZE KÉNE SZEDNI MINDEN NAPOT –
(*Gondolat Váci Mihályról*)

Mikor a délután már alkonyaiba borult
s ahogy az ágyamon feküdtem tétován,
a minden és a semmi partszegélyén –
a lámpafény is sárgán, az ég alá gyúlt
bölcs álmokat ígérvén.

Összeszedek ma mindent,
mit más könnyelműen eldobott,
számtalan emberi érzést:
álmot, tervet, gondolatot.

Össze kéne szedni minden napot,
mit „valaki” a sárba taposott,
öreg akácok gallyait –
álmodott jövőt, szebb holnapot.

Csomóra gyűjteni mindent,
de lám, most magam vagyok,
s gyűjtök zsákomba én mindent,
mégis magamban maradok!

Nyújtsátok hát kezetek lelem,
hogy mindőtök kezébe tegyek
egy-egy kincset érő mondatot:
kicsik, gyöngék és ti „nagyok”!

Tartsátok a fény felé, mit nektek adok,
nézzétek, az élet tüze mindben lobog!
Szítsátok e lángot, amíg lehet,
ettől lesz szívetek élő, tiszta s meleg!
Mert van jelene és lesz jövője a költő szavának!

EGY LÁGY ZEFÍR DALLAM

Fejünk összesimul, mosolyogva,
együtt szunnyadozunk, oly boldogan,
lelkünkön átleng a zefír dallama.

Ma nem csak egy ábránd játszik velem,
igaz szívet e földön megtaláltam,
megjelent egy angyallelkű asszony,
kit Isten küldött el nekem.

Szép szava csendül, zeng ma felém,
csodás ez az érzés, édes e kék,
mikor szívünk remegése rebben.

Egy napon feltűntél előttem,
isteni reménység ez valóban,
ma had simuljon rád lágy karom,
tegyem vállaid havára kezem.

Szavad tisztán kipergett méze,
szerelmet súgó ajkad édessége,
alakod fekvő gyönyörűsége,
arcod bársonya mosolyog rám.

CSENDES UTAKON

Csendes utakon haladva
halkan szól az ősz visszhangja,
fa levelét dér cibálja
lassan hull a sok fa lombja.

Csendes utakon haladva
egy pillanatnyi mámor, élmény,
nem jön soha vissza, ha elmegy,
mert közelít az ősz hullám árja.

Csendes utakon haladva
halkan egy év eliramlott,
a fáknak épp csak moccan ága
s gyűl itt-ott parányi fényfolt.

Csendes utakon haladva
mily nyugalmas az erdőben,
feldereng a múlt elmémbe
e néma táj „rég” visszhangja.

Csendes utakon haladva
a hold se néz ma fényesen,
mert hűvös ősz leng a térben,
már lehullott a fáknak lombja

Csendes utakon haladva
árvák a fák a ködben,
új varázsát lopja a csendben,
így siet az ősz csodája.

GONDOS GYULA

**FEJEZETEK EGY MAI
ANYEGINBŐL**

Harmadik fejezet folytatása

6.

Országjáró körök, de kérem,
mi más volt ez, mint kotyvalék?
De hagyomány köt és szemérem,
mert csúnyább szókat mondanék
e túlszervezett társulatra,
hol tájfutás és túra gyatra,
de tavasz végén s őszele
megyényi népég összejön.
Valami új mozgalmi jelleg
kezdett megint mozdulni itt,
kellett tudni is valamit,
de szem előtt vagy s megfigyelnek:
Helyzet borzol föl lány-kedélyt,
s rontják magatartás-jegyét.

7.

Így kellett hát boldogulni –
s még élt a régi szervezet.
Hősünk kezdett mindent megunni,
S egy búcsúversenyt szervezett.
Közben még iskolát is váltott,
hol őt nevelték, mint diákot.
Maradt szakosztály-szervezés
s ODK - együtt már nehéz.
Megmaradt a pártmunka is még,
mi neki régen kijutott,
mert hogy szemináriumot
neki kellett vezetni ismét
ekképpen nyugtatván magát:
nem szerette Amerikát.

8.

Talán úgy nyolcvankettő táján

tollat megint kezébe vett,
de nem töprengett lét talányán,
s nem tűrt érzelmi életet.
Baudelaire és Rimbaud műveletje,
vélte, kaland teljesedett be,
a l'art pour l'art-t szerette ő
régen, s most is ez jött elő.
S ők, kiknél – kedvencei voltak –
túltengett modoros imázs,
segítetett egy kis túlírás:
paródiás szinten lakoltak.
De maradt szellem, forma, kép –
és olvasója mondta: szép.

9.

Így hát nem érte célját ez se –
S hogy eltelt még tizenöt év,
kívánta, hogy elkeseregje
megint fölényes ötletét.
De kezdetén az új világnak
antológiákat csináltak:
hát jött egy új és régi had,
verset csinálni lett divat,
s kiszedni ó asztalfiókból
most érdemes, nem volt vitás –
bár e rögtönzött hivatás
aligha másod, régi óbor.
Így most meg kellett érni azt,
hogy szellemnek is kell piac.

Negyedik fejezet

Egyszer játszani jött a kedve,
mert adva volt a forma ott:
foglalná Puskin-remekbe,
mikor köszönthet nőnapot.
Formálva mondanivalóját
a Nőnap is meg ő is jól járt:
nem kandikálhat benne rés,
csiszolt megint a verselés.
A bosszúság utólag más lett:
hogy Puskin-verssel szállni el
megtanult Varró Dániel

(rímedért, Tóth Árpád, bocsáss meg)
Gratulál néked, kisöreg,
Gyulánk, játékos vén gyerek...

Nohát most, régi társam, Puskin,
tiéd ez elszánt versregény,
mert forr bennem, miként a must ím,
hol pince vár őszi derén.
Miként ő szőlejt kapálta
permettel is bőven megáldva,
a fürtök közt is nézve szét:
vidám a természet-beszéd?
– Így ősi literatúránkba
ma még ha vers fogantatott,
gördülékennyé válhatott
modern korunk csodálatára.
Csinált kanyargó rím-regényt,
szökellő jambus-költeményt.

De valóság is volt a pincés
s a szőlő, mit még nagyapa
munkás két keze és gerince,
megművelt szívós alkata.
Szülőkről testvérekre szállott.
Ma már csupán hősünk kapál ott,
túr hőséget, fagyot, ködöt,
babot termest és kötözött.
Nem lett ugyan paraszt-erőssé,
de ér- és szívbajt nem kapott,
tevő-szívóssá válhatott,
fogyó terrénümán egy őslény.
Kis termelvénye gyatra kincs,
de szemére vetik, ha nincs.
Dédelgetve tudta szeretni
a friss zöldhagymát és tököt.
A pusztulót, ha tudja, menti,
– néha sikerrel működött.
Forralt vizet, kalapált hordót,
bakhát alá trágyát kihordott,
pár versében erről dalolt,
mi életének sója volt.
Vagy íráskényszer volt az inkább?
De ha csücsül majd egy szobán,
létezhetsz írhat ostobán,
gondolta, szíve is kalimpált.
Bizony csak elbúsult ezen:
kultúrácskánk elég leszen?

ORBÁN PIROSKA

Nevem: ORBÁN PIROSKA

Hírös városban, Kecskeméten születtem. A hetven évet köszönöm az élettől. Később ébredtem rá, hogy az irodalom milyen nagyszerű elfoglaltság, de remélem, nem késtem le egészen az alkotásról.

Sikerült egy verseskönyvet megírnom. Nekem nagy boldogságot jelent, és büszke vagyok rá, hogy ezek a gondolatok engem találtak meg.

Az elmúlt tíz évben, szintén tíz szépirodalmi regényt tudtam könyvbe foglalni. Sajnos az olvasás tisztelete és szeretete ma egy kissé alább hagyott, de bízom abban, hogy a munkánk nem volt hiába való.

Ezért ízelítőül a kedves olvasóimnak átnyújtok, néhány verset, fogadják tőlem szeretettel.

2009-ben megjelent *Magánvád* címmel családregegyem; melyet hamarosan követ a második kötetem melynek címe: *Vörös és tulipán*.

MI VAGYOK ÉN

Mi vagyok én a világban, csak egy pont.
Küzdök az igazamért, hogy éljek harmóniában.

Harmónia! Ez már a vég, a cél, amit elértem.
Ifjúságom te szép vadon, amit hittem az enyém,
Elhagyott. Gondolatom megkopott, nem harcolok.
Nyugodt vagyok.

Csend. Csend, végtelen csend.
Oson a lélek a küzdő értelem.
Szállj magasba, vidd a hírt, majd jövök.
Talán várnak rám csendben nyugvó szikrák,
Kik egykor minden volt, ma por és hamu,
Ott minden oly tiszta, nyílik az ég kapuja.

Haza gondolok, hiszen szép volt a lét,
Ami volt az enyém volt, menni csak menni
Ösvényeken át, vissza se nézek, velem
[van a kék madár.
Itt hagytam mindent, ami fáj, ami lett,
Aki szeret örökre velem lesz.

Hagyj el. Ne gondolj rám, nekem jó a fény.
Akkor is szólj nekem, ha a szemem nem lát,
De érzem velem vagy, enyém vagy
Hiszen érted az idők szavát.
Emlékeimre vigyázol, hiszen te Én vagyok,
Én meg Te vagy, szép lesz az élted,
A Te napod tovább ragyog, zenél a holnapod.

Mikor el jó a nagynapod, add tovább a szót.
Igazat, boldogságot hagyj magad után.
A hálát ott fent érte megkapod.
A végtelenbe majd szárnyalunk,
A fényben örökre együtt maradunk.

KÖSZIKLA

A Holdfénye a köszikléről lelopja,
A színes fátylat és a fekete lidércet.
A mélység óriás ölében,
Csendben csillámlanak a fények.

A tölgyfák roskadoznak a mélybe, ledőlnek
Csupasz ágaik az ég felé, fagyosan merednek.
Hatalmas ágakon sólyomfészek lapul,
Elszálltak az élők, fészek üressé vadult.

Őszi hajnalokon, szarvasok bögtek,
Messziről jött vihar a rengetegbe lépett.

Kőszikla csúcsa azonnal megrepedt,
Nagyon messzire az őz szeme elrévedt.

Szirttetőt látom. A tó mélyén örvény habzik,
Szilajon száguld belé a vágtazó patak,
Lelkemet felkavaró zajjal a sötétbe rohan,
Majd sietve találkoznak, s lüktetés abbamarad.

A sziklák tetejét hó fedi örökre.
Küzd rajta a fenyvesek serege.
Tölgyek a völgyben, csak fagyoskodnak,
Nagy messzeségből alig látszanak.

Árnyak suhannak a tetőiken,
Sápadt fényével nézi a Hold,
Mond? Kérdezem, ott fenn az égen,
A sors szekere merre halad.
Érzem a föld valahol alattam, elmarad.

Lelkemnek szikláiban elhalt minden.
Elszálltak belőlem a harsogó szavak.
Talán nyílnak még nekem is virágok,
Az eltűnő sziklák hasadékai alatt.

TÜNDÉREK

Valamikor régen még nem volt bánat.
Vadvizeken tündökölt a Hold.
Álltam a vízpartján, láttam, hogy
Lábam előtt a víz, csak dalolt, dalolt.

Majd jött a szél az orkán erejével,
Lábam visszahúztam én,
Sírtam, mert féltem, csorgó könnyeim
A vízben hullajtottam szét.

Elmúlt a vihar, vártam és álltam,
A vízhabja többé nem dalolt nekem.
Hiába kértem, a Hold többé nem világított
felém.
Véget ért. Amit vártam a tündér nem jött elélem.

Szeretnék gyöngyhalász lenni,
A tündéretet megkeresni,
Csillámló vízben alászállnék én,
Lehet akkor, meghallanák a zeném.

Dalom elszállt, akár egy fújó szél,
Ködös, borongós lett az éjszaka.

Sötétvízen, már nem ragyog a Hold,
A tündérek csak kacagtak rajtam, s én
M megbújok a tengermélyén valahol.

NEM SZÓLHATOK

Elszakadt a húr, lantom nem szól senkinek,
Az erdő alján a természettel együtt temetek
Hallgat a madár, lombok között nem susog a
szél,
Csend lett nagy csend, imádkozz a holnapért.

Hiába küldi már a patak, halk morajjal a zeném,
Nem látod már a szemem, mert nyugvóra tért,
Elszakadt a húr, lantom pihen, nem szól
senkinek
De bent a lelkem sziklái között, tovább
zenélnek,
A vadvizek

SZERETTEM VOLNA

Erős kezed halkán csendben érintsen meg,
Te jó voltál hozzám, nem voltál hűtlen.
Engem mindenki csalán elhagyott,
Te rám lehelted a remény csillagot.

Csendes lelkem újra felkavartad,
Utat mutattál az álmodó szavaknak,
Megmutattad nekem, ami szép lehet,
A gyönyörű virágokat, a termő réteket.

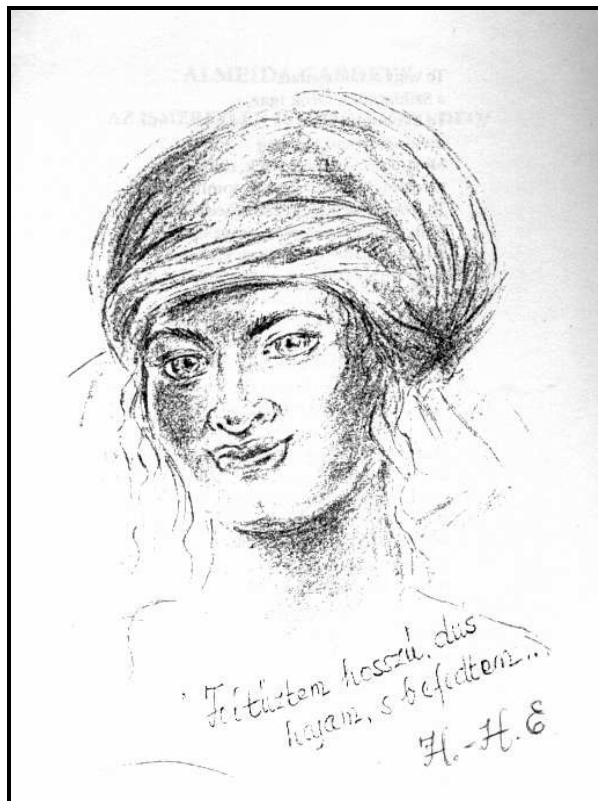
Sokat megtépett az életem rózsabokra,
Te elvittél a csendes templomodba.
Fájt a szívem, mellemen nem volt érem,
Tövisszorosú volt az én semmilyen bérem.

Feltetted fejemre a fénylő glóriát,
Virággal hintetted be előttem az utat,
Ha bántott a földön egy ember átka,
Rohantál velem a béke otthonába.

Már féltem a kezed, nem adom másnak.
Kapaszkodom beléd, maradj velem.
Amikor az időm műhelyéből kilépek,
Jönnek felém a fagyos hajnalok,
Akkor is tudom, hogy éltem, de már nem
vagyok.

✠ **HORVÁTH-HOITSY EDIT:** *Erato grafika*

✠ **HORVÁTH-HOITSY EDIT:** *A marokszedő c. vers illusztrációja grafika*

✠ **HORVÁTH-HOITSY EDIT:** *Melpomené grafika*

✠ **HORVÁTH-HOITSY EDIT:** *A marokszedő c. vers illusztrációja grafika*

✠ **HORVÁTH-HOITSY EDIT**

A MAROKSZEDŐ*

/RUTH KÖNYVE/

/Ruth Dávid király dédanyja. Elhagyja szülőföldjét anyósa, kedvéért amikor az, elvesztvén fiait és férjét, visszatér Betlehembe. Ott meg kell élniük valamiből, tehát kimegy anyósa rokonának, Boáznak földjére, felszedni az elhullt kalászsokat. Később Boáz felesége lesz és gyermeket szül neki, Obedet. Ennek fia Isai, Isai fia pedig Dávid./

Ha tarló szúrja talpam, meg se érzem;
jártam puszták porában s kőhegyen.
Minden elhullt kalászt meglát szemem;
édes étellel telik a kötényem, s este,
Naomi házi-tűzhelyén
kövön sül már az örölt, friss lepény.
Feltűztem hosszú, dús hajam s befedtem,
de tarkóm s vállam tűzi déli nap,
ám Moáb népe égő ég alatt
születik, s hal meg: barnának születtem.
A barna lánynak emlője is barna,
akár kovászos, szép kenyér.
Az aratóknak sóvár szeme rajta,
de vágyuk nékem nem kell –, mit sem ér!

Hanem Boáz! – a nagy úr szép öreg,
Boáznak pillantását szeretem –
bár viszonzni nem merem
– hogy' is?! –, tudom, meglátott engemet!
Ó, Naomi, csak érted jöttem én
sívó homokban, szittyós lápon át!
Hányszor reszkettünk gödör fenekén,
s vadaktól félvén megmáztuk a fát:
veled akartam élni, jó anyám,
idegen föld legyen bár én tanyám,
a házad: házam, népem nemzeted,
és jó nekem, hogy itt vagyok, s veled!
Ruth boldog itt, Naomi, mert szeret.
... De Boáz tekintete oly meleg...

Kuporodjam lábához – mondtad.
A szérúnél hűvös a szénaágy;
hajlós szálain ott alszik Boáz,
sátra alatt a nyári csillagoknak...
Alszik Boáz, és – mosolyog;

arcomba álma csillagot
csókolt, s az tündököl tovább.
Az éjben aratók dalolnak –,
füvek egymás iránt hajolnak
bűvölten, s zengenek az égitestek.
A szénahalmon harmatok rezegnek:
könnyei félős-édes szerelemnek;
érett gyümölcs és frissen nyílt virág
illata száll, és tücskök ciripelnek
törékeny nótát –, s szendereg Boáz...
Mondtad: lábához kuporodjam.

Én – engedetlen – biz' fölé hajoltam,
s fehér hajába hajam fűrtjeit
fontam –, s lett, mint az éj,
mint éji égbolt, sötét és ezüst —,
s testem megrázta furcsa kéj...
Anyám! – én nem felejttem el soha:
voltam meghalt fiadnak asszonya,
Ruth nem ledér, s nem hűtelen,
de mit tegyek, ha Boázt – szeretem...?
Testem-lelkem a szerelmére vágynak,
ő – elfogadna asszonyának?
De Boáz öreg – jaj! – öreg!
Hogy adnék néki gyermeket?

„Ruth, balga kislány – mért remegsz?
Boáz szeret és – férfiként szeret!
Erős a törzs – termő az ág.
Gyümölcsözz tőle, szép virág!”

...És térül-fordul a világ:
melegre fagy jön – üdvre kín,
derűs az ég, vagy elborul:
a Havva-szötte baldachin
a szerelemre ráborul,
és gyümölcsöt terem a nászi ágy...
Csillagok hullnak le az égről
háromszor tíz évszázada,
de minden este Jahve ujjhegyéről
felröppen Dávid csillaga,
s mögötte, hol már fény nem is rezeg –,
– Naomi, Ruth, s vén Boáz szendereg...

*

A vers HORVÁTH-HOITSY EDIT: *Hallgass Anakreónra* című kötetéből való, Budapest, 2003

MEZEI ISTVÁN

CSAK MÉG LENNÉTEK....!

Nem bánnám, ha a szeretet kalitkáját
Csak még egyszer rám zárnátok
S gyermeki gonoszsággal vernétek.
És én is üthetnék, mert Ti is ütnétek.
Csak még lennétek..!
Nem bánnám, ha újra és újra
Elárulnátok, kifosztanátok,
Mert a magány a legnagyobb átok.
Nagyon meglöpött az élet azóta,
Mikor ezt még mind megtettétek.
Ó jaj, hogy elfogytatok és fogytok!
Hogy én is egyre kevesebb legyek,
Jött a rák, agyvérzés, cukorbeteg, baleset
És a többi vak végzetek.
Veletek temettem és temetem magam,
Azt a kevés kis együtt kibontott életet.
Már más arcok jönnek felém némán,
Ugyan Ti is csak keveset szóltatok.
Kik még megmaradtak,
Ámulva merednek rá,
Hogy ők még vannak és én még vagyok.
Némelyikük félénken biccent.
Szeretném azt a régi jó, meleg haragot,
Vagy irigy gyűlöletet.
Persze mellé elég egy parányi szeretet.
De hát az Isten folyton temet.
Maradék életem végét
Inkább indulatok hálójába
Gabalyodva várnám Veletek.

A rosszat és a jót egy emlékfészekbe rakom.
Amit kívánok már oly kevés, oly szerény.
Most már egyedül vonaglom végig
Hangyalétem Tejútrendszerén.

A TÁBOR KUTYÁJA
(*Dr. Bridzs és a gyerekek*)

Jellegzetessége: rövid lábak, hosszú henger alakú, izmos test, vastag, karakteres orr, földig érő hatalmas fülek. Arcán mély és szomorú ráncok, mely arisztokratikus külsőt kölcsönöz neki. Okos, barna szeme, mintha állandóan kérdezne, vagy kérne valamit. A vadászok apró vad felhajtására használják társait, de őt nem képezte ki senki, leginkább a macskák hajszolásában és a csavargásban jártas.

Nem bírja a magányt, ezért erre nyárra magammal vittem a ibnyódi Varhegyre őrzökutyának egy gyermektáborba kosztért és kvártélyért.

Aztán ahogy teltek a napok és hetek, az őrzökutyából gyermekpszichiáterre lépett elő. A természete és a puszta léte tette erre alkalmassá. Komikus, rajzfilmbé illő figurája mindenkit megmosolyogtatott. Világosbarna bundájával, nagy fekete orrgombjával mindig a gyerekek között villant fel. Mivel szökésre hajlamos, pórázon kellett vezetni. Kiváltságnak számított a tábor kis lakói között a kutyasétáltatás feladata és joga.

Hosszú erdei utakra szívesen kísért el a gyerekeket végigjelezve jelenlétéről a fákat. A tópartra is gyakran lesétált velük, de nagy szomorúságára a strandra nem ment, nem mehetett be.

Nem csinált mást csak köztük volt, nagyokat aludt, ásított, néha vakkantott párat, de leginkább csak csendben ült és hallgatott. S ebben volt legtökéletesebb, legszakoszerűbb. Mindent és mindenkit meghallgatott, s hagyta magát simogatni, sőt néha ezt el is várta. Mindentudó, szomorú mélybarna szemeiből a megértés, az együttérzés sugárzott, legalább is ezt az illúziót kellett. Depresszió, melankólia, hiperaktivitás, és enyhe szkizofrénia lett a szakterülete. Orvosság nélkül a csend, a szeretet, a séta, a játék és a simogatás terápiájával gyógyított...

Egy idő után, hogy ráébredt a fontosságára, kissé nagyképűvé vált, mint afféle doktor. Csak a turnusváltások napjait viselte nehezen, a régi barátok, szagok, illatok eltűntek és pár napba került, míg megszokta és megszerette az újakat. Mint hallom a legújabb kutatások szerint a kutyák simogatása örömhormonokat szabadít fel az emberben. Mindezt az ősember félmillió évvel ezelőtt tudta már.

Dr. Bridzs kissé túltényésztett állapotban, bátran és nyíltan vállalja totális domesztikálódást, vagyis hogy emberi társaság és közeg nélkül nem tud és nem is akar élni. Aztán, hogy elszállt a nyár és bezárt a tábor, Dr. Bridzs újra csak az én kutyám lett.

Kedves szülők és nagyszülők, elektromos csodajátékok és számítógépek helyett vegyetek kutyát a gyermekeiteknek, és miközben simogatják őket, ti is tegyétek ezt velük.

ILYÉS JÁNOS

BÜRKÖS

A házat, inkább csak házacska, juhászember lakta párjával, és úgy lapult a puszta szélén, mintha csak egyszerre őrizné a beláthatatlan rónát és a falut is. Vastag, vert falból épült, tetejét nád fedte, így azután nyáron hűst adott, télen meg, amikor akadálytalanul süvített a zimankó, puha, meleg fészekként tartotta a kemence melegét. Apró ablakai is a végtelen síkságra néztek, és napkeletkor vörösen hunyorogtak a felbukkanó korong fényében. Kerítés nem övezte, így azután szabadon járta a szél, meg minden teremtmény, akinek csak útjába esett. Egy gémeskút árválkodott a fűvel benőtt ház előtti térségen és a rogyant faépítmény, viharvert deszkáival, ahová még a „király is gyalog jár”.

Távolabb a falu gazdaportái sorakoztak, rajtuk fehérre meszelt házak nagy dölyfös ablakokkal, az udvarokon istállók, ólak, pajták, süveg alakú széna és hosszúra rakott szalmakazlak mutatták a föld szorgalmas népének és keze-munkájának gyümölcseit. A kazlakat a rajtuk átvett dróttal, két végén jókora téglával nyugözték, nehogy a szél megbontsa tömörségüket.

Őszi szél motozott a házak között, ám süvítése erősödött a kis faluszéli ház kéménye körül. Bejáratát kiszolgált, napszítta, foltos lepedő védte a legyektől és a kószáló szellő pajkosán cibálta, lebegtette. A bejáratnál egy puli feküdt, bundáját az idő és kutya-évei száma szürkére festették. Nevét onnan kapta, hogy a puszta egy távoli zugában látta meg a napvilágot, amit –, ki tudja miért –, Bürkösnek nevezett a környék népe. Az egész nagy síkság az övé volt, de a küszöbön túli világot csak a kiáramló szagokból és illatokból ismerte, mert a törvény szerint; kutyanak kint a helye!

Ott álmodozott hát ifjú koráról, a letűnt időkről, amikor még a hófoltokkal és tocsogókkal, a tavaszi viharokkal birkózva, a nyári hőséget átvészelve tartotta a rendet, a rakoncátlanul bégető gypjasok körül, egészen

addig, míg a tél vastag fehér takaróval le nem borította a hatalmas legelőt.

Így múltak az évek felette, állandó szolgálatban, nem csoda hát, ha most úgy hevert ott a megszokott helyén fáradtan, gyengén, nyilálló csontjai fájdalmában, mint egy leharcolt alakulat katonája, a hónapokig tartó megpróbáltatások után.

Fejét mancsaira fektetve aludni látszott, ám a belülről kihallatszó minden neszre, sóhajra, köhögésre éberem kapta fel a fejét, és bánatosan, nyüszítve szimatolt a levegőbe.

Bent a házban, az egyetlen szobácskában, a degeszre tömött párnák és a csíkos huzatú dunna között ugyanis gazdája, a juhász vívta élete utolsó csatáját a halállal. Mellette sámlin kuporogva élete párja, szemezgette az olvasót, és mormolta az ima következő stációját. Ugyan ki ismerte volna fel a haldoklóban azt a valamikori szálegyenes, hegyesre pedert bajuszú férfit, aki még élete delén is türelmetlenül várta asszonyát, hetente egyszer a megbeszél helyen – a szálerdőnél, a lapon, a karvalyfánál, nem csak azért, hogy meghozza egy hétre való szárasztésztáját, zsírozóját, hanem az asszonyt, a feleséget várta, hogy a hosszúszerű subán kárpótolja vele magányosságát. Ilyenkor az asszony, az illem kedvéért pironkodva tiltakozott, de felgyorsult, szapora lélegzése elárulta, hogy bizony Ő is nehezen várta ki ezt a napot, ezt a pillanatot.

Gyermekáldás mégsem kísérte frigyüket. Lepergett életük, a pirosposzsgás menyecskéből hajlott hátú anyóka lett, és most ott virrasztóit ura ágyánál belenyugodva a visszavonhatatlanba, hogy férjének eljött az ideje. Ahogy gépiesen darálta imáját, egyszerre csak Daku Balázs Béni képe merült fel emlékezetében, a csikósé. Milyen jó, hogy nem Őt választotta. Már vagy húsz éve elvitte a szárazköhögés.

Pedig az csikós volt, az ura meg csak juhász, még csak nem is nyájajuhász, hiszen a cívisváros nyáját őrizte, terelgette élete során. A pusztának is megvolt ám a maga nemesi rendje, a ranglétra, melynek tetején a kevély csikósok helyezkedtek el. Majd a gulyások következtek, azután a juhászok, de itt előbbre való volt, aki a sajátját legeltette, a bacsa, és csak azután következett az Ő ura. Végül a legelső fokon a

kondások, a kanászok voltak. A disznóöröknek még a csárdában is a sarokba kellett húzódnuk, ha borozgatásra betért akár egy juhász is!

Milyen jó, hogy Őt választottam, jó ember volt, nem mulató, nem járt más szoknyák után – sóhajtott fel hálásan, és felnézett urára, akinek arca, haja és bajusza színe alig ütött el a párna fehérségétől.

Ahogy nézte, a fekvő szeme kinyílt, szája szólásra mozdult, melléből mély sóhaj tört fel, végül szemei lecsukódtak. Odakint a kutya meg olyan hátborzongatóan vonyított fel, hogy az asszony ijedten rándult össze. Majd az urát kezdte szólogatni, a kezeit markolászta, és hogy nem mozdult, rádöbbsent a valóságra, a mellére borult.

– Itt hagyta magamra, elmentél, mi lesz velem nélküled? – zokogta, de választ már nem kapott.

Temetés után Juli kísérté haza, akivel együtt koptatták a palavesszőt az iskolában. Két gyertya lobogó lángja mellett sírdogáltak, imádkoztak. Szürkületkor, lámpagyújtás idején Juli menni készült, mert fejni kell, és ez a gazdaasszony tiszte.

Az özvegy illendően kísérté ki és a ház előtt, a fehérre meszelt falnál, Juli szembefordult vele.

– Tudod, Marisom –, kezdte –, most már bevallom, én nagyon szerettem az uradat, még legénykorából, és amikor téged választott, én struccból mentem férjhez Sebők Pistához. De nem bántam meg, mert jóember, és két szép gyereket is szültem neki – fejezte be mondandóját. Az öregasszony összerándult, mint akibe tűt szúrtak. A szó úgy érte, mint az ostorcsapás, és meddőségére célzott. – Szültem volna én az uradnak is, ha engem választ, akár ötöt is –, folytatta Juli, – oszt nem szakadt volna meg a gyökere! – Keserű íz futott az özvegy nyelvére, betöltötte egész szájüregét, a feltörő kín sikollyá forrósodott mellében, hogy legyőzze feltóduló fájdalmát.

– Menj Juli, menj, és élj boldogan családdal, én meg élek az uram emlékével, aki engem haláláig szeretett, és ne verjen meg a jóisten azért, hogy gyászomat így megtetézted. – Azzal sarkon fordult, ott hagyta a kővé dermedt asszonyt, és sebes léptekkel a bejárat felé tartott. Félrerántotta az ajtót takaró lepedőt,

benyitott, átlépte a küszöbön heverő pulit, és egy hirtelen támadt gondoláitól vezérelve rászólt a kutyára: – Gyere Bürkös, gyere! – hívta csendesen –, csak te maradtál nekem, gazdád után most már bent a helyed.

A négy lábú bundás felállt a hívó szóra, tétován toporgott, és amikor az invitálás megismétlődött, óvatosan, félőn lépte át a küszöböt.

Tanácsstalanul megállt, felnézett gazdájára, mintha csak azt kérdezne: „hogyan tovább?” Az özvegy becsukta az ajtót, a szoba felé tartott, majd visszaszólt: – Gyere! – Az meg feltartott fejjel, szimatolva követte, ebbe a neki ismeretlen világba. Amikor asszonya a vetetlen ágyra borult és feltört belőle keserves zokogása, szívfájdítóan kezdett el vonyítani. Az özvegy abbahagyta a sírást, el-ámult, mert Bürkös olyan hangokat adott, mint a nyúl vagy az őz hallat halálos veszedelemben. A szokatlan hangra oldalára fordult és az állatra meredt. Az állt, alakja szinte megnyúlt, fejét magasra tartotta, torkából vékony, szagatott, síró hangok törtek fel. Homlokán szétnyílottak a szürke, csimbókos hurkák és előtűnt ép szeme, mert a másikat egy kossal történt csatározása közben vesztette el. Az egyetlen megmaradt szemére pára borult, majd lassan cséppé duzzadt, végül túlcserdült szeme gödrén, de nem gördült magasra tartott rövidke orrára, hanem szeme sarkából cseppent ki, utat törve pofája szőrzetén, és az agyaggal mázolt földre hullott. Aztán lefeküdt az ágy mellé, fejét elülső lábaira hajtotta, néhányat még halkán nyüszített és szemét lehunyva, mozdulatlanra dermedt, hogy a maga módján gyászolja tovább szeretett gazdájának elvesztését.

(A novella megjelent: ILYÉS JÁNOS: *Mindenért fizetni kell* c. kötetében, Törökszentmiklós, 2008. DIVIUS LUX MM. KIADÓ)

B. SZABÓ ANNAMÁRIA: Elérhetetlen vágyak
(selyem-festmény)

B. SZABÓ ANNAMÁRIA: Lélekemelés
(selyem-festmény)

B. SZABÓ ANNAMÁRIA: Fényhiány(selyem-festmény)

B. SZABÓ ANNAMÁRIA: Tökély
(selyem-festmény)

B. SZABÓ ANNAMÁRIA

KÍNZÓ PERCEK

Behoztam a levest, elnézlek ágyadon.
Csukott szemed mögött látszik a fájdalom,
Mint vergődő madárnak, ráng egyet a tested
Lázad nem csitul. Hús kezem kerested.
Érezted, hogy most is, én melletted vagyok
De nehezen mozdul a szemed, és a karod.
Ahogy simogatom forró, ázott bőröd
Próbálsz mosolyogni, és csendesen tűröd.
Hogy betakarjalak, hogy megetesselek,
Soha nem kérsz semmit, csak itt legyek Veled.
A gyógyszert, mit adok bizakodva veszed.
Mindketten reméljük tőle az életed.
De fogysz, mint a gyertya, s fényed olyan kicsi,
Szeretnék még egyszer nevetést hallani.
De, ahogy a Tiéd nem, az enyém sem hallható.
Lábujjhegyen járok. Aludj, ha így a jó.

HALOTTAK NAPJÁN

Milyen mást jelentett a halottak napja.
Mikor nem volt a szívünknek igazi halottja.
Mikor csak nénénk, s apjára gondoltunk,
Mikor még nem volt, úgy hiányzó halottunk.
Az élet kegyetlen, vagy csak pörög talán.
Nem éreztünk sokat a halál angyalán.
Hogy elvitt valakit, aki nagyon fontos.
Csak a gyertya lángja égett, nagy, bozontos
Krizantinok mellett a sötét temetőben.
Mikor apró fények finoman rezdültek a szélben.
Álltunk mozdulatlan, és óvtuk a lángot.
De a szívünk akkor nagy öregeket látott.
Ma már mást is jelent a Mindenszentek fénye.
Az, akit szerettünk, fenn van már az égbe.
Más a virágillat, súlyos a pillanat
Mikor gyertyát gyújtunk, a szívünk ott marad.
Ott marad a sírnál, a hideg kőlapon.
Ott marad a lelkünk, és egy nagy fájdalom.

GONDOLATOK KARÁCSONYRA

A fázós napokban, csak sürgünk, és forgunk.
Csak az jut eszünkbe, hogy temérdek a dolgunk.
Pénztárcát szorítunk, kirakatot nézünk,
S nem is vesszük észre, hogy közben alig élünk,
Mechanikus minden és elvész a lélek.
Bár úgy tűnik nekünk, hogy pezseg az élet,
Valahogy nem jut el az öröm a szívhez.
Nem halljuk meg mi az, mit a másik kérdez.

Elmarad a válasz, s elmarad a kérdés,
S a drága ajándékból, hiányzik az érzés.
Pedig a karácsony csak zöld és jó szagú.
Igazi családban szegfűszeg illatú.
Igazi családban a mosolyunk az öröm,
És elhangzik hogy: hogy vagy? S a válasz:
köszönöm.
Bizalmas pillantás, nyugalmas érintés.
Kíváncsi mosolygás - és boldog ölelés.
Legyen hát karácsony minden egyes napunk,
És mit egymásnak ma még megadhatunk,
Ne várjunk mindig csak decemberig vele,
Mert lehet, hogy kihűl a szív melege.
S, ha karácsony nélkül nincs már mit mondanunk,
Hol a mi igazi nagy karácsonyunk?
Azon az egy napon csak a fenyő csillog.
De mit ér, ha a szemünk idegenül villog?
Ha nincs benne meleg, és nincs benne remény.
Talán ki is huny tőle a gyertyafény!
Hogyha a szívünkben nincs igazi álom,
Mi legyen, mi végül valósággá váljon?
Amíg a pénzbeli ajándék a mérték,
Sohasem lesz igazi karácsonyi érték.
Minden napra töltsd fel a szíved karácsonnyal,
Igaz szeretettel, és színes álommal.
Kívánj minden napra valami kis szépet,
De csak akkor érték, ha nem magadnak kéred.
Megtérül a jóság. Osztozkodj két kézzel:
Kend be ezt a földet szegfűszeges mézzel!
Szentkarácsony este az ajándék mellett,
Legyen oda téve egy jó szó, és a lelked.
És, ha gyertyát gyújtasz, hagyd, hogy annak fénye,
Eltávolodjon a szíved legmélyébe.
Legyen ez mindig így, legalább minálunk.
Hogy a karácsonyra ne sokáig várjunk.
Ha minden napra telik egy karácsonyi álmunk,
Nem kell összegyűjteni egy napra a vágyunk.
Mert fenyő hervadással, s gyertya lobbanással,
Ne múljon el minden egy szempillantással.
Legyen a világunk arany - zöld, - és fényes.
Mindig ott lobogjon szívünkben a mécses.
Hogy szeretünk és vagyunk. Hogy élni, s adni
tudunk.
S a rossz indulatunktól, soha el nem bukunk.
Jóságod a szívből osztozkodj két kézzel.
S, ha csak egy almád van, azt is add jó szívvel

OSVÁTH IMRE

TAVASZ VOLT

Kövestetői erdő felé vitt utam
Megálltam nézni lombjukat,
Május varázsa dalolt
A napfény sugara alól.

Tavasza volt, lélekvidító
A tél régen halott, de belőle
Ébredt a kikelet, s távol valahol
Gerlepár hívogatóan dalolt.

Mint tündérvilág a tó felett
Ábrándozás vagy képzelet?
Úgy gyönyörködtem a tájban
A paradicsomkert ilyen a bibliában.

Vén lelkem kínozza gondolatokkal
Kapaszkodtam az égiek felé,
Bensőm, mint üres templomkép
Befogadta a teremtés istenét.

Sóhajással kérdeztem sorsom titkát
Uram ! meddig engedsz még?
Arcomra hullt egy meleg fénysugár
S ott ragyogott hosszabb időn át.

Értem Uram, mit üzentél
Még ihatom fényed sugarát.
A tükröt, mit elém tett Ő
Benne látom az akaratát.

BECSÜLD AZ ÖREGEKET

Nézd a két ráncos kezét
A munka hogyan érezte meg.
Látod az nyakon a görcsöket?
Ilyenek a dolgos kezek.

Évtizedek munkája ráírva
Mint térkép mutatja sorsukat,
Öleltek szeretőt, szerszámnyelet
Ringattak bölcsőt, temettek gyermeket.

Gondoztak beteg, öreg szülőket
Imára kulcsolták sokszor kezük,
Eszükbe jut néha a vég idő
Reájuk ki takar szemfedőt?

Lábuk léptükkor megroggyan

Valaha délcegen roptak táncukat,
Felrémlik egy régi bál
Esti séták a tánc után.

Táncba vitte őket az élet
Bánatot többet láttak, mint örömet,
Szívük mind lassabban dobog
Mielőtt életük földre rogy.

Munkájuk nyomán új élet fakadt
Nem mutatták elfáradt arcukat.
Kézfogásukból ma is sugárzik erő
Mintha ifjúságuk törne elő.

Úgy éltek ők, ahogy élni kellett
Sorsuk volt ezerévesi,
Keresztet hordtak néha nehezett
Becsüljétek az öregeket.

HA SIMOGATOM

Ha simogatom
gesztenyeszín hajad
benne őszülő szál is akad,
kezem lassan szempillát takar.
Arcod sem a régi bársonyos már
szemedből is eltűnt a nyár.
A szavak halkán hangzanak
nem a régi pattogások.
Tűrelmed sem a régi már
kezeden is remegés jár.
Mégis, ha megfogom kezéd
a régi simogatás jár velem.
A régen elmúlt fáradt évek
benne régi szerelmet érzek.

Ma legszebbek a csendes esték
ilyenkor szép az emlékezés.
Mintha felhőkre tekintenék
onnan fut felém az emlék.
Kezed megfogom, még a régi kéz
érzem, egymásé vagyunk még.
Csendesesen elsírom magamat,
elfojtom keserű bánatomat.
Még szépek a nappalok,
ha ébredek, melletted vagyok.
Künn hóesésben álmodnak a hegyek,
a hold fénye az ablakon beinteget.
Megszorítom álomban kezéd
megcsókolom, mint fény a vizet,
ahogy csókoltalak ifjan, tégedet.

KRAUSZ ISTVÁN

FÉNYŰZŐK

Vállalom! – boldogan vállalom!
Büszkeség, talán, nem fájdalom,
Ami a múltamból rám maradt:
Hajlottá tette a hátamat.
Arattam holdfények éjjelén,
Petrencét hordtam, mint kislegény,
Napszámba jártam, s az iskolát
Kerültem, mint vak a zongorát.
Nem kaptam senkitől bókokat,
Nem ízleltem még a csókokat.
Emberként dolgoztam szüntelen,
Nem múlt el az idő büntelen.
Nem voltak bársonyos székeim,
Ellopták az ifjú éveim!
Fapados jeggyel, ha megszaladt,
Utaztam és ami megmaradt,
Pár rongyos fillér, mi visszajárt.
Otthon a család is arra várt!
Talán egy kis pénz nem nagy dolog,
De ha a múltamra gondolok –,
Hát nem egy fényűző életet
Élt akkor át az a kisgyerek!

EGY KIS LEONINUS

(disztichon)

Nyár közepére jutottak végire annak a sornak,
Melyet a tél derekán megfogadott a leány.
Holtomig éget a vágyam, nem lehet érdeme nálam
Másnak a föld kerekén! Hú leszek édesem én!

Ám a regének a vége, jött a nagy Ő meg a népe
Hozta a szép vagyonát, vitte a kedves arát.
Vad szerelem tüze éget! – Mindene rég az enyészet
Hamvairól mese kél, messzire hordja a szél.

ÚJ LILLÁK

Futókaland e földi életünk.
Mi más világból átrándult egyed
Sietve lépünk, hogy jusson idő
Elérni minden jót, amit lehet!

Kalandra fel! – hát induljon a perc
Órákon és több évtizeden át.
Megállni, várni? Bűn nem élni ki
Csakúgy a nappalt, mint az éjszakát!

Veszíthet az, ki lomha terveket
Rakogat napról-napra szüntelen.
Időbe zárt bolond, aki ezért
Nem ússza meg a vétkét büntelen!

De mégis csendre int a józan ész,
Nem futhat el velünk a nagyvilág!
Új Lilla hív és újra Anna szól
És újra lesznek újabb Júliák!

Ne is keresd, a vers majd rád talál,
Csak tárd ki szíved legmélyebb zugát,
Ahol a szép a jóval összefér,
Bennünk lakik, belőlünk ölt ruhát!

Nekünk játszik és velünk is szeret,
Velünk virrasztja át az éjszakát,
Velünk csodálja meg a kék eget,
Nekünk tár ki egy végtelen határt.

TOVÁBB ÁLMODOM

Fogadj örökbe édes mostoha,
Mesés költészet, létező halott!
Nem éltem át a fényes korokat,
De utószóra melletted leszek,
Remélem, nem jött még el az idő!
Előttem már elsírták mások is,
Amit közölni könnyek közt lehet.
S ha ők letették gyászos fegyverük,
Ó lantjukat és pihen a szögén,
Majd akkor tárom lelkem is eléd,
Lepusztulását e csodás világ
Romba dőlt hantjain! Ne álld utam!
Fiad lehetek, nemcsak mostohád!
Öreg fiad, ki lassan bottal él,
A szíve meg fájdalmasan sajog,
Ha téveteg birodalmadba jut
S zokogni lát sok száz tollforgatót,
Akiknek terméseit por fedi.
Ki érdemel közülük ily csapást
Hogy alkotásuk érintetlenek,
Mint érett gyümölcs magas fák hegyén?
Anélkül hull alá, hogy zamatát
Ízlelte volna köztünk bárki is!
Talán, - talán az égi szárnyasok,
Akik némán vitték ízét tovább.

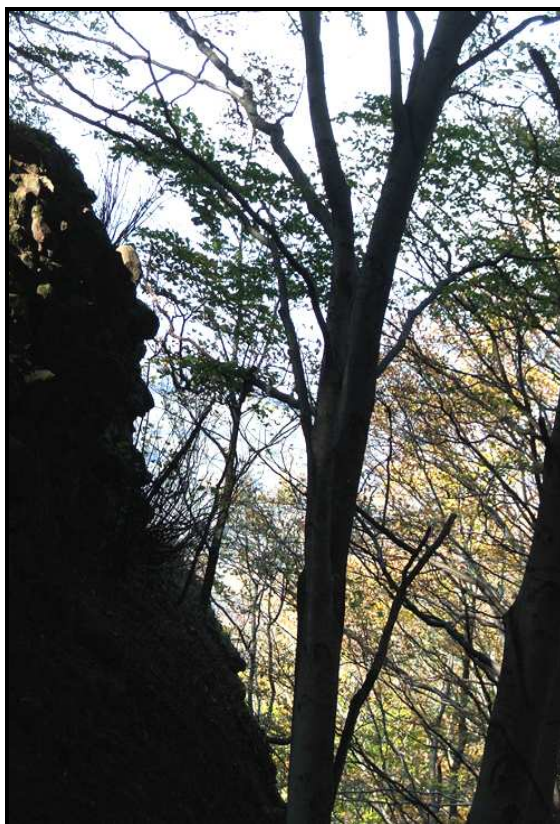
KECZELY GABRIELLA: Asszony (fotó)

**KECZELY GABRIELLA: Hódolat
(fotómontázs)**

**KECZELY GABRIELLA: Antik aktfotós
(fotómontázs)**

KECZELY GABRIELLA: Kőprofil (fotó)

KECZELY GABRIELLA

ÁLOMUTAZÁS

Álmomban messze jártam
– időben, térben.
Tengerek habját láttam.
Hiába: félttem!
Belém ring árbocosom
– régmúlt idézet.
Messzibelátók – tudom,
utazom, felétek!

Talán, ha úsznék vissza...
árral szemben...

Álmomban messze jártam
időben, térben...

ELMÚLT

A múltba révedek –
milyen jó volt akkor...
Lehet, hogy tévedek?
De közeleg az aggkor!

Nem jön vissza soha
az a jó érzés!
Nem mehetünk vissza...
Ez már nem is kérdés...

Közeleg az aggkor...!
Lehet, hogy tévedek...?
Milyen jó volt akkor...!
A múltba révedek...

BIZAKODÁS

Talajt vesztetten lépdelek,
bizonytalan létem nyomán...
Csak egy dolog – a szeretet,
mi értelet ad: legyen tovább!

JÁTÉK

Formák és színek és képek
tobzódjatok csak!
Játékos, színes az élet
lepjétek el ezt a képet!
Részletek, színek és formák
katarziszomat oldják!
Rózsaszín, kék csatornák
tobzódjatok csak!

Játékos, színes az élet.
Játszom megint, mert ÉLEK!

[Illanó]

Illanó tavaszszag
szusszanásnyi élet
minden mi kipattan
talpaltnyi végzet

MEGFOGNAK A SZÍNEK, FÉNYEK

Megfognak a színek, fények,
előtolulnak érzemények,
lencsevégre kéredzkednek,
ecsetemre ereszkednek,
akarják, hogy belőlük egyre
derüljek újra s újra kedvre.

A buja természet kérése:
ne hagyjam parlagon két évre.
Azonnal lássam meg a lényeket,
leljem fel benne a szépeket,
lendületes, laza kézzel
fessek le, mit belül érlel.

Az egész egy nagy csoda nekem...
Kérlek, fogd tovább a kezem!

Ó, természet – szerelmesem!
Irányíts és légy egy velem!

GÁL TAMÁS

ÚTITÁRSÁK

Két személy az autóbuszon egymás mellé ül.
Bemutatkoznak.

- Tudor vagyok.
- Kínja vagyok.
- Ön valóban valakinek a kínja, vagy a neve nem ezt jelenti?
- Magának is jó ismerőse voltam. Ritkán, de mostanában is meglátogatom.
- Mondja már, kik az ismerősei?
- Az utóbbi években egyre gyakrabban találkozom Sikerrel, igaz, már kamaszkorom óta örökké kísér, de egyre ritkábban szól Pech.
- Pech nekem szívbéli jó barátom. Sikerrel és Szerencsével mindig veszekszünk. Amikor tudjuk, elgáncsoljuk őket. Sikert nehezebben tudjuk, mert érte dolgoznak. Szerencse nem tud jól cselezni. De ha szívvel lélekkel várják, akkor tovább tud menni. S odaér ahhoz, akihez indult.
- Az a baj, Öröm és Boldogság sem sétálhat nyugodtan. Úgy tudom, társatok Ellenszenv, Utálat és Bajkeverő. Sok minden alapján láttatjátok a vagyont. Pedig az csak tárgyasult tulajdon. A lélek hatalma nagyobb.
- Azt is be lehet csapni! A „látszat csal”. Rengeteg valótlan dolgot el lehet hitetni. Ellenfélle így kell átnevelni.
- Ejnye, Kínja, jó az észjárásod!
- Tudor, te meg tudálékoskods. Sugallatot érzek! Itt le kell szállom. Egy embert Öröm megajándékozott. Megpróbálok kint hozzátenni.

UTON

*„A teljesség felé”
„... ahol minden mindennel azonos-, ez a teljesség.”
(Weöres Sándor)*

Örökké a teljesség felé mész.

Idejöttél.
Túl voltál téren és időn.
A semmiből jönni nem lehet,
A lelkeknek teste és birodalma van.
Változatlanból jöttél.
Ott nincs helyes és helytelen.
Általad fogható anyagba bújt
az „időtlen végtelenség: a lélek.”
Itt minden változó.

Közöttük kormányoz ismereted és a Mindenható.
Ismereteid határozzák meg, milyenre változol.
Tettél valamit.
Eredménye az okozat:
sikered, sikertelenséged tetteidből fakad.
Tested időhöz kötött léte után
időtlen lelked hányadik birodalomba jut...?

A SZÍV VIRÁGA

Tündöklő zöld mező és dombok,
Körbe-körbe.
Ezzel a hajóval úszunk
a boldogsággal kecsegtető végtelenbe.
Az erdő tisztását fák,
Sűrű bokrok ölelik körbe.
Piros, kék, lila virágok díszítik
a mélyzöld pázsit melegét.
Szívszorongató melódia táncoltatja
a szeretet érzetét,
és a lány kelmébe öltözött szív-virágomat.
Könnyed mozdulattal perdül, érződik illata.
Levelek között szaladgál a napfény.
Öltözetén átvilágítanak a fénysugarak.
Csillan a haja és a mosolya.
Fordul egyet körbe, a szellő a ruhát
hét-határnyira elviszi.
Megáll velem szemben mezítelen!
Két karját felém nyújtja, száll
a szeretet-szellem és a szépség Ő maga!

TÖBB MINT FORMASÁG

Arcodat a szépség
a tudás és a szeretet
barázdálja.
Hogy vannak
rossz vonások is?
Elő szent nincsen,
ezt mindenki tudja!
Alakod vonzó!
A békés csillogó
formás hullámaid -
megszólal bennem
a vágy dallama!

B. MENYHEI MÁRIA

PÓKHÁLÓ

A pókháló szélben szakadó,
a szeretet pénzért nem kapható
csak igaz szívben csírázó.

A szeretetlenség világa
tévhitet öröl magában,
közönséget silányít a pompája.

Emberek, mit jelent nektek a szeretet?
Shakespeare írta: „Bűbájban szétszállt,
odalón, s ha még maradt csekély
erőm az már a magamé csak.”

Mily nehéz választ keresni,
hát nem tudunk belülről szeretni?
E szót nem lehet egyedül megélni!

Kell hozzá az együtt szó csodája!
Vajon hol terem a szeretet virága?
Önzetlen adás az élet legszebb varázsa!

Feladatunk, hogy egymáson segítsünk,
az önzés buborékainak ne higgyünk,
jóakarattal valóságos Én-né nőjünk.

A szeretet fényes mint a NAP!
Ő melegít és Életerőt AD.

LASSAN ÖREGEDŐ

Már egy ideje legyezget az ősz,
hajszálakat fakítva kergetőz,
egy harmatos könnycseppel elidőz,
olykor a remény illattal pezsgőz.

Lehetek már egy lassan öregedő figura,
kinek még ma is huncut a mosolya,
néha elropogtatok egy-egy szót,
mint éhes mókus a mogyorót.

A múltó idő kissé fakó,
jöhetne egy nagy varázsló,
nem baj ha nem fényesen vakító,
az életünket nem fakító

Csak Igazra Jóra Okító!

URALOM

Mit jelent az uralom,
nem kell hozzá hatalom,
szívemben a vagyonom,
az embereknek ezt adhatom,
így magamat is szolgálom.

Szívem hangját fülelem,
a csendben kell még türelem...
Máris erősödik szerepem
hát őt szolgálom teljesen.

Szívből jött az odaadás
felette nincs zsákmányolás.
Ha az uralom hűséges,
egész lényünk egységes.

így szeretve szolgálom
az őszinteségre koncentrálok.
Már a belső-érző szemmel látok
az Élet Fájára bátran felmászok.

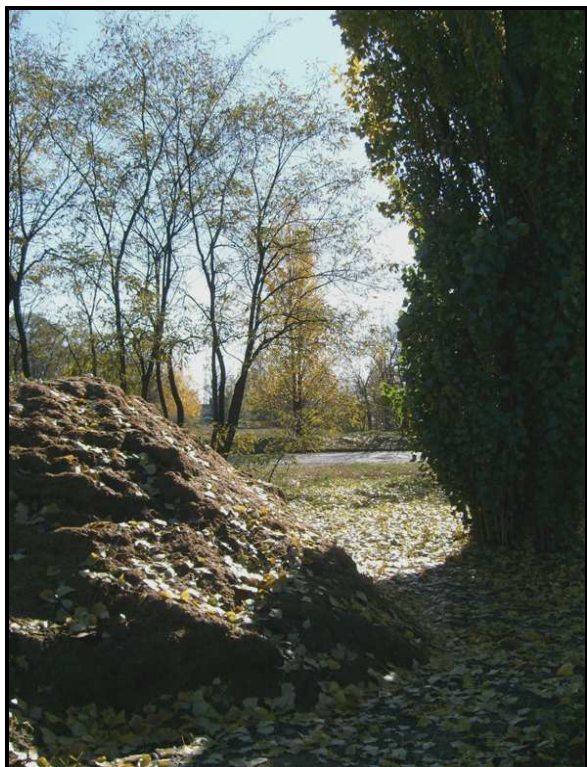
EMLÉK

Az emlékek léteznek,
engem ők nem fékeznek,
néha színskálát képeznek,
az idő múlásával
minket meg sem kérdeznek.

Némelyek fakulnak
s a válaszok ritkulnak,
itt-ott árnyékba húzódnak
mások éppen előbukkannak.
Ősi érzéseket boncolnak.

A jó emlékek,
szivárványból koszorút fonnak.

KEMÉNY JÁNOS: Parkrészlet (fotó)

KEMÉNY JÁNOS: Hómaki (fotó)

KEMÉNY JÁNOS: Kútfő (fotó)

KEMÉNY JÁNOS: Télűző (fotó)

KEMÉNY JÁNOS

CSONKA SZONETT

Az ifjúság érzését már felejttem;
de két szemedben újra megilem.
Arcod közelségében friss a lelkem.
Elringató mosolyt adsz énnekem.

Csózkodba hullva mélyen ébrednek,
beléd álétan nyerve életet.

FELIZZÓ ARCUNK

Felizzó arcunk összeérintjük,
egymás szemébe folynak könnyeink,
tapadva állunk, zord az ég felettünk,
reánk szakasztja úri terheink.

Csak el ne engedj! Lesz még ok nevetnünk.
Fürödhünk fényben (mint rég) megint!
Lehet még testünk víztükörbe vetnünk,
s közös szigetről szólni terveink.

Ha sírsz, mint most, és érzem áradásod,
sokkal jobban megindítasz talán.
Mégis vidulj! Zúdulj kacagva rám.

Karod beteljesült céloom, ha átfog. –
Lehunyva pillánk csókba olvadunk,
azt sem tudván már, merre, hol vagyunk.

PANNONDAL

Pannoni dombok lágy hullámai által e „parton”
nem lehetek kivetett, mert ez a föld a Hazám!
Ringatni szárazakon meg vízben, békeidőben,
itt tudok én igazán, bármi nagy Úr, ami van.
Itt értek szavakat meg, s szókból nékem is itt nő
verspalotám egekig, vár ahogy áll a hegyen.
... Költeni mentsvárat könnyű, de kiüzni ez
ellent
vérré menő tudomány. – Áldjuk a békeidőt!

S emlékezzünk híven a hősookról, kik a vészben
hulltak el őrhelyükön, védve nekünk a Hazát!

MEGHÍVÁS

Vagy három évesnek (talán) kinézett,
holott tíz volt a bamba kisleány,
beszélni nem tudott, s hogy épp mit érzett,
ki mondaná meg? Anyja sem. Talány.

Orcája nyálban úszott. Jött a búcsú.
A kávé náluk megköszöntem én.
Munkába gyorsan visszamenni! Juj, juj!
De anyja karjából hogy nyúlt felém!

Pusztit kívánt. Hát adtam. S „visszakaptam”.
Hozzám bújt, dörgölözött nyálasan.
Viseltem (túrtem inkább) nyájasan.

Kint képem hús esőnek felmutattam
lemosni róla bő ragacsba vont fejem.
Mégis boldogság járt át. Azt hiszem.

FÜLESMONOLÓG

Három éves kis csacsi már
rég voltam.
Vén számár lettem. Tortámon
szép sorban
ötven gyertya, nem kevesebb
világít.
Eltűnt ifjúságom égbe
íált itt.
Hogy szállt így el? Rejtély, REJTVÉNY,
emberek?
Fejtsétek meg! – megfejteni
nem lehet...

FÉLEK TELJESEN

Félek teljesen költővé lenni
vértócsa szavakba térdig menni
liliomfehérré teljesedni
teljesen elszemélytelenedni
világot világként vállamra venni
felkapott világban versekbe veszni

VARGA ZOLTÁN

JANUÁRI KORA DÉLUTÁN

Pupillád pattan mindarra, mi odakinn
sárgán olvadozik a fényben,
túl nagy a csupaszság ahhoz, hogy igaz legyen,
nem tudod milyen egy januári kora délután,
csak a szomjas ágak meredeznek esdeklően,
némán...

Napsütés odakinn, meleg csak idebenn,
választanod kell, bárhogy döntesz nem fáj,
mert meleg csak idebenn, napsütés odakinn,
lassan csontig hatol őszinteségével,
a szikrázó januári kora délután!

NEM HISZEM EL

Nem hiszem el,
hogy egyszer halott leszel,
nem hiszem el,
hogy sírod körül lábnyom hever,
nem hiszem el
a koszorút, gyertyát, földet s keresztet,
nem hiszem el
a fej fára rótt drága nevet.
Nem hiszem el
a könnyörgést, könnyeket, gyásznépet,
boldog éveket, a mosolyt s az emlékeket,
nem hiszem el az egész életemet...

Óh ez a csend:tátongó üres rend.
Világ: mindent felejtő.
Rózsa: másutt díszelgő.
Jeltelen föld, örök múlt idő és csend,
itt fent fájdalmas minden,
szám remeg, ujjaim vértelenek,
most is előtted térdepelek,
könyörgök, élj!,
élj túl engemet,
mert egyszer mindennek,
mindennek vége lesz!

HÁZI ÁLDÁS

Ül a gátör, ül a gáton...
Nem is gáton, töltésháton!

Úgy ül ott ő, mint egy bika,
Bika vére legjobb bika.

Inkább neki, a sör passzol,
Reggel, délben ül és snapszol.

Tojást számol, libát kopaszt.
Árut cserél, visz és hozat.

Cigányzenészt, magyart százat,
Tatarozzák a faházat...

Ül a gátör, ül a gáton,
Nem is gáton, töltésháton.

Nem is háton, hanem Jándon,
Falu végén, zöld határon.

Nem is gátör, hanem vámos,
Jövedéki fő-plébános.

Nem is ül ő, hanem táncol,
Vad virágon szöszöt számol.

Boldog ember nyugodt álma,
Békés az ő vén listája.

Ábrándozik, szeret nagyon,
Marikáját, hüen, vakon.

Térül-fordul, nem háborog,
Szájába rak mellet, combot,

Paprikásat, Marikásat,
Áldja isten ezt a házat.

J.

HALÁSZ ERZSÉBET

LÁNYNEVELŐ

Telefonál egy 27 éves lány, mondván, azért nem jelentkezett pár napig, mert beszedte az otthon talált gyógyszerkészletet, míg a fiú, akivel él, az udvaron az autójával babrált. Mikor bejött és meglátta az üres dobozokat –, „hülye liba” – ordította és hívta a mentőket. Gyomormosás, egy éjszaka a kórházban, egy aláírás az öngyilkosságot kísérőtől, egy névjegy a pszichiátertől, hogy majd jelentkezzen, és most az ún. otthonából telefonál, hogy holnap reggel találkozunk a pályaudvaron, s míg a vonat leér elhagyott városába, addig elmeséli...

A történet az úgynevezett semmi különösek közé tartozik – kezd a lány fád hangon, majd hirtelen sikoltozni kezd: „megint nem sikerült, másodszorra se”! Karácsony előtt történt közvetlenül. „– Takarodj!” – üvöltötte Z. magán kívül, mert találtam a telefonján egy üzenetet –, tudom, nem lett volna szabad megnéznem. – Na de, én feladtam őerte mindent! Ez nem lehet mentség?

(A mesélő hamvas, gyönyörű lány volt, bájos és sugárzó. Az álmos kisváros sörözőjét akár irodalmi kávéháznak is nézhette az ember: olvastak, beszélgettek. Az aranyló söröspoharak pár kedves szó és szép – nem erőltetett – mosoly kíséretében érkeztek. Morcoság-, fáradtság –, feszültségoldó hatása volt a lánynak – láthatóan, érezhetően. Innen hozta el Z. a fővárosba. Z. minden hétvégén leautózott, néha hétköznap is, rajtaütésszerűen. Örjögött a féltékenységtől: „ne édelegjen ez itt más pasikkal”, Ő így nem tud élni, dolgozni, ilyen stresszben, hajtogatta, mobilozta” szüntelenül, míg csak meg nem győzte a lányt, hogy vele kell jönnie Pestre. Fantasztikus életük lesz együtt, természetesen majd össze is házasodnak.)

Z. viharos szenvedélye, hogy magával sodort! És – úgy hült le hirtelen az együttéléssel, mint mikor szaunából a hideg tóba ugrik az ember.

– Az első kísérletem is karácsonyhoz kötődik. – folytatta mélabúsan. Ittam pár pohárral, úgymond a társaság kedvéért (meg – hogy oda bírjak állni a karácsonyfa alá azokkal a gyerekekkel, akiknek szabad volt megszületniük – míg az enyém egy vödörben végezte el sem kezdett életét).

Szervezetem tiltakozott „Mr. Alkohol” ellen: Szédültem, hányingerem volt, aztán ordítózni kezdtem, hogy elegendem van. Ha ezt a két szót akkor „meghallja” valaki, ha csak megfogja a kezem és megkérdezi, hogy miből, ha ez még nem derült volna ki... De nem problémázott ezen (akkor sem) senki. Kihívták az orvosi ügyeletet.

Mikor elvittek, kábult voltam az erre hivatott injekciótól, bár nem is érdekelt, hogy hová visznek, csak onnan eltűnhessek. Ha nem kapom fel a kést (tompá étkezőkést) és fordítom saját tükörképem ellen, akkor nem villan fel az égi jel, hogy: Megállj, elvettted az irányt! Hogy fél éve csak azt teszed, mint egy barom, amit elvárnak tőled, mint pl. Szabó Magda Danaidája. „Közkívánatra” elmentem az abortuszra, próbáltam beletanulni a háziasszonyságba – ami ellen tiltakozott egész belső énem –, mert balga módon azt hittem, ez közös feladat. Álomban nem gondoltam, hogy esküvő után szó nem lehet tanulásról. Vagyis szó lehet, csak időt nem engedélyeznek. Éjszaka próbáltam a csöpp teakonyhában legalább az írásbeli feladatokat megcsinálni, de a férjem felháborodva állt meg az ajtóban, hogy „egy fiatalasszony”... Akkor még megkérdeztem, hogy mikor tanuljak –, „hát semmiképpen se éjszaka” – volt a válasz. Aztán már kérdés se... A villamoson dühödten meredtem a „gyors vacsorák készítése” című műre – a francia nyelvtan helyett. És nem tudtam szabadulni az „abortuszos” orvos hangjától sem: „Ez itt fog meghalni! Nővér, csináljon valamit... pofozgassa, annyira ellenáll testileg-lelkileg – és olyan kis semmi vékonyka...”

A másnap reggeli ébredéskor dermedten olvastam az ingemen: Elmegyógyintézet. Egy folyosót láttam, a fal mellé tolt ágyakon élő emberre alig emlékeztető társaim nyöszörögtek, vigyorogtak, ordítottak, az egyikük begörcbített ujjakkal hadakozott egy láthatatlannal – és a sok kifejezéstelen arc... Csillapíthatatlanul ömlöttek a könnyeim. Összekuporodva, rémülten húzódtam a falhoz... Aztán egy fehérköpenyes férfi lépett hozzám, megfogta a kezem és bemutatkozott. Emberséges, nyílt arcot láttam. Mondta, ne féljek, végez a vízzel, aztán mindent megbeszélünk.

– Tekintse ezt a pár napot lánynevelő intézetben eltöltött időnek – foglalta össze a történeteket később, mint az osztály főorvosa. – Arról van szó, hogy csak zúdultak magára a terhek. Viszont mielőtt agyonnyomták volna, – szinte az utolsó pillanatban – ki tudott ugrani. Szégyelli? Torznak találja? Ez nem az a helyzet volt, amikor egy lány

szépen kisminkelve, búcsúlevéllel lefekszik. Maga nem fog ide soha többé visszakerülni, ezért mondtam, hogy lánynevelő intézetnek tekintse.

(„Azért aki ide egyszer bekerül, az vissza is tér előbb-utóbb” – búcsúzott az osztályos nővér „biztatón”)

Nem mentem vissza szerető családomhoz. Sértetten várták bocsánatért esedezésemet, amiért szégyent hoztam rájuk azzal, hogy „abban” a házban megfordultam. („Fogsz te még sírva könyörögni”).

Egy ideig ágybérletben: köves konyhában, összecsuksukható ágyon éltem a világomat; olvasólámpát nem engedtek, egy pucér, 25-ös égő lógott közepén. – Tanulni? – képedtek el. Menj inkább egy kicsit szórakozni a szabadidőben, és szedjél magadra valamit, olyan gebe vagy. Aztán találsz magadhoz valót előbb-utóbb, nem kell ahhoz egyetem.

Városliget, patak partja nem tiltotta, hogy tanuljak, de aztán a hideg beleszólt. Kerestem a térképen egy jó távoli kisvárost. Albérletet kaptam könnyen, de állást csak egy sörözőben. Akkor még kissé zordabb hely volt az. Hitehagyott (több szempontból), nyomorult, keserű emberek (köztük nők is, jócskán), ordítottak, részegedtek le ama bizonyos sárga földig, repültek a poharak. Igazi, rendes késdobáló volt. Talán furcsa, de nem félttem és nem undorodtam tőlük. Volt olyan, hogy mikor már pattintotta ki a bicskát, megfogtam szelíden a csuklóját –, és mint aki álomból ébred, leengedte a karját. Zavaros, fájdalmas, dühödt monológokat hallgattam türelmesen – és részvéttel. Ismerős volt a talajvesztettség, a kétségbeesés, az „otthoni” durvaság, szürkeség... Lassan megszélídiült a légkör, alig volt már szabad hely esténként. Én meg a rám pakolt terhektől egyre könnyebben lélegeztem, az önsajnálatra nem jutott kapacitás.

Ám egyszer csak betévedt Z. és felforgatott mindent. Leült egy sarokba, olvasott, dossziékat pakolászott, telefont intézett – *de a nézését éreztem*, bármit is csinált közben. Ez eddig hiányzott az életemből. Vagyis nem tudtam, nem tapasztaltam, hogy a való életben is létezik, nem csak a művészetekben. Az, ami a házasságomból hiányzott. Bár abból a végére már szinte minden más is hiányzott.

A furcsaság, hogy éppen ezért merem P.-vel összeházasodni, mert nem erőltette az

„ágyjelenetet”. Megvárta, míg „egyik dologból következik a másik”, mint Örkény István Glóriájában. Neki el bírtam mondani (csak neki) hogy még mindig egy agronómus „gyengéd” közeledése kísért, ahogy a számat egyik kezével befogva – próbálja lerángatni-tépkedni a ruhámat a szénakazal takarásában. – „Csak vicceltem, egy szót se senkinek” – dadogta vörösen, gyilkos ábrázattal az ötgyerekes „édesapa” – felkészítésül a nagybetűs Életre (a szerelmire, a morálisra) – a zöldfülű 13-évesnek.

A férjem zsákja sem volt könnyebb. Hajdan egy leányzó addig húzta előtte a mézesmadzagot, amíg az elért a sárospataki templomig. Az évek során gyerekeket szült a férjének. Persze, hogy neki, hisz akivel még az ágyát megosztotta, az nem kívánt gyermekáldást.

Mindketten leástunk a gyökerekig. Ígéretesen indult a házasságunk. Valahol akkor pattant meg valami, amikor megjött az értesítés, hogy felvettek az egyetemre. Döbbenet láttam, hogy eszeveszett örömet milyen komoran nézi. Azt hittem, elvesztettem a józan eszemet. Nem értettem, hogy mi a baja. Kihez mentem én férjhez? – Ő meg nem azért kötött újra házasságot (esküje ellenére, ami szerint látni se akar tartósan nőt a közelben), hogy esténként hideg étel, hideg ágy várja – míg én az egyetemen „villogok”.

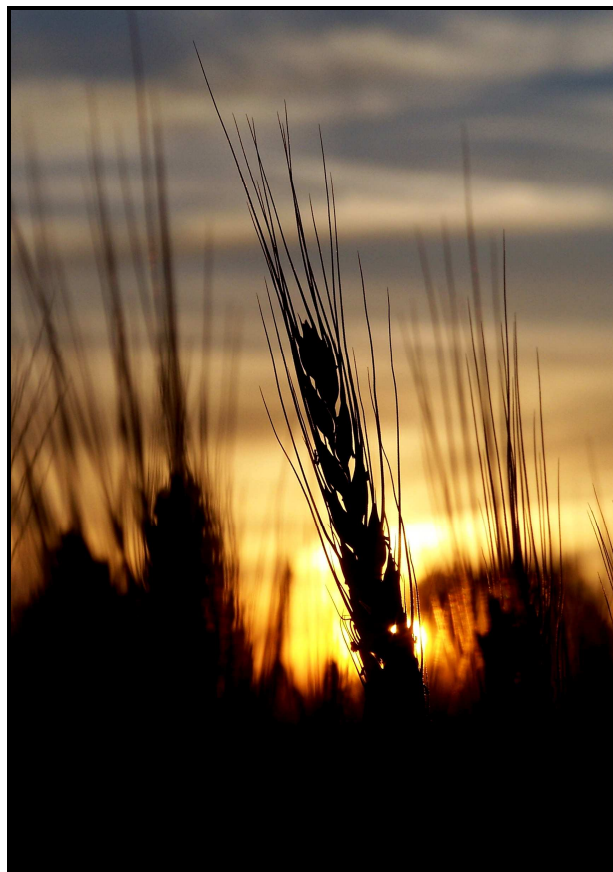
Túl nagy gubanc jött össze – és akkor nem volt senki, akivel beszélni tudtam volna mindezekről. Z.-vel kapcsolatban pedig eszembe jutott, amit meséltél: A csábító naplója. (Kierkegaard).

Míg vitt a mentő a kórházba, azt hajtogattam, hogy nincs még egy ilyen ostoba nő, mint én... De odaérve megnyugodhattam: van. Sok.

OROSZ ZOLTÁN: [„Egyedül”](fotó)

OROSZ ZOLTÁN: [„Kalászbán”](fotó)

***OROSZ ZOLTÁN: [„Dicsfény-közelben”]
(fotó)***

OROSZ ZOLTÁN: Az éj tündére (fotó)

OROSZ ZOLTÁN

VADÁSZVÁGYAM

Fogyóban van már a nyár emléke,
Kiveri fejemből a tél hidege.
Mit nekem tél, hó, vagy akármí!
Lényeg: nekem erdőt kell látni!
Sétálni-ugrálni a fák alatt,
Amíg meg nem jön az alkonyat.

Vadászni szeretnék fára,
Csöndre, na meg állatokra:
Vár a magasles méla csendje,
íraskészen vár tollam hegye.
Tollam nyugodik békében,
[hiszen nem tud mit tenni,
Mert még egy kis madár sem
jött az etetőhöz enni.

Fent ragyogott a hold,
Mert éppen teli volt.
Morog az erdő mélyén a vad,
Jön már a vaddisznó, őz, szarvas.

Emelem kezemet,
Benne a „fegyverem”.
Emelem balkezem,
Benne másik „fegyverem”.
Neki feszül jobb kezem,
És tollamnak írni kell.
Balkezemben sincs kegyelem,
Ujjam megteszi, amit kell,
Csattan némán a gép,
És máris kész a kép.

Semmi szükség vakura,
S így nem riad el a vad.
Tollam közben fürgén jár;
Melyik állat mit csinál.

Feltűnik egy szarvas;
„Ez aztán a szép vad!”.
A hold közben tovább süt a tisztásra,
Reflektorfényt bocsátva a királyra.
Aganca másfél méter is lehetett,
Szőre fehéren izzott a holdfényben.
Tollam megállít a kezemben,
Hisz őt versbe szedni nem lehet.
Véletlenül kezem a gombot benyomta,
A vaku az állatokat megugratta.
A vaku fénye szemembe is eljutott,
És riadtan ébredtem az ámulatból.

Ébredtem, de nem csak ámulatból,
Hanem az egész teljes álomból.
Ez egyszerre volt vidám, kellemes,

így régi vágyaim teljesüljetelek:
Hadd mehessek nemsokára vadászni,
Mert a lényeg: nekem erdőt kell látni!

KÖZELEBB ÉS KÖZELEBB...

Kék tengerben fürdök,
Szőke égen repülök.
Mint kő süllyedek alá
A felhőkből a térbe,
Sirályok buknak alá
Belém kapva, nem félek;
Rohan kékség tengere,
Közelebb és közelebb.

Platcs, blugy-blugy-blugy-kékség.
Magába ölel, simít,
Kellemes szóval megszólít
Kirajzolódó szépség.
Vakító szeme kékje
Mellett fehér a tenger,
Érzem, húzza egészem
Közelebb és közelebb.

Két csúcsra felugrok,
Két hegy közé gurulok.
Felhágok a hegytetőre,
Völgyébe pihenőre.
Magamat kettévágom,
Hegycsúcsra földobálom,
Szétszórom a völgyében,
Hadd legyen enyém egészen!

Nagy-Alföldön járok,
Elszédíti egészem,
Árok partján rá várok,
Tűz lobbanjon szemében.
Csak egy pillanatra vár,
Zörgő, rossz szívem vár... vár...
Egy pillanat jön, csak egy,
Közelebb és közelebb.

Közelebb és közelebb
Te vagy, kitől éled szív,
Eszmény, képzeletbeli,
Nap, Föld, Hold, hegy, völgy, tenger.
Pillanat illan el s jön,
Pillantásod libben s jössz,
Vártalak, maradj hát, bújj
Közelebb és közelebb...

✠ **FARKAS ANDRÁS**

BÚCSÚ

Maratonom lefutottam, a finisbe értem,
Tollam már elkoptattam, nem kell a papír nékem.
Itt hagytam e Földet megnyugvással és áldással,
Maradt a feleségem a szomorú családdal.

Legelőször búcsúzom az életem párjától,
Őszbe fordult, szép szőke hajú Ilonkától,
Kinek kék szeme úgy megfogott több mint 60 éve,
Hogy ez kísér el a Mennyországba is engem.

Kijutott nekünk ez alatt mindenféle rosszból,
A háború és nélkülözés sokáig tartott.
Sok rossz után jött végre a jobb és a jó,
Sokat dolgoztunk keményen, így sorsunk fordult jól.

Végig együtt voltunk több mint 6 évtized alatt,
Szerelmünkben három rózsaszál, három lány fakadt.
Hitet, szeretetet és példát nekik adtál,
Szerelmem mellé tőlem tiszteletet kaptál.

Kísérjen Ilonkám a Könnyező Pócsi Szűz Mária
áldása további életedben!

Ez után búcsúzom lányaimtól, legelőször
Ilonkától,
Férjét Istvánt és családját Istennek ajánlom.
Két lányuk született, selymes, szőke tündérek,
Gabika és Juditka, kik férjhez is mentek boldog
szerelemmel.

Olgi a második, férje Antal és családja,
Rájuk is szálljon a jó Isten áldása.
Kívánom két lányuknak Olgicának és Maricának,
Legyenek boldogok ivadékaikkal egész életen át.

Marikám, kislányom tőled is búcsúzom,
És drága párodtól, Zoltántól, Isten százszor áldjon.
Gyermekeiteknek Marikának és Zoltánnak
Kívánom, teljesüljön minden álmuk, vágyuk.

Gyermekeim után búcsúzom hat unokámtól:
Olgicától, Gabikától, Maricától, Juditkától,
Marikától és az egyetlen fiú unokámtól, Zoltántól,
Valamint az ő szeretett párjaiktól.

Nehéz szívvel köszönök el az öt lány dédunokámtól:
Virágtól, Vivikétől, Nikikétől, Biankától és
Zsófikától.

Remélem sokáig fogtok emlékezni az ősz
dédpapára,
Ki mostantól felülről fog vigyázni rátok.

Kísérje a Könnyező Pócsi Szűz Mária áldása
minden lépésetek!

Drága jó családom, van még egy kérésem,
A ravatalomnál ne könnyeztetek!
Ne sírjatok, sírtatok már biztosan eleget,
Az élet tovább megy, ti is vele mentek.

Búcsúzom tőletek kedves rokonaim,
Kedves szomszédaim, hímesnek lakói,
Volt munkahelyem: Konzervgyár dolgozó, író,
Írók és költők, AKIOSZ tagjai.

Jó író társaim, kik személyesen nem is ismertek,
Kérem a jó Istent munkátok áldja meg.
Nem jártam közétek, nem volt egészségem,
Csak műveim küldtem, beszéltek helyettem.

Későn kezdtem írni, nyolcvan évesen,
Közel háromezer verset, novellát,
Balladát, kisregényt, mesét hét kötetben,
Remélve így maradhatok szeretteimmel örökre.

Búcsúzom végül a szülőfalumtól: Máriapóctól,
Csöndes temetőjétől, behorpadt sírjaitól.
Máriapócscon a templom az ország szentélye,
Benne a Könnyező Szűz Mária képe a gyermekkel.

Búcsúzom tőletek templomnak falai,
Falon függő mankók csodáknak tanúi.
Falon függő táblák, mind-mind beszélnek,
Akik oda rakták, mind egészséget leltek.

Templomi áhítat és hűs levegője,
Nem gyógyítja testem már, elment örökre.
De lelkem él, száll hozzád Szűzanyám,
Tudom, hogy veled van az apám és anyám.

A lelkem oda ér tudom nemsokára,
Vár már ott szent Péter, a nagy kulcs már nála.
Ő visz Isten elé az ítélő szobába,
Megyek jó szüleim, megyek nemsokára.

Nagyon szeretlek benneteket, vigyázok rátok!
CSÖKOLLAZ BENNETEKET!

NICZKY GÉZA

FOLTOK

Bőven vannak fehér foltok
Elrejtőznek még a titkok
Sok minden nem derült ki még
Hogy mi lesz és hogy mi volt rég

Rengeteg dolgot nem tudunk
Akármennyire tanulunk
Ismeretlen kezdet és vég
Nem tárulkozik ki elénk

Sok megfejthetetlen dolog
Van mi körülöttünk forog
Sok fejtörést okoz nekünk
Bonyolítja az életünk

Pedig sok mindent kutatunk
Egyre csak kíváncsiskodunk
Van amire rátalálunk
Ám van amit nem láthatunk

Jó lenne megtudni mindent
Kaphatnánk sokkal több kincset
Gazdagodna az értelmünk
Boldogabb lenne az életünk

Talán értve nemet igent
Nem lenne jó tudni mindent
Lehet, hogy csak így jó minden
Hogy sok titok nyitja nincsen

KÉNE ÉLNI

Normálisan kéne élni
Ezt minden ember így érzi
Mégsem történik meg soha
Az életünk boldog kora

Boldogan becsületesen
Örömök közt erkölcsösen
Őszintén és igaz hittel
Tiszta lélekkel és szívvel

Szeretemben egészségben
Összefogva tisztességben
Az lenne jó ha így élnénk

Mert így semmitől se félnénk

Így kellene élnünk végre
Lenne okunk minden szépre
Kellemesen kedvességben
Mosolyogva békességben

A SZÓ

Nem kell a szó hogyha nem szép
Hogyha csak értelmetlenség
Nem kell a szó ha nem igaz
Hogyha nincsen benne vigasz

Nem kell a szó hogyha durva
Hogyha átlátszó vagy csúnya
Nem kell a szó túl körítve
Zavaró ha nem őszinte

Nem kell a szó ha csak fecseg
Ha nekünk semmit nem jelent
Nem kell a szó ha nem tiszta
Ha nincs hozzánk igazítva

Nem kell a szó ha zavaros
Ha nem elég céltudatos
Nem kell a szó hogyha üres
Amikor csak felületes

A BOLDOGSÁG

A boldogság nem árucikk
Hiába sokan úgy hiszik
A boldogság nem eladó
Semmiel sem pótolható

A boldogság vagy van vagy nincs
Emiatt borzasztó nagy kincs
A boldogság átélhető
Mindenképpen szerethető

A boldogság nagy vágyálom
Vágyódunk rá mindenáron
A boldogság ismerhető
Ám nem könnyen elérhető

KONCZ ÉTA grafikája

KONCZ ÉTA grafikája

KONCZ ÉTA grafikája

KONCZ ÉTA grafikája

KONCZ ÉTA grafikája

*Ezek a grafikák
KONCZ ÉTA: Grafikai Füzetek 2000/1
összeállításából lettek bemutatva*

PROSSZER G. JÚLIA

MÉGIS MINDÖRÖKRE

Hol az örök titok szunnyad,
van egy túlvilági rét.
Itt jártam földi utak véletlen
vendégeként.
Erdők, vizek áradása...
Fönn egy szárny suhan velem,
S égitetek vad futása vont a
ködbe életem.
Nem a te csókodtól égtem,
sorsom nem hozzád fűzött.
Érzem: új út készül értem
Napkelet s Napnyugat
között.
Így rendeltetett: a szótlán
sötétségbe szárnyalok, de
senkinek búcsúcsókot
nem adok, s elcsukló hangon
búcsúszót sem suttogok.
Ahol minden vihar hallgat,
messze hagyva földeket,
szememet, mint iker Napot
kigyújtom a mély felett.
Nem siratlak, nem idézlek,
múltam szirmok fűrtjét
ontó hársfaág.
Hervadása arany-köntösebe
fúltan tűnik mind messzebb
az ifjúság.
Lassúbb lett szívemnek
lódulása, csípi dér, belémar
űrhideg. Kóbor lelkem
lángod már már csak félve
osztogatja szóra kéklő
ajkamat...
Hova lettél, kedvem frissessége,
szemem fénye, érzés áradat?
Vágyaimat fukarabbul
mérem...
s csak álmodlak, már régen
„egyszervolt szerelem”
Míntha lovon szállnék ezüst
fényben,
piros sörényű fekete lovon
tavaszi reggelen...
Csupa árnyak vagyunk
a világon, hull a hárs réz-szín
levele
Mégis mindörökre áldva
áldom, hogy virultunk
s meghaltunk bele.

BEFEJEZETLEN VERS

Valahányszor álmodom rólad,
Te a partról integetsz nekem
de én nem veszem észre
– csak úgy teszek –

(az altató dacára!)
persze ideges leszek.

AZ ÉRZELEM

Valami földöntúlit tár ki
bennük
az érzelem
mikor
ajkuk és lelkük egybeforr
csillagok robbannak szét
az égbolt tengerén
s zuhannak lobogó fáklyaként
alá a végtelen azúrból
elégni gyönyörrel
a mindenség lüktető ölén.

Mérhetetlen mélységet tár fel
bennük
az érzelem
mikor
tenyerük egymással összeér
testükből tajtékos hullámok
kelnek s futnak ki
parttalan vágyaik felé
s mikor már egyetlen hatalmas
hullámzó tengerré váltak
gyönyörük titkának mélyére látnak.

HITVALLÁS

Hiszem, hogy tavaszokon tőlünk zsendül
minden ág s valami földöntúlit tár elénk
az újjászülető világ, hajunkat kócolják
friss, fényes szelek bőrünknek nárcisz meg
orgona illata lesz, hangulatunk felfelé tör,
ahogy
ível a diadal s a báránnyelű májusi ég alatt
lelkünkben új gregorián dal fakad, himnusz
száz viharban edzett örök szerelemünknek,
melyet a sorsunk, nagyon-nagyon régen
ajándéknak adott forró tenyerünkbe.

BODNÁR LÁSZLÓ

IDŐFOLYÓ

Emlékeimben még él egy régi vágy,
boldog ifjúságom tündérálma hív.
Nyár ragyog szívemen, Nap parázsa szít,
gyermekségemen a játék ringat át!

Felnőtt lettem én és elsodort az ár,
gyors időfolyó szép más utakra vitt.
Múlt s jelen között, a dal csak már a Híd,
mely olyan erős, mint hitből sziklavár!

Sírok néha még, de nem bánom ki lát,
míg százezernyi könny új kezdésre int.
Küzdve bár a sorssal, látom partjait,
lelkem így szabad, nem fojtja annyi gát!

A TENGER ÁLMAIN MERENG

Tenger leszek ha meghalok,
tajtékba vesznek álmaim.
Őriznek majd a lágyszabok,
ringatván csönddőlő vágyaim.

Szórd hát vizébe hamvaim,
halkulnak már a tegnapiak.
Szelíd szívem hullámain,
táncolnak ím, az agyalkok.

Bolyongó koldus széldalok,
majd elpihennek fodraim.
Tűnődve, némán, hallgatag,
kékség ha rejti álmaim.

A TOLLBITORLÓK ALKONYA

„Új költőkhöz”

Költő ha tollad nem dalol,
kezedbe inkább úgy ne vedd!
Ha vers a sorsod, életed,
szavad a szíven áthatol!

Mert nem kacat, egy tintafolt,
de vágy, és hit, és képzelet.
Érzelmek árját s lelkedet,
bölcs ésszel nem tagadhatod!

Talentummal ki áldatott,
hallgassa szép intelmemet:
"Ne kövess gúnyköltészetet,
szívből írd igazat s valót!"

Hiszen a költő úgy halott,
felejté őt emlékezet.
Idő sírjába eltemet,
a forgószelek mely felkapott!

SZABAD FOHÁSZ

Isten kezével nyújt kezet,
az elveszettek pásztora.
Ajkán a szó a szív dala:
„Kövess a fényt, az életet!”

Választhatsz álmod és hitet,
vezet a lélek csillaga.
Bölcsöd a hűség Temploma,
oltárán hajtsd meg térdedet!

Ne bánj soha mi elveszett,
emlékek torzó démona.
Fájdalmak láncát vedd oda,
hogy törje össze könnyedet!

ALTATÓ DAL

Gyermek alszik anyja keblén,
álomfüggöny hull szemére.
Távol ring már csöpp kis lelke,
szellőt hívó nyári estén.

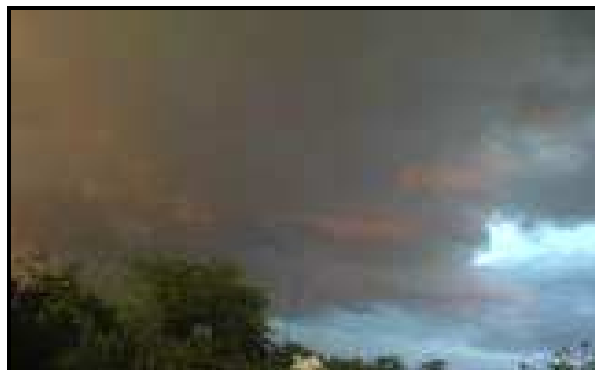
Csillagfény az éjsötétjén,
elmélázik szenderegve.
Percre mintha megpihenne,
széttérül a lombok testén.

Túl a földön, túl az égen,
árnyakon és tündefényen.
szelíd hajnal él szívében.

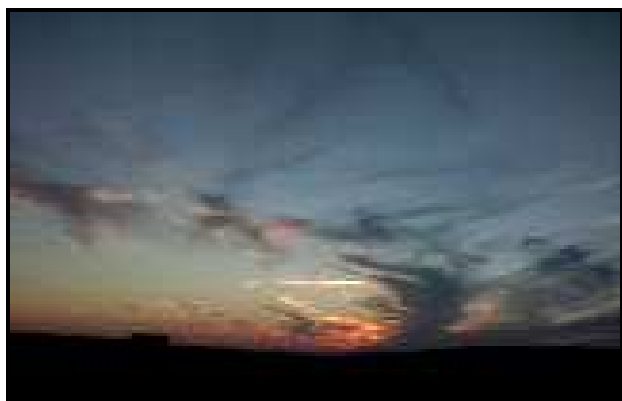
Nyugszik csendben vágy ölében,
mindeneknél drágább kincsem,
angyalt játszva felhőszélen!

V. HEGEDŰS ZSUZSA: tükörkép fotó

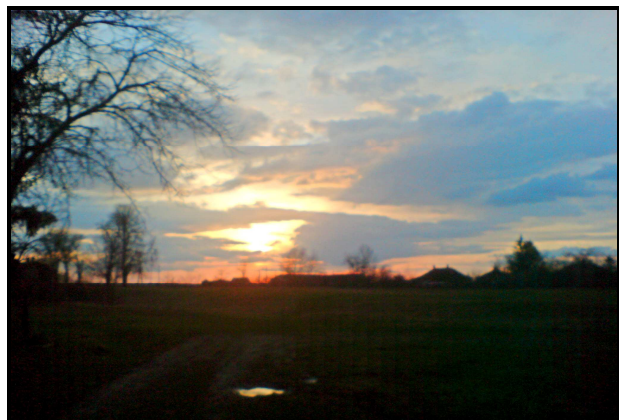
**V. HEGEDŰS ZSUZSA: vihar a város felett,
fotó**

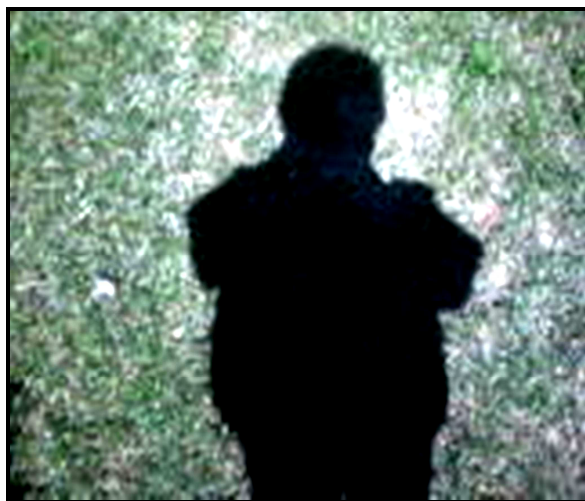
V. HEGEDŰS ZSUZSA: A boszorkánytánc fotó

V. HEGEDŰS ZSUZSA: életfa fotó

**V. HEGEDŰS ZSUZSA: angyalszárnyakon
fotó**

**V. HEGEDŰS ZSUZSA: találd meg önmagad
fotó**

V. HEGEDŰS ZSUZSA

MELANKÓLIA

Ablakomba fészkelte a sötétség,
lombos árnyékával betakarta szívemet.
Rideg hangján nevemen szólított a kétség,
fagyos ujjaival marcangolta a lelkemet.
Lábamról ledöntve a mélybe rántott,
vonszolt hetekig árkon-bokron át; –
lehajtott fővel mentem utána,
nem láttam mást, csak a bánat ostorát.
Önkívületemből egy hang felrázott; –
kedves volt, lágy;- kicsit bohém:
nézd, ott az éteren túl örök a fény;–
elviszlek oda Illés szekeren!
Tűnődtem csábító ajánlatán,
de földanyám nem engedett.
Szigorú hangján reám rivallt': –
még nem fejezted be küldetésedet!

Mit tehettem mást? – Összeszedtem magam,
s folytattam tovább a megunt életet.

DEBRECEN ÉS SZEPES HATÁRÁBAN

Itt a puszták ölén nincsenek hegyek,
ne keress kéklő ormokat, szirteket!
Nádasokat, bozótokat rejtenek a síkok,
magános akácok bámulják a habos fellegetet.
Ágaik közt csak a vihar fészkel,
csillagok vigyázzák téli álmaikat,
de a Lovász-zugi tavak világába
pezsgő életet hoz az ébredő tavasz.
„Huncut a bíró”, – füttyülik a rigók,
lilék járják figyelemelterelő táncukat; –
kecses tavi cankók sétálnak a partokon,
otthonra találnak poszáták,
pirregő tücsökmadarak.
Gulipánok, sárszalonkák lakják a berkeket,
széki-gólyák róják a zombékokat,
a béka-koncertet tücsök-zene váltja fel,
s a madarak repülni tanítják fiókáikat.
Szemet-gyönyörködtető e látvány,
s mind-mind arra vár, hogy felfedezd.
A vonuló madarak az égre karcollják,
hogy szeresd és becsüld a természetet.

ERDŐTŰZ

Kéj só vár kalandorként fut a tűz lobogva; –
lángcsóvái mardossák a fákat,
s azok perzselő ölébe omlanak.
Fuldokolva prüszköl nyomában az avar,
szikraeső hull; –
halálcsókot osztogat fvénynek, bokornak.
Mögötte üszkösön feketéllő nászagy,
keserű füstködök...
fölte fészüket, fiókáikat sirató madarak.

A TEGNAP BÚVÖLETÉBEN

Gyönyörű ez a nap, ami ma ránk virradt,
de valami a tegnaptól még itt maradt:
szitáló esőcseppjei a póre bokrokon; –
egy hamiskás mosoly,
mely ott tündökölt az arcodon;
a hangulat, amely át- meg átjárta a kisszobát;
egy furcsa érzés, mely szívünket hatotta át;
egy félénk ölelés, mielőtt kikísértelek;
egy különös kérdés, ami a nyomunkba eredt.

ZSUZSANNA

Nem tudom, kinek mit sugall ez a név.
Nekem tetszik, mert az enyém!
Kedves számomra,
mert ezt viseli az Édesanyám.
Zsuzsanna az egyik lányom; – sőt, rokonom,
ismerősöm is birtokolja egynehány.
Szép, ősi név..., no, és a jelentése lilium.
Egyszer talán majd kinyílok
a saját síromon.

VÁGYÁLOM

Ha nem lettem világító fáklya
[isten tenyerén,
engedd, hadd legyenek lobogó máglya,
[szíved közepén

VINCZE ZSUZSA: Vágtató négyes fogat
(olaj)

VINCZE ZSUZSA: Nagycenki platánsor (olaj)

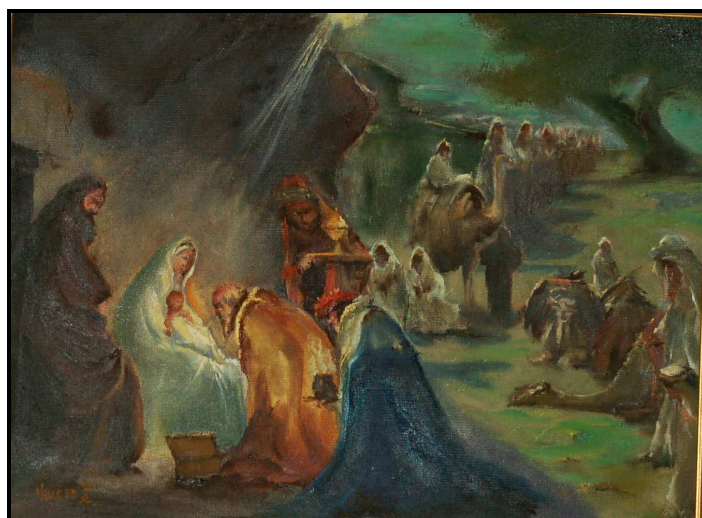
VINCZE ZSUZSA: Tizsakécskei Bagó tanya
(olaj)

VINCZE ZSUZSA: Aratás (olaj)

VINCZE ZSUZSA: „Égig érő zene” (olaj)

VINCZE ZSUZSA: Napkeleti bölcsek látogatása
(olaj)

SZALAY ANIKÓ

LÉGY GYERMEK

Légy gyermek sokáig kincsem!
Derűs kedvű, vásott kis kölyök,
játssz a téren, s a természet ölébe
temesd magad, hisz törvénye örök!

Légy angyal e földi zűrzavarban,
türelmes, szelíd, szerető fiú,
apád, anyád karját karold bizalommal,
örömet hozz és felejtsd a borút.

Légy okos, bátor, engedelmes,
szívedre hallgass, ami odabent
megérik majd, s kitör a felszínre
irányítja szépen zajos életed.

Légy szellő forró sivatagban,
erő a bajban, s gyengéd ha az kell,
míg felnő a gyermek vigyázz magadra,
ilyen boldog soha nem leszel!

EMLÉKEK

Tudod, a suhanó évek nem felednek,
apró pillanatok gyönyörében,
s kínzó önmarcangolások tüzeiben
főnixmadárként élnek emlékek.

Újra, s újra felbukkannak,
ahogy fuldokló kapaszkodó után,
mert nem akarnak eltűnni örökre,
raktárra téve, s porosodva,
mint megunt bábuk az élet színpadán.

Feltörnek mélyből, lelked kútjából,
Legtöbbször akkor, ha nem számítasz rá,
Fogadd őket alázatos szívvel, s óh,
Ne feledd: a jövő múltból szőtt világ!

S ki emlékeit megtagadni merné,
Jövőjét veti és semmisíti meg,
De vállalva, hogy honnan jött, büszkén
csak az tudja, ki remél, bízik és szeret!

IDŐPARIPÁK

Csak halkán, csendesen, ó, időparipák!
Kopogó patkótok tüzet okád,
s csillagot csihol az éj felé,
– Hátrahagyott, megannyi **boldog év!**

Hát száguldástok alább hagyjon,
nehogy a lélek megszakadjon,
csak szépen, csendben,
hisz menni kell tovább,
ahogy az óra mutatója jár,
ahogy virág bomlik bimbórejtekéből,
ahogy szó üzenhet érthetően,
csengőn, s nap lobbanthat lángot reggel keleten,
és holdsarló kaszál az égi réteken,
ahogy szerelemből nőtt a drága **unoka,**
s nagymamának édes titkokat tartogat,
amíg bizakodva nézhetsz egy jobb jövő felé,
amíg van kinek kiöntsd lelked szemetét,
amíg gyámolíthatsz mást is mint családod,
míg társsal osztod meg a hétköznapi álmot,
amíg gondolat repít, s a szellem küzdésre hív,
szépen, okosan élni, s hinni kell ma még!

S amíg **reményt** hordoz egy apró, kis **tenyér,**
nem kell rohannod, mert ott hagyod
mi **Rád** vár **életed delén!**

ÖRÜLJ AZ ÉLETNEK

Örülj az életnek, szikrázó ötleteknek,
Ne gyorsítsd múlását a suhanó percnak!
Ifjú szíved érző dobbanása
világunk szépségét fogadja magába!
Örülj az életnek, gyermeki kérdéseknek,
álmok varázsolnak, szavak lelkesednek,
Figyeld, ahogy nyereg nélküli lovak
féktelenül, szabadon száguldanak!
Tanulmányozd a delfinek mozgását,
tengerek, óceánok áramlását,
S bámulj kecses vándormadarakat
szállni, repülni, hogy tanítanak!
Nézd virágníylásban a táruló titkokat,
hold fényében ringasd szép ábrándjaidat,
Lesd meg csillagtüzek ékes tündöklését,
Erezd üde, friss szél puha érintését,
Értsd meg Anya Földünk árva vágysóhaját,
Fülelj oda, vajon mit susoghat a nád?
Halld meg a természet minden új zenéjét,
pillangók táncos, kedves, tarka röptét,
Lásd a legkisebb lesz a legnagyobb,
A porszem, mint óriás! Ugye, akarsz?

NAGY EDIT

KESERŰ CUKORKÁK

Künn már lélegzik a tavasz
s a nádra ült hó szikrája
újából a légben lebeg;
amíg aludtam: fagyaltotztam,
fürdőben lubickoltam
s ó! álmom a fények öle;
hatan alszunk egy szobában
s ötven kiscsibe.

Húgom is álmodik; babát kapott
– s cukrot sokat, de mind elfogyott;
Apuka megjött... ideges, aztán
a szó terhétől megkönnyebbül
– a beszéd mindene – könyvet
cipőt hozott – volt aki duzzogott;
Anya békített, sírt, kiabált
– de nem volt sok sikere,
hatan alszunk egy szobában
s ötven kiscsibe.

Nagyapa nem panaszol, bár bőre
égő pokol, forog, krákog, köhög
– rosszul van ? – kérdi anyám
s kenőcs olvad újjai között.
Apám megcsókolja a kezét
– ne haragudj – mondja
s szava több lehet-e...?
hatan alszunk egy szobában
s ötven kiscsibe.

Meleg van – itt soha nincs hideg;
a hajnalokra Anyám tesz tüzet
s a reggel ritmus, ragyogás,
ölelés, összetartozás;
a legkisebb Apuka keblén,
játszik, nevet s Ó évődik vele;
hatan alszunk egy szobában
s ötven kiscsibe.

Álmunk kacagása nappalokba fut
– nevetni kell s nevetünk,
ha nincs is rá sok ok;
a felnőttek meg néznek
– bohó fiatalok
s mi ezen is nevetünk,
vagy sírni volna jobb?
Hisz létünk az élet öröme;
hatan alszunk egy szobában
s ötven kiscsibe.

Apám szigorúsága néha fáj,
de mint törődés burka, úgy esik

– talpat ad alám – s állva maradok
ha köröttem más tülekedik.
Anyám biztatása... ? csorduló remény
a lélek szöveteibe
hatan alszunk egy szobában
s ötven kiscsibe.

A képzelet-gyúrta példaképek
naponta rognak össze –
lesznek kiszáradt agyagdarabok
néha egy kéz nyúl felém
– én vagyok akit keresel,
majd az is elernyed s én elengedem.
Barátnőm is irigy s lépten-nyomon
csalódni kellene –
hatan alszunk egy szobában
s ötven kiscsibe.

A vágyak elvermelt csírák,
még nem tudom, mit akarok; múlt?
jövő...? A százados fal sejtést takar
– a kamrában ismét patkány kapar...
Félek. Néha mindentől s mindenkitől
– csak e kis világ nem csalt meg sose;
együtt lenni jó, nem tudja,
ki nem gondol bele;
hatan alszunk egy szobában
s ötven kiscsibe.

AZ A MADÁR!

Fékomadta huncut madár,
az a mokány Mokán Mihály.
Csak úgy helykén csipeget,
amit aztán szintúgy kivet –
ami hegyéhen benn' reked';
a demokrácia duzzanat
– ami végképp nem lohad
s még el is vihet fű alatt
mindent mi jobbra vár,
hol ügynököl sok „jómadár!”

Csuda egy jeles madár –
az emberből látó Mihály
– egyéni a humor tára
s férgemet szorít a fába;
– csipegetget, ihletre kap
s nem oldalaz , nem falazgat,
csak pár sort: s jót, az igaznak,
felvetni a fufang bordára
– madárlátta igazságra
s Lucifert kötni a zsákba!

KECSKÉS BORBÁLA

MILY JÓ LENNE

Mily jó lenne
Viharként szállni,
Szabad szárnyakon
Tomboló szelek
Süvítésével
Eggyé válni!
Szívégető fájdalmat
Sodródó felhők
Cseppjében oltani,
Lélek dühöngő kínját
Ordító morajjal
Feloldani!
Fullasztó érzések
Vágyó sóhaját
Örült tánccal jární,
Féktelen vágyakat,
Gyötrő félelmeket
Földre zúdulva
Kiabálni!
Keserű gondolatok
Szomorítanak,
Csaló ígérettel
Gúzsban tartanak,
Fájó biztonságból
Csak könnyeim maradtak,
S mint nyárutó szirmai,
Peregnek, hullanak.

EGY ÖLELÉSBEN

Egy ölelésben
Szökött évek vágya
Mámor-ízű feledés –
S ha menni készül,
Nem hívott valóság
Szomorító tévedés.

Egy ölelésben
Minden elhitt álom
Önfeledt, boldog óhaj –
S ha útjára kel,
Hervadó szirmokban
Hangtalan síró sóhaj.

Egy ölelésben
Dalol az akarat
Éltető kívánsága -
S hulló karokban
Pergő falevelek

Vetkőző, kopár ága.

Egy ölelésben
Mindenséget hiszel
Véget nem érő jónak –
S eszmélőn, érzed:
Sodor a fájdalom,
S nincs ereje a Szónak.

DUZZADÓ IDŐ

Duzzadó idő
Folyása
Nem enyhít érzésemen.
Emléket szító gondolat
Perzselő idebenn.
Tagadni ítélt varázs
Lelkem égeti,
Szüntető akarat
Erejét növeli.
Ébredő távolság
Egyre messzebb sodor,
S szertefoszlik, mit
Időtlennek, hittem,

ÚGY HITTEM

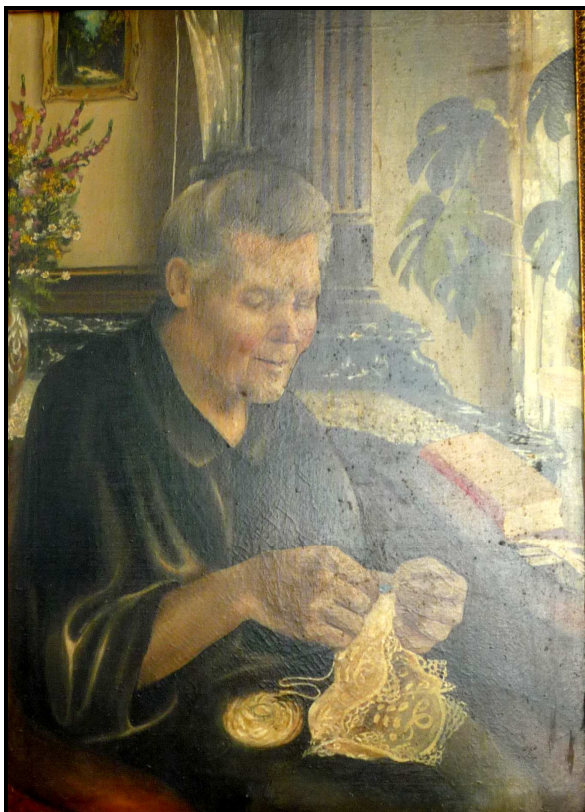
Úgy hittem, boldogít
A tiszta érzélem,
Fehér csillogását
Sas szárnyra emelem.

Havas puhasága
Lelkem hamvas leple,
S pillangók táncaként
Repdes be szívembe.

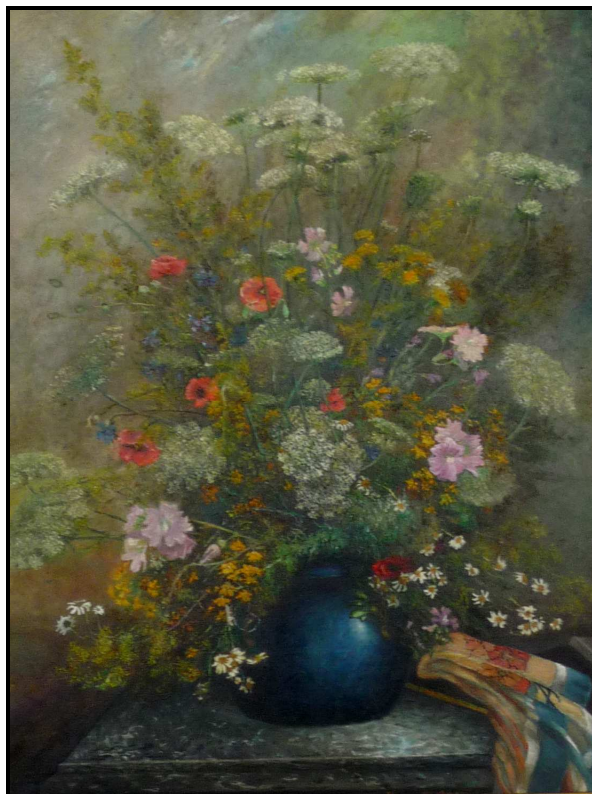
Nem tudtam, hogy kínzó,
Égető fájdalom,
Tréfát űző vigyor
Hunyorgó hajnalon,

Értelem-csúfoló
Titkos alázkodás.
Szikrázó napfényben
Tűnő hóolvadás,

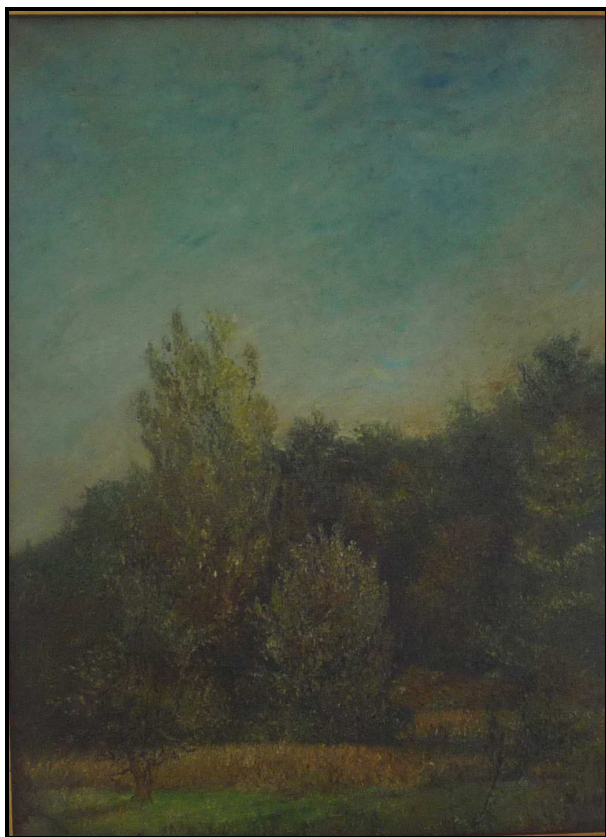
Szennyesen latyakos
Engedő föld sara
Illanó érzélem
Maradó bánata.

†MEZEY MÁRIA MAGDOLNA: *Mama* (olaj)

†MEZEY MÁRIA MAGDOLNA: *Csendélet* (olaj)

†MEZEY MÁRIA MAGDOLNA: *Erdőszel* (olaj)

†MEZEY MÁRIA MAGDOLNA: *Zsófi* (olaj)

PÉCSI ÉVA

ŐSZI CAPRICCIO

ha majd üres papírlapokként zizegve
belopózik halk szellőivel a lélek
szúnyoghálószerű mellvérteden
— mit sokan tűzálló páncélként félnek —
újra beoson szívedbe a csend zenéje
az ősz rózsáival
mint jó szándékú hajléktalan
akkor újra hiszel remélsz szeretsz
mint tavasszal a megfejthetetlen
orgona illat-zenét.
most még fáj, de másoknak lehet szép.
látod, hullanak a gesztenyék.

BUKOWSZKI HATÁS

szavaimat
szélnek kiáltom
már
nincsen benne
álom
csak
tisztá racionalitás
mint
a házsor
mely
ha összedől
alatta maradnak
az
építómunkások
rég volt
vágyai

EGYSZÁL MAGAM

Életemben az az érdem,
szabadság lett osztályrészem.
Nincs oly rabló, aki bánthat,
eldobáltam a málnámat

Az utamat én már régen
egyedül járom az égen.
Ha nincs aki hazahozzon,
sarkcsillaggal takarózom.

SZILÁNK

A szerelmek lángja elparázslík,
A barátságok lecsendesülnek,
Az ismerősök elkerülnek,
Fölöttem szürke csillagok repülnek.

PROLÓGUS

Néhány embernek barátja voltam,
néhány embernek csak ismerőse;
Apró emlékeimet becsomagoltam,
nem nehezebb annál a kő se.

ITT, E FÖLDÖN...

Térdemen csúszok.
Elég! Elég!
Mondd, meddig bírom,
meddig még?
Sok már körülöttem
a kereszt,
de néhány kéz
még nem ereszt,
és írni, írni,
írni kell,
könny nélkül,
emelt fővel
búcsúzom el,
győztes álommal,
semmivel

DALOM

Veri a cserepeket a házról,
északnyugatról jöve a vihar.
Rigók isznak a pocsolyából,
s vesszőkosártól feszül a kar
errefelé. A költő könnyel ír,
ha bír. Ha akar. Hidat építek
soraimmal az álmatlan éjszakák
felett, tengeráztatta ujjaimmal.
Visszakérdezek, ha érvelsz:
Mondd, van-e még vers,
igaz, erős vállú?

Volt paripám,
de tört lábú...

FETYKÓ JUDIT

ADVENTI TŰNŐDÉS

Kaskötő Istvánnak, 2005 decemberében

Lassan Advent első hetének közepére érve
megrohan számtalan múltbéli karácsony emléke.
Kint a hó néha pilinkélget, s el is olvad nyomban,
fenn a hegyekben már talán megmarad színnyomokban,
s az emlékek egyre jönnek, mint messzi, vágyott árnyak,
reményt adnak régi fénnel homályos téli tájnak.
Összehajol kopár dió, orgona, tamariszkusz,
ágaikon a hajnali dér, mint a csipke-mirtusz.
Hajnalban Rorátéra harangoznak, a hang telve
bizakodással, s míg beleérünk a fény-ünnepbe
átitatódik a jelen a múlttal. Kapaszkodom:
s fog, ölel sok régi, emlékkép-tükör karácsonyom:
hajnalonta belesett a későn kelő téli nap,
megcsillantak a fenyő díszein a fénysugarak;
gyermekként még hittem: elég csak behunynom a szemem,
és mindjárt ott leszek — ott, és igen, az már Betlehem...
Hol van már az igazi jászol, hol a csillag fénye,
s beengednének-e oda, időben visszaérve,
vagy csak a jámborok, a hívő mágusok, királyok
kiváltsága betérni, meglátni, mit a pásztorok?
— Kiutasítjuk házunkból, magunkból barátunkat,
s az eltérő hitekbe zárjuk végleg önmagunkat —
hol az az istálló, hová lett, hol a jászol,
s miért tűnt el a semmibe a három király, pásztor,
— felmerül számtalan hiánynak fojtó gondolata,
én, te, magunk akarjuk: legyen mindenki egymaga.
Csöndben fordul az év, hozza az ünnep üzenetét,
neked fényünnep, szilveszter konfettis éji képét,
nekem a születés s vele a szeretet reményét;
tudom; mást gondol, mást hisz, távolságot tart a másik,
— mindenki maga hitében ön-igazára vágyik —,
ám ezekben a hetekben naivan várakozom;
és gyermeki hittel most, ma megint hinni akarom:
ilyenkor, ebben az adventi előkészületben
megolvad a harag, a dac a távoli szívekben
s összerezegnek csak egy napra, egyetlen estére
az évvége, a fény, a karácsony szép ünnepére.
Ismét hó pilinkél, változnak kint egyre az árnyak
sejtelmes formát adva az egyhangú téli tájnak;
valahonnan diós-mákos kalács illatát érzem,
csak az emlék, a régi, az csalt meg, megint, egészen...
Várom. A nap egy pillanat, s végtelen csoda-várás,
jön egyre jön a tél, ünnep, s vele a napfordulás.
„Távoli tájban, abban a házban gyógyíts meg hited,
karácsony éjén, napforduló éjén magadért teszed.” —
írom üdvözlőlaponra. És kint a hó megeredt,

fehér tél-varázssal, hó-paplanba von várost, teret,
kristályból szótt fehér dunyha alá van a táj bebújva,
karácsony jön, évfordulás, elmúlik s fordul újra.

AZ ELBIZAKODOTT TÁRSAKNAK

Főlöslleges az aggodás, és a hit;
hogy hagyhatunk magunk után valamit.
Jó játék, valóban az, elismerem,
...de sosem emlékszik líratörténelem
se rám, se reátok.
Ez a valóság, barátok.

ŐSZI VERS

Nézd, itt felettünk a lombokon
az ősz festi át a színeket,
ujja megérinti homlokom,
s a nyár távolodva integet.

Lomb kereng, ökörnýál ellebeg,
még a dél meleg, s már az este
enyhe egyre fogy, s dideregve
keresve kardigánt, kabátot,
járunk kint, hogy az éji világot,
lássuk, az éjszakai eget,
hol az Orion fénye megjelent.
A lomb oly tarka, egyszerre méz,
sárga, meg barna, s hunyja szemét
a nyár, s rőt lombjain át az ősz
ígérget mint csalfa szeretők,
hú szerelmet, szép házasságot,
bár már viszi a lomb-kabátot,
s a télnek hódol, már szerelmét,
télnek ígéri —, a nyár emlék...

Látod? Felettünk a lombokon
az ősz festi át a színeket,
húse megérinti homlokom,
s a nyár távolodva integet...

KÖRMENDI JUDIT

HELÉNA ÉNEKE

Örök rózsáid lángja melenget
enyhíti húsét az örök tengernek
hol enyém lehet örök bocsánatod
s percmilliókban élettelen ragyogsz.

Roppant homokórában az Idő szítál
s betemet a porrá tört sötétség –
Arcod fényakkordot komponál
általad enyém minden gyöngédség.

Kettőnké volt az ösrobbanás –
most mégis egyedül gyászolok –
segíts őrizni túlméretezett titkát –
örökké ébren vár örök asszonyod –

Ha megengeded
még a Holdra is utánad megyek –
hogyan együtt nézhessem
a földtöltét veled –

Ha akarod
fátyolos szemem legyen ablakod –
nézz rám, találj haza
szerelmem titkos aranya –

Ha megérintesz
karácsonyi fények gyúlnak bennem,
értelmet kap dadogó versem,
gyönyörűen felékesz –

MEGÁLL A FÖLD

Aranyfényű pesti alkonyat,
Csókízű szerelem-est,
Kékfelhős álmos pirkadat,
mikor illatodból felkelek.

Lásd e hatalmas csodát
Benne élünk örökkön
Áldott legyen a szívjóság,
hol csókjaid nyomát őrzöm.

Aranyfényű pesti éjszaka
eggyé válunk benne, szerelem –

engedlek, légy szabad,
mikor illatodból felkeltem.

Lásd e százszor szép csodát
kettesben e megállt Földről
nézzük titkunk otthonát,
hol jóságod nyomát őrzöm...

ÁLDÁSLISTA

Áldott legyen minden reggel, amely
életben talál.
Áldott legyen minden este, melyet elhagy
a napsugár.
Áldott legyen tested egészsége, lelked
hálás mosolya.
Áldott legyen gyermekeid nevetése,
álmuk apró sóhaja.
Áldott legyen mindenki, akit szeretsz és
féltesz,
Áldott legyen mindenki, aki szeret és félt
téged.
Áldott legyen a Nap, hiszen rád tekint
minden nap.
Áldott legyen a szél, mely mindig
végigsimíthat.
Áldott legyen a szeretet, hála, alázat,
amely körülöleli minden karácsonyfádat.

LEGKISEBB GYERMEKEMHEZ

Odaadó anyák vagyunk, asszonyok,
hogyan válnak belőlünk hideg gyilkosok?
Kicsim fényesebbek ott fenn a csillagok?

A kés, amely beléd mart, legyen átkozott,
örökre nyugodjon a nap, mely halált
hozott –
Kicsim fényesebbek ott fenn a csillagok?

Tudtam, nem érem meg a holnapot,
szívem mélye azóta nem mosolyog –
Kicsim fényesebbek ott fenn a csillagok?

Azóta is mindig kérem bocsánatod,
drága, tiszta lelked durván elhagyott –
Kicsim, fényesebbek ott fenn a csillagok?

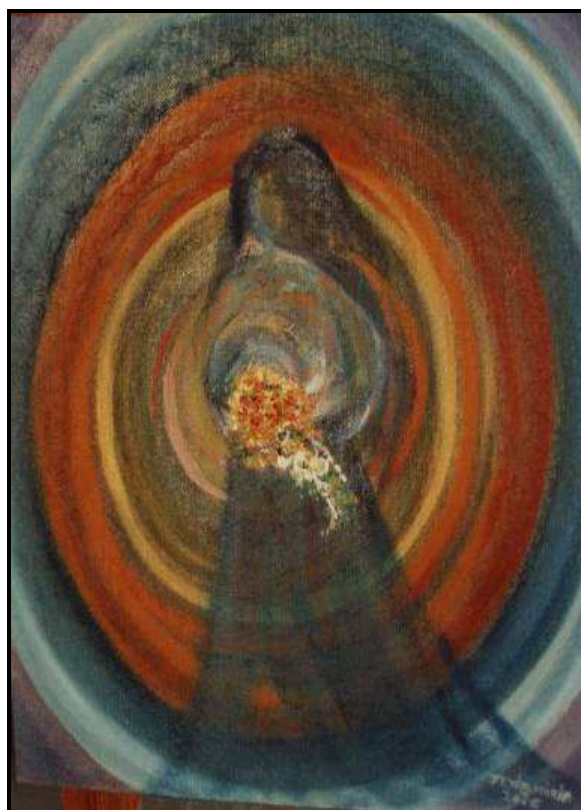
FEYÉR MÁRIA: Őszi rózsák (olaj)

FEYÉR MÁRIA: Párkák (olaj)

FEYÉR MÁRIA: A pénz hatalma (olaj)

FEYÉR MÁRIA: Az örök nő (olaj)

BENC S GIZI

ÁLMATLAN ÉJSZAKA

Töprengve tűnődök, hosszú éjszakákon...
Ám magyarázatát, sehogy sem találok
mi lehet e tűz? – ami hozzád űz –

Bár arcod sosem láttam,
mégis karjaidba vágytam...
Titkos kötelék az, mi Veled összefűz.

Három éjszakában, az éteri csodában
hittem, egy csalóka álmovilágban, –
mit hangod, fülemben suttogva betűz –

Elhittem a mesét, melyet oly kedvesen mondtál,
könnyezve hallgattam, ahogy dalra fakadtál...
S csak égett, lobogott bennem a tűz!

Vágyaim csapongva, egyre messzebb szállnak,
sóhajim szárnyán, mindig nálad járnak...
Hiába vagy távol, a szál összefűz!

Bogozni próbálok a képzelt világom,
ám nem enged a csomó; csak összekuszálom.
S lassan, mint pókháló, befűz.

Dereng már a hajnal. Ma vajon mi vár rám?
Magammal beszélek –, bár hangod hallanám...
S a felkelő nap aranysugara, szobámba betűz.

EGYSZER VOLT...

Annyi mindent szerettem volna
elmondani még, Neked!
Ám, gyorsan elmúlt a „titkos óra”,
s a búcsúzás elérkezett...

Lopott boldogság mit adott,
mégis egekig szálltam Veled!
S ahogy jöttél, úgy itt is hagytál...
Meg sem rezdült két szemed.

Elköszöntünk, mint két jó barát...
Meg sem csókoltad égő ajkamat!
Arcodon, zavart mosoly suhant át,
ahogy megérintetted arcomat.

Csak néztem utánad némán,
amint a távolból integet kezed,

s kicsordult könnyemet itta a szám,
mikor suttogva kimondtam Nevedet.

S Te, eltűntél a messzeségben...
Talán nem is gondolsz többé rám...
Én meg magamnak, majd elmesélem:
„Volt egyszer egy Bandikám!”

HA KÉRDEZNÉL

Ha most megkérdeznéd
tőlem, hogy vagyok,
Kacagva válaszolnék;
„Kösz' telnek a napok”.
S elfordulnék csendesen,
ne lásd, hogy könnyezem.

Ha azt kérdeznéd,
mit érzek szívemen,
szólni nem tudnék –
mert fojt az érzelem;
csak bámulnék a semmibe,
ne lássa könnyem senki se.

S ha azt kérdeznéd
Mi bántja lelkemet,
Feléd fordulnék –
lásd, könnyes szememet!
Tükrében ott ül lelkem,
siratja épp' a szerelmem

MÉG NE

Ne engedd még el a kezem!
Hisz látod, beléd kapaszkodok...
Maradj még egy kicsit velem!
Nélküled, oly gyenge vagyok.

Kérlek, segíts talpra állnom!
Hisz már oly rövid az élet...
Segítsd megőrizni álmom! –
melyben álmodtalak Téged.

Ne engedd, hogy elveszítsem
a sok ábrándos szép éjszakám!..
Még egy kicsit, maradj nekem!
Nélküled, elveszek Bandikám!

SÓLYOM ZOLTÁN

ÁLOM A BOLDOGSÁG

Minden álom úgy tűnik el, mint a délibáb,
Elhervad életünk is mint egy kis virág.
Boldog könnycsepp ritkán fénylett szemünk
sarkán,
A gondtalan élet lenne igaz boldogság.

Csillagfényes éjszakákon arról álmodok,
Az égbolton üstökösként feléd száguldok.
Ha az élet gondterhelt és boldog nem vagyok,
Meghalok, mert boldogságot odafent kapok.

MÉGIS SZÉP AZ ÉLET

Bárhogy is van szép az őszi kép,
benned fáradt ezüstös halánték.
A természet piktora megfesti önmagát,
költöző madarak útlevele lejárt.
Hajunkkal már színt játszik az idő,
és az árnyék is ritkábban hűsítő.
Mégis szép az élet!
Pedig már kopogtat az ősz vándora,
színes tájakat kínálva.
Szele már ott bujkál a lombokon,
miközben szarkaláb nyílik az arcokon.
Mindig előjő új zenével,
mi csak ballagunk megkopott erővel.
Mégis szép az élet!
Mert látjuk a mindennapok színpompáját,
halljuk a szerelmesek vallomását,
érezzük az élet melegét,
csókjának fanyar ízét,
mert akkor is szeretnek a szívek,
mikor hulló levelek csendben földet érnek.

AMIRE MÁR NEM JUT IDŐ

Amíg az ember Istenben bízik,
Addig a szívnek dobogni illik.
Gyorsuló tempót már fékezni kell,
Az utolsó tangót így járjuk el.

Dolgos éveket emlékebe téve,
Számot adunk az Úristent kérve.

Mérje fel tettünk, mi sokra tellett,
Szerettünk-e úgy, ahogy kellett?

Tűnő ifjúság, sűrű ködbe vész,
A múlt idő fáj, öröm is kevés,
Nem ígér jót, ha elfogy az erő,
Most kéne élni, de nincs rá idő.

TEMELLETED

Temelleted érzem szépnek az életet,
Ha együtt örülünk az őszi napfénynek.
Szemeidben már csak gyertya fénye ragyog,
Az alkony világában sorstársad vagyok.

Mindkettőnket így még éltethet a remény,
Őszre hajló életünk hogyan tegyük széppé.
Te veled nézek a távoli jövőbe,
Mert te hoztál fényt hervadó lelkembe.

Melletted szeretnék még sokáig élni,
Hogy vállamra tudjad fejedet hajtani.
Együtt örüljünk az őszi napsugárnak,
Amíg ránk nem teríti végleg a fátylat.

A SZERETET

Szeretet egy csodálatos érzés,
Többet ér a legféltettebb kincsnél.
Édesanyám megköszönöm néked,
Sosem kellett szeretetet kérjek.

Felnőtt korban változik az érzés,
Szeretben ott honol a féltés.
Nem szabad a szeretetet kérni.
Tiszta szívből kellene azt kapni.

Horizontról lenyugvóra térve,
Nagy kincs lesz a szívünk halk zenéje.
Szeretetet lassan visszavárjuk,
Kinek nem jut, annak tovább adjuk.

Szeretnek sose legyen vége,
Szeretben ott honol a Béke.
Legyen Béke földön és az égben,
Szeretet az emberek szívében.

KLASZÁN ERZSÉBET

ÉDESANYÁM

Madár csicsereg, tavaszi lomb fakad,
Utam most az Almás-patak felé tart.
A temető susogó fái alatt
Édesanyám hamvait takarja hant.

Sok éve már, - hogy jött a gyors üzenet:
Kórházban vagy, é s látni akarsz minket.
A kis öreg nénék közt olyan voltál,
Mint kórok közé került virágszál.

Nem hittük el, mikor azt emlegetted:
Az új tavasz nyílását nem éred meg,
S olyan hirtelen szálltál el jó anyám,
Mint riadt galamb, tűzvész lángjainál.

A sírodhoz vadrózsa bokor vezet.
A sok munkától dolgoz, eres kezéd –
Nem simogatja meg arcom már soha,
S nem nyújthat vigaszt lelked bársonya.

Szép voltál, szelíd-szavú, és türelmes.
Amikor jó atyám örökre elment –
Megtört smaragdzöld szemednek sugara.
A jóság te magad voltál, magad!

Az óra elszáll, s repül a gondolat.
Eszembe jut sok-sok intő szavad.
Kis csecsemőként bölcsőben ringattál,
Göröngyös úton jó szóval biztattál.

Messzire mentem, – hívtak az utak...
Révedő szemem a múlt selymén kutat.
Karod kitárod, é mosolyogni látlak,
Anyácskám! Az ég őrizze álmod!

PIACI IDILL

Hangos a nagy piac már kora reggel.
Áruikat pakolják a kofák.
Zöldség; gyümölcs halmok édig érnek fel,
Jönnek a vevők, megy az alkudozás.

Bicegve lépdél, látszik nagyon fáradt,
Kosarat cipel egy idős bácsi.
Korán vonatra ült, - arca oly sápadt,
De keli a pénz, – hát kénytelen árulni.

Elnehezült lábbal vevőit várja,
Vidékről hozta a sok érett almát.
A friss gyümölcs önmagát kínálja,
Szépsége dicséri a dolgoz gazdát.

Fogy is a jonatán, s hull az öregre:
Finom az íze, hozzon majd máskor is!
Odacsapódik, mint egy tarka lepke –
Fiatal asszonyka érdeklődik.

Szeme sem áll jól, s a sok alma láttán
Huncutul az aggott legényre kacsint:
Szabad-e kóstolni, é mondja csak bátyám?!
S már fogja is az almát a kis hamis.

Harapjon bele, ízlelje csak lelkem!
A bá' egyszerre csak jókedvre derül.
Perdül-fordul a takaros menyecske,
S az alma nevetve kosarában ül.

Az ifjú hölgy piros mosolya lebben,
Dalra fakad karján a kosár.
Az öreg szeme párás lesz hirtelen,
S merengve néz a távozó után.

NYÁRI ZÁPOR

Piros hőség párája száll a nyárban,
Az erdőben katedrális homály.
Tüzes rózsák égnek a nap kalapján,
Elalélt a lázas-homlokú táj.

Könnyű szél fut át a Balaton parton,
Gyöngy fodrok pihegnek a tó hátán.
A vágy hulláma vibrál egy szép arcon,
Chopin dala szárnyal a zongorán.

Simogat a sok-sok lány, ezüstös hab,
Tetszhalott kikötő szundit lustán,
És terjeng az édes, bús virágillat,
S mint sóhaj a szélben, messzire száll.

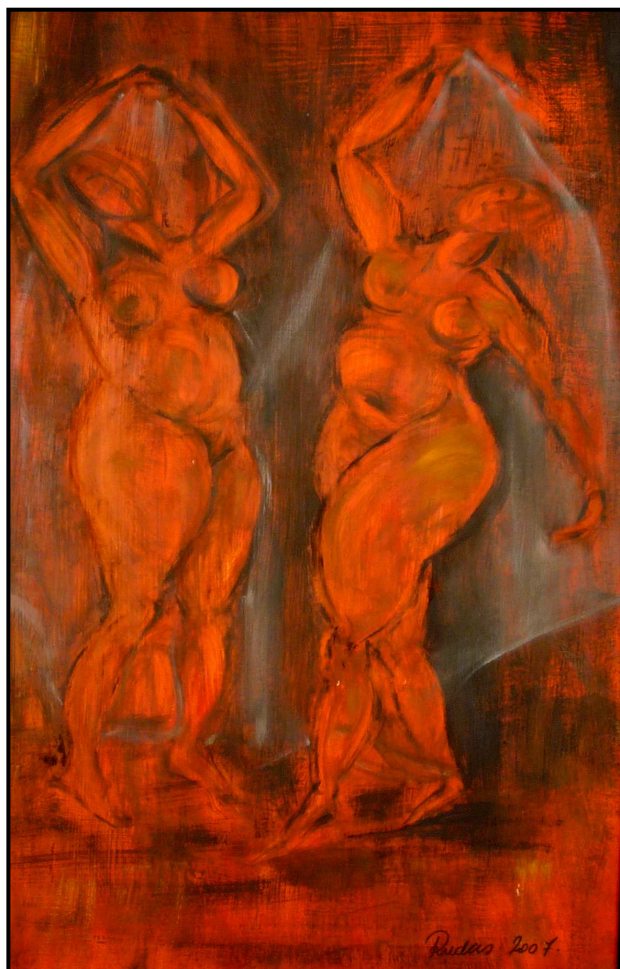
Tó fenekére rejtőznek a halak.
Bokrok égő, vérvörösben állnak.
Lombok közé bújnak a kismadarak,
Permetező, langy-esőre várnak.

Nem kell sokáig kérni az egetet:
A menny borongva a földre roskad,
Vakító villám viharral fenyeget,
S nagy, kövér esőcseppek potyognak.

Halovány szivárvány koszorút fon,
Rétek virágai mosolyognak,
S míg üveggöngyét kiönti a zápor,
Párája száll a parti homoknak.

RUDAS JUDIT: Sas-viadal (olaj)

RUDAS JUDIT: Bajadérok I (olaj)

RUDAS JUDIT: Bajadérok II (olaj)

MÓRÉ CSABA JÓZSEF

ROBOTKIN VÁR

(egy képzelt világ)

Állat állat ellen, ember ember ellen,
a dzsungel törvénye látod, nem válogat,
s míg az állatokat ösztönük vezérik,
a homo sapiens az állattal szemben
ésszel tud gyűlölni a földön másokat
és gyilkos eszmékkel, atom-fegyverével
világot dönt romba és meg nem változik,
pusztít, irt és gyilkol meg tiszta lelkeket,
elűzve mindenkor haladó szellemet,
a nemest, a szépet büszkén megtagadva,
sátáni erejét világgá kiáltva,
a választásoknál önmagát ajánlva,
soha nem ismerte a könyörületet,
legyen szegény öreg, vagy éhező gyerek.
S már ő akar lenni a vadonnak ura,
a dzsungel királya, a polgárok fura
Robot kin vár ura és mindenek felett.
Az ösztöngondolat nagy megalkotója,
s talán az Isten is, hisz csodákra képes,
és nem veszi észre, hogy sok állat éhes.
Majd felhallatszik a vadonnak mély szava:
nem idevaló vagy, – menj békével haza,
törödj társaiddal emberséges módon,
az ösztönöd helyett az ész domináljon,
a társadalomnak légy a hű vezére,
ha nem vállalod ezt, menj a sor végére.
Teremts békességet mindenki szívébe,
szűnjön meg az ember-ember ellentéte,
elvtelen harc helyett építsd nemzetedet,
vezéreljen tehát hit és a szeretet.
Ember állat ellen, állat ember ellen,
a dzsungel törvénye látod megváltozott...,
s míg az állatokat ösztönük vezérik,
a homo sapiens: az állattal szemben
ösztöngondolattal gyűlöl másokat.

ÁLMODJ

Múlnak a percek, múlnak az évek,
az ember tervez, az ember téved.
több van a tervben, mint a valóság,
az álmoképben van csak az igazság?

Az álmoképek egyre csak jönnek,

lehetnek szépek, s bánatos könnyek.
AZ élet álma is igaz lehet,
he lelkedből jön és lelkedbe megy.

Írd le az álmod, írd ki lelkedet,
büszkén szárnyalj ott, s nyisd ki szemedet,
mint álmhívó, mint álomszövő,
te vagy az író, te vagy a költő!

BÁRÁNYFELHŐK

A kéklő égen fehér vattafelhők
ezernyi alakban egymást kergetik,
alakjuk változik, s mint tovatűnők,
Lelkemet álmvilágba terelik.
Új felhők jönnek és új látomások,
képzeletvilágom már határtalan,
az égre nézvén eltűnődve állok,
magamat is látom emberalakban.
Majd emberarcom állattá változik,
és az állat egy más emberarcra vált,
új felhők jönnek és új látomások,
ki tudja azt, hogy ki, kitől származik.
Egy felhőalak éppen reám kiált,
nézem a felhőt, eltűnődve állok,
szinte megbűvölve hallom a szavát,
látom a tiszta szellekép-mosolyát,
fején egy hókristály felhőkoronát,
aztán báránnyá változik a felhő,
amint éppen egy felhőcsipkét legel,
tán ő az a szelíd égi bégető,
aki emberből lett, s állatként felel.
Új felhők jönnek és új látomások,
egy asszony arcát mutatja egy felhő,
nézem az arcot, megbűvölten állok,
s arcomon suhan egy tavaszi szellő.
A szép felhő-asszonyt lefényképeztem,
így rögzítve egy felhő-pillanatot,
majd valami különös történt velem,
a kép mását a földön megtaláltam,
egy asszony jött szembe a valóságban.
Egymásra néztünk, egymásba szerettünk,
egymásban a békés csendet kerestük,
s mint győzedelmes földi kincskeresők
néztük az eget, mint földi esendők,
táncoltak az égen a bárányfelhők.

SITKU RÓBERT

ENGED, HOGY SZERESSELEK

– *Neked* –

Te most engem olvasol, rám figyelsz
ahogy én a szavak megszületését figyeltem.
Pont úgy, ahogy a szilvától roskadó fákat
néztem az utak mellett
ahogy az egymással kergetőző felhőket
s ahogy a nyár színei mögött lassan felvonuló
ősz színeit és árnyalatait.
Néztem őket, pupillám mögé engedtem mindet
és ágyat mutattam nekik magamban
hogy maradjanak, bennem pihenjenek.

Hosszú ősz nyújtózkodik odabent.

Mert
mikor ezek a versek megszületnek
te születesz meg
és a tinta az én vérem
s a kezem követhetetlen ritmusát
az ismeretlen vezető
aki hol megkönnyezi, hol elneveti
önnön alkotását
de teremti és teremti
múlhatatlanul
mert szereti.

Szeret az ég nevetni.

És
mikor ezek a versek megszületnek
az születik meg
aki a mély időben eddig rejtőzött
– s talán önmaga előtt is –;
formáját keresve lelkének
majd
tartalmát várva lelke formájának;
s voltak oly vizek
melyek pereméig sem értek
s voltak, amelyek beszenyezték.
Mert közel a föld és szabad az ég.

Hát mondd meg nekem, most már ki bánthat?

Mert odaadjuk magunkat a halálnak
mikor itt az ideje
de addig engedd, hogy szeresselek
egy kicsit.

Engedd meg
hogy örök falaid úgy érintsem
– tétován és mohón –
hogy a közelemtől maguktól nyíló
apró ablakain át
beléd vakulhassak
s úgy folyjak lelked csarnokába.

Engedd meg

hogy a szavaknak végre
az adjon létet és létezését
amit ketten merünk
önmagunkban hinni;
azt, hogy ahol vagyunk
ott az ég.

Engedd meg
kérlek
hogy minden vers
amit írni merészelek
rajtad keresztül
szülessen meg –
ahogy Isten is
így tesz bennünk.

És engedd meg
hogy az ősz adjam neked
ezt a verset
az ősz színeit
mindent, ami ő lehet.

Engedd meg, hogy most így szeresselek.

Körém gyűlnek a szavak
hogy kiválogassam
amit neked küldök el belőlük.

Hagyd meg nekem ezt.

Hagyd meg nekem
ezt a kéjt
a kést, a mézet
minden szimbólumot
és allegóriát
hogy estékbe nyúlva
az alkonyból indulva írhassek
– míg nappal nézem a semmi diadalát –;
s oly csendessé váljon a vers
szemedhez érve
hogy meghalljam sóhajod;
engedd, hogy könnyimirigyeid
érintsem
abban fürdök
ott vagyok –
mert az az otthonunk
ahol szeret valaki
mert az az otthonuk
ahol szerethetünk –
s azzá válunk, amik vagyunk.

Ennél több tán kelhet nekünk?

Könnyeid patakvizében mosakszom.
Háborítatlanul elül benn a szenvedély.
Leguggolok szemed íriszéhez.
Belenézek és nem vagyok.

Az ég már lassan földet ér.

SZÁDVÁRY MARGIT

ÍZKAVALKÁD

Az álom és éberlét határán
rímeket pörget a tudat,
alakít verssorokká,
mint az apró méhek
gyűjtötte nektár összedolgozva,
úgy alakulgat ízes anyaggá.
Édessé, mint az ízes nevetés
és pár boldogság-virág,
vagy savanyúvá,
mint az elérhetetlen lehetőség,
a csüggedt remény, az értetlen világ.
Talán keserűvé,
mint az öreg szívet, a pislákoló életet
őrző tarka pirulák,
netán inkább sóssá,
ami nélkül ízetlen az élet,
a tengerparti nyár.
Egy ízkaalkád az egész világ!
S ebben a rend-káoszban elmerülve
rovod az értelmes vagy értelmetlen,
érdekes vagy senkinek sem kellő sorokat,
mint lyukas korsóban vizet hordó
bús Danaidák.

ESTE

Mélyül a naptalan árnyék,
fekete leplet borít az est,
Hold pásztor, csillag-nyáj
szegez rá arany pecsétet,
csitul a zaj és fárad a test.

Apró kis lámpák, fények felelnek,
oszlopon, ablaknyi résen,
vacsora illata árad,
tűz-meleg, családi fészek,
lassul a lüktető élet.

Puha párnákon lankad a test

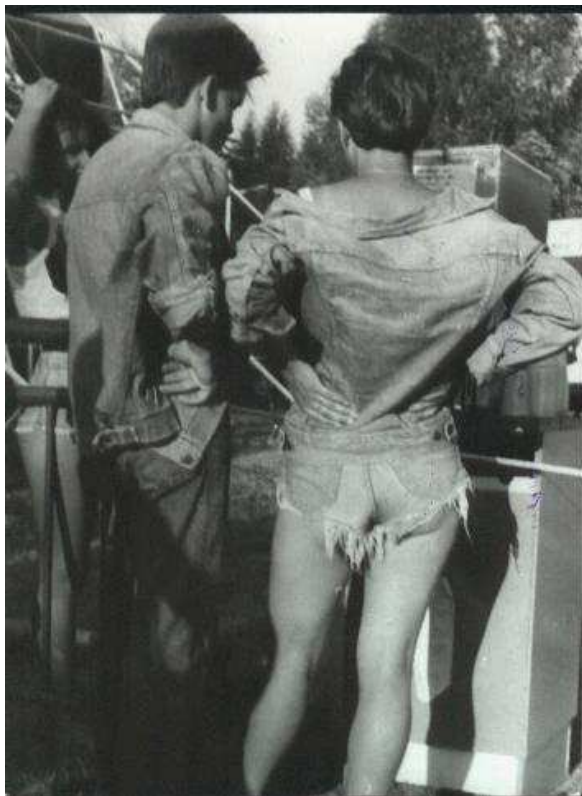
fáradt eresztéke most nyugtot talál,
a szellem még tervez és holnapot épít,
vagy örli, mint malom a zaklatott mát.

Lassanként foszlik a gond,
ural a csend és eljön az álom,
puha karjával úgy ölel át,
hogy a holnap majd frissen találjon.

BELSŐ TÁJAKON

Ahogy nő a létezésem fája,
lombozata kuszán szétterül,
az élet rázza, szétcibálja,
évgyűrűje csak telik belül.
Nap neveli, zápor locsolgatja,
tápláléka szellem és kenyér.
a jó kertész nyes-nyes egyet rajta,
hulladéka tápként televény.
Illó virágból termés-utódom
sarja kihajt, nem éltem hiába,
testemből élet fakadt.
Nem mindig csendes a táj,
féreg rág, vihar cibál,
lombom hol oltalmat ad,
hol lehasadt tűzifa csak.
Fejsze, szekereé, tűnj el, ne bánts!
Állva haljak meg, mint a büszke nagy fák.

KERÉKGYÁRTÓ MIHÁLY: „Divat”
[hátról] (fotó)

**KERÉKGYÁRTÓ MIHÁLY: [Szomjúság,
védőital] (fotó)**

KERÉKGYÁRTÓ MIHÁLY: [Divat hasalva]
(fotó)

KERÉKGYÁRTÓ MIHÁLY: [Falatozás] (fotó)

A []-ben lévő „címekeket” a szerkesztő „adta” a képeknek

T.SÁROSSY RÓZSA

MIKÉNT A HAJNALOK

Miként a hajnalok
Beragyogják földünket,
Miként az alvók
Új napra ébrednek,

Miként múltó nyarat
Mindig Ősz követi,
Miként az újszülöttet
Az anya dédelget;

Miként a szeretet
Lelkünket átjárja,
Balzsam lesz a szívnek
Érzések Anomáliája

Szinte megfizethetetlen
Az igaz jó cselekedet,
Emberek lelkében
Táplálja a hitet.

PARNASSZUS SZEKERÉN

Óh ti egyszerű és kiművelt
Irodalmárok, írók és Költők,
Génjeikbe izzón beépült
Nap, nap után önmagukat serkentők,
Akiket ha megszáll az
Ihletés és annak dicső szelleme,
Gondolatsorokat papirosra vésve
Segíti őket a Teremtés Istene,
Legyen az Nőnemű, vagy Férfiú
Alantasan szegény sorsban élő
Tán a földi nagyságok kegyeltje,
Soha egyből se lesz túlélő,
Csomagolhatják vaskos drága
Köntösökbe, rímes, és rímtelen
Érthető, avagy habra-mesélt
Tán kifinomult és zsenián
Éltető gondolataikat
Ők mind PARNASSZUS Szekerén
Haladó írók és Irodalmárok

SZÍVMONTÁZS

Csak szólj, ne vess
Te Szívtipró Dalia,
Közben nézz a tükörbe,
Ott valós magadat látva,

Nem kell hozzá jóslat
Az idő múlása igazol,
Kapuzárás előtti állapot
Sugárzik az arcodról,
A hamiskás mosolyod
Már nem tudna éltetni,
A csalóka ábrádon
Tovább tudtam lépni,
Igaz, tisztalelkű nőt
Nem tudsz kiérdemelni!

GYOLCSFEHÉREN

Tiszta lélekkel
Gyolcs-fehéren élek,
Élek e Világban,

Megmártózom
A nyárnak
Öröm-mámorában,

Virágos kert
Madárdal
Csókos szájú
Feslő Rózsa

Őszidőre
Szeptemberben
Lehullik a szirma –

ÖRÖK ÚTKERESÉS

Az, aki hazárdírózik,
Előbb, utóbb ráfizet,
Az örök útkeresés
Életünknek része lett,
Vágyini jóra, szeretetre
A mindennapok sűrűjében
A sokszor kiábrándító
Küzdelmes földi létben,
Naponta járjuk útjainkat
Örömet, vágyat dédelgetve,
Míg egyszer végül is
Kikötünk az örök végtelenbe.

SZUNYOGH GIZI

A SZIGETEN

(fűzek szerelme)

A tó tükrét megosztom Veled.
Lépj közel hozzám!
Látod?
Melletted vagyok!
Lábad elé szórtam
millió csillagot.

A tó tükrét megosztom Veled.
Hajolj fölé kedves.
Ne, ne bánts a csendjét!
Hagyd a csónakot!
Álom ez, vagy valóság?
Oh, gyönyörű éj!
Veletek reszketek, tavi csillagok

Fordulj most felém Kedves.
Hagyd a tó tükrét magára,
nézd milyen izgatott.
Fürödni várja szemérmesen
kedvesét, – a holdat –
vize fel-felragyog.

Fordulj most felém Kedves.
Ágaiddal kapaszkodj belém.
Lombjaim alatt hadd érintselek
Szomorú sorsunkat oldjuk fel,
s imádkozzunk,
hosszan tartson ma az éj!

S ha visszaköltöznek hajnalban a fények,
fűz szíved enyém már tudom,
csak mi ketten láttuk az éjjel,
hogyan fürödtek szerelmesen,
s lesték titkainkat sugdolózva
az esti csillagok.

Már ne légy szomorú kedves!
Melletted vagyok
Fűzfa-sorsunk örökké egy!
Tóból font gyűrűt gyémántjaival,
mind neked adom!
Csak maradj velem, maradj e szigeten.
Ezt akarom!

KÖRFORGÁS

(anyagtól - a hullámokig)

Most anyagként
ülsz mellettem...
Hozzám sem érsz.

Talán ha hullámok
leszünk újra,
s találkozunk...
Ki tudja ... talán...
azonos frekvencián...
S majd csavarodunk...
Sűrűsödünk...
S ha mégsem?
Szétszóródom a
csillagok között
híd leszek neked
anyag és szellem között.
Csak érzélem...
De így is tudnod kell,
hogyan érted létezem.

FORRÁS

Keresem a titkot,
az ős sejtek közül
a szerelmet hordozót.
Ha megtalálom,
szóttetéssel
egész testemet
transzplantálom,
mert izzani szeretnék
minden porcikámban
ha megérint tested
s tekinteted.

AJÁNDÉKOM

Mi szükségem van
magamra?
Szerző vágyaim
célja sohasem voltam.
S, hogy mégis
magamra találtam?
Sohasem tudom meg,
véletlen volt-e,
vagy akarták éltem,
de köszönöm a sorsnak.

S, hogy nincs
szükségem magamra
már tudom!
Nektek ajándékozom
a létem!

MAKRAI MARA

ÚJ HELYZETBEN

Néhány tolakodó gondolat
Felidézi a múltamat,
Előjönnek az emlékek,
Jó és rossz történetek,
Felvonulnak előttem
Öröm és bánat képében.
Ismerősök, idegenek
Különböző emberek,
Mindegyikhez közöm volt,
Hagytak néhány emlékfoltot.
Ilyen-olyan szerelmek,
Mardosták a lelkemet,
Kaptam hideget, meleget,
Forgattam a fejemet.
Alakították az évek
Sorsomat és jellememet.
Nem volt időm elemezni,
Hogy mit miért kellett tenni,
Csak tapostam az utamat,
Vittem a kis batyumat.
Most, amikor visszanézek,
Magamra sokszor nem ismerek,
Megváltoztam rendesen,
Bölcsebb lett az életem.
Ezt az idő hozta magával,
Mivel már nem tud kecsegtetni ifjúsággal.
Elemzőt csinált belőlem,
Csupa kérdés az életem.
Gondolkodom, töprengek,
Összefüggéseket keresek,
Ebbe már többen belebuktak,
Mert magyarázatot a felvetésekre nem találtak.
Mégis furdal a kíváncsiság,
Vajon mit tartogat ez a kihívás?

A BETEG DILEMMÁJA

Sovány, meggyötört test, a kézben támaszték,
Arcára kiül a bánat, a szenvedés.
Sápadt ábrázata rögtön elárulja,
Beteg szegény, ez most a gondja.
Nehezen vonszolja meggyötört testét,
Fájdalom kíséri minden lépését.
Inkább van akarás, mint haladás,

Bizonytalan, szorongó aktivitás.
M megbomlott az összhang a lélek és test között,
Érzi a bajt, de nem tudja mit tegyen,
Hogyan viselkedjen, miben reménykedjen.
Ez az a minden rossz állapot,
Mikor az erő és egészség elfogyott.
Vívódik magában: tovább miként legyen?
Bízza magát orvosára, sorsára,
Vagy legyen inkább saját orvosa?
Az eltérő diagnózisok és a gyógymódok özöne,
Csak jobban fokozza a káoszt elméjébe.
Minden betegség gondolkodásra készítet,
Fel kell mérni az összes lehetőséget.
Nem lehet kihagyni az eddigi életet,
Elemezni kell, hogy ide mi vezetett.
Van az emberben egészséges életösztön,
Mely segít felülkerekedni a nehéz időkön.
Szerencsés esetben helyreáll az összhang,
És a legyőzött betegség egy újabb tapasztalat.

TÉLI TÁJKÉP

Hull a hó, fehér a város,
A fákon ugrálnak a madarak
Megzizzen egy-egy ág hirtelen,
Könnyű kis súlyuk alatt.
Az úton nehezen birkózik a hóval:
Gyalogos lábával, autós kocsiával,
Csúszkálás, dudálás hangos káromkodás,
Gyakori az indulatrobbanás!
A gyerekek a helyzetet élvezik,
Kis kezük időnként magasra emelkedik,
Repül a hógolyó, talál és tönkremegy,
A sok piros arcocska boldogan nevet.
A kicsik még tudnak örülni a télnek,
A hó és szánkózás náluk összeférnek,
Ha megcsúsznak, elesnek, azon még derülnek,
Nem szidják a telet, úgy mint a felnőttek.
Síkosak a járdák, fénylik a jégpáncél,
Nem mindenkinek egyértelmű a cél,
Óvatosan haladunk a kitaposott úton,
Nehogy ingatag lábunk valahol félrecsússzon.
A már járt út biztos és kényelmes
Megnyugtató az, ami már ismert
El kéne indulni a friss, ropogós hóban
Nemcsak tocsogni a saras pocsolyában.

✚ **BOR ISTVÁN IVÁN** grafikája

✚ **BOR ISTVÁN IVÁN** grafikája

✚ **BOR ISTVÁN IVÁN** grafikája

✚ **BOR ISTVÁN IVÁN** grafikája

†G. JÁGER TERÉZ

SZÍNVARÁZS

Színek, tájak, emberek,
évszakonként levetkőznek,
díszes ruhákat öltenek.
Megújuló pázsitföldek
varázslatokat költenek.
Szívünkbe befészkelve
nefelejcses szeretetet,
harmóniát teremtenek.
Tavasznak napkorongja
aransugarait szórja,
kölyök zöld ligeteket
fénylően beragyogja.
Mélamerengő csend ül
a zöldellő gyepesen,
fáradt lila ibolyák szirmai
lassan leperegnek.
Nyár meleget előcsaló
friss szélmanó fújdogál,
fehér foszlányos kék ég
csipkés fodrain át.
A napsütéses, aprófalvas
lankákon érik a sárguló
búza, a kerteket elborító
színes virágok sora.
Amíg a hegy oldalában
szőlőtőkék meredeznek,
szorgos kezek szüretelik
a lilabordós, narancsbarna
őszutói emlékeket.
A búcsúzó kikelet
kisepri a meleget,
szürkésfekete fuvallata
a hideg télidőt már
fehér hóval borítja.

HÓ, HÓ, HALIHÓ!

Télre hajló időben
hó, hó, halihó!
December elején jön
a szakállas Téalapó.
Mikulásszán suhan
a hólepte völgyben,
kanyarokat szelve

ide-oda szökken.
Kipirulva várja kicsi és nagy,
téalapó puttonyából ajándékot ad.
Adventi koszorún
fellobban a gyertya,
a kis Teri ámulva néz
az imbolygó árnyakra.
Izgalmasan serény
pillanatok jönnek,
szekrényfiókból a cipők,
csizmák, ablakba kerülnek.
Akkurátus sorrendbe állítva,
köztük Teriét, anyáét, apáét...
hajnali kakasszóra frissen ébredve,
örvendezés, éljenzés.
Hó, hó, halihó,
itt járt a Téalapó!

KOPTATOM

Test, lélek között
mélyfekete csík van.
Magány telepedik rá
színeiben halkan.
Barátok sziluettjéről
lemarom a rozsdát,
tisztára mosok le
minden egyes hibát.
Gondjaim esőcseppjei
koppanását hallgatom...
ruhám molyette redőiben
viselem ködbevesző
bánatom.
Önérzetből
senkinek be nem vallom:
magányomat továbbra is
egyedül koptatom.

A versek

G. JÁGER TERÉZ: *A lélek melódiái*
című kötetéből valók.

P. MAJZLIK ILONA

BÁRÁNDI KÉPEK

Mikor gyermek voltam,
álmodtam nagyokat,
gazdag, boldog jövőt
autót, nagy házakat.

„Nagyravágyó gyerek”
– mondták rám a nagyok.
Biztos voltam benne,
tudom mit akarok.

Teljesült az álom,
szép jövő utolért,
sóvárog vén szemem,
meszelt házfalakért.

Vágyom a nagyödröt,
kiütőt, bújócskát,
barackfa tetején
zsíros kenyér tortát!

Nyári eső után,
sártengerre vágyom,
libát legeltetni
elhullott kalászon.

Vágyom tejért menni,
álmos falu végre,
boldog sorban várni,
bárándi kenyérre.

Deszka padban ülni
mezítlábas mellett.
Öreg tanítómtól
kapni egy tenyerest.

Nagyanyám szidását,
ahogy velünk pöröl.
– Haszontalan kölykök
üres már a vödör.

Apám büntetését,
jaj de nagyon vágyom,
óh, jaj, még csak
egyszer, sarokba állítson!

Boldog gyermekkorom
vissza sosem kapom,
nagyravágyó lettem,
most már, nem tagadom.

SZEGFŰ

Emígy henceg a kis szegfű,

– Bizony! Én vagyok a legszebb fű!
Csak az a baj sajnós, kérem,
nincsen erről oklevelem!
Mit lehetne ezért tenni?
El kell menni, versenyezni!
Szépségverseny lesz a héten,
a közeli Búza téren.

Lázban ég a szegfű család,
összegyűlt a kupaktanács.
Sorolják a teendőket,
a versenyre felkészülnek.

Mama varr jön új ruhácskát,
ondolálja frizuráját!
Vesznek neki kalapocskát,
új cipőcskét, új harisnyát.

Felvirradt a verseny napja,
izgatott a papa. mama.
Jönnek sorban a rokonok,
ki nem hagyunk ilyen dolgot!

Szépségverseny Búza téren,
virágok a küzdőfélen.
Van itt rózsza, margaréta,
kékibolya, szanzavéra.

Azálea, búzavirág,
amott látni a tulipánt.
Benevezett tubarózsza,
szarkaláb és a csuporka.

A sok virág csak úgy virít,
nem sorolom fel a többi.
Nehéz lesz a zsűri dolga,
nehezebb tán nem volt soha.

Kihirdetik az eredményt:
Királynő lett a százszorszép.
Udvarhölgyek: a csuporka
és koronás szellőrózsza.

Sírdogál a szegfű gyerek,
sűrű könnye csak úgy pereg.
Csalódott a szegfű papa,
– Nincs igazság! – kiabálja.

Szegfű mama odasiet,
letörölni a könnyeket.
– Ne sírdogálj. kicsi lányom,
mert írásban garantálom,
hogy én neked héthatáron,
egész kerek nagyvilágon,
csuk te tehetsz – gyönyörűm,
legeslegszebb kis szegfűm!

HALÁSZ IMRE

MARX PÁRIZSBAN

Nagy nőcsábász ma is,
bár verset már nem ír,
kilószám kopik mégis
a merített papír;
éjjel fölkelte
Jenny von Wastphalen asszonyt:
Kedves,
figyeljen!
milyen címet találtam
Proudon ellen?
A FILOZÓFIA NYOMORA,
s nem a NYOMOR FILOZÓFIÁJA.
Gut? Ja! Jaaa! Nagy hecc lesz.
Kíváncsi vagyok mit mond rá Engels?
És maga? Magácska, drága?
Az asszony szegény újra elalszik,
míg Károlyban fortog a méreg.
Mit várjon akkor a többiektől:
londoniaktól, brüsszeliectől, ha ez a nő se...?!
Aztán a hajnal,
ahogy vörösén kiforr az ég,
odabuktatja kimerült fejét,
oroszlán fejét Jenny szívére.

HALÁSZTELKET ÚJRA BELEPI A HÓ

Óváry Géza festőművésznek küldöm a volt alsótelepi Diófa sorra, abból az ünnepi alkalomból, hogy 110 éve! 1892 decemberében WEISS MANFRÉD és testvére Csepel Nagy-Duna menti legelőjén gyárat alapít, amitől nem csak a kis sváb falucska, de a környező községek, majorok, uradalmak élelé is robbanásszerűen megváltozik.

Hogy hull le a hó – emlékezetemben;
és milyen szép – újra december!
Még a szegénység is: HERMINA MAJOR.
Cselédek lelke száll a föld alól,
szemközt a pelyhekkal. De ez már TELEP!
települnek be a NAGYOK, JÁGEREK,
HALLAK... a BALLÁK – Csizmás dédapám
varnyút lő levesnek húszholdas tanyán.
Szekeüket még 4 ökor húzza,
de már gőzmalomból havaz a búza.
Majd bolgárok jönnek aztán az Ipar
gumicsizmásan és bakancsaival,

s már-már alig tudni: ősi földeken
Mikulás lapul, vagy karfiol terem,
vagy csak négy égtájra szón öntősalak
porkáz, míg acélból nőnek sárfalak,
s Urak lovardája bontott téglaként
ontja családoknak a nyár melegét,
hiszen ács, pék, borbély, falkátlan pásztor,
kanász, kovács jön fel zúdulva ZALÁBÓL
FEJESEK, EKLIEK, KARAFIÁTOK,
már csepeli prolik: bicikligyártók.
Felballag BÉKÉS is, apa után lánya;
s kerekeznek KI – BE! két SZIGET-i gyárba.
Új műúton LE! FÖL! – mint a katonák.
Jönnek, mennek, hullnak – viszik a Csodát!
Konyhákban tea fő, azután főzelék.
„WM” a tűzhely is, és „WM” a fazék.
Szobában varrógép - az is kezük műve
– felpörög: a nagylány készül esküvőre.
Indul a férjjelölt, bizonyos SCHUSCH JÁNOS:
szerszámkiadó és üzemi könyvtáros.
Minden mezsgye könyvlap a havazott
tájon; okos szeme rajtuk, lába a pedálon.
JÓSKA MAJORBÓL jön, a szerelem úzi.
Elöl hajt, lemarad, ráteker a többi,
kik hozzák a szajrét, viszik a szalonnát,
s megfeszülnek bő, nyútt disznóbőr táskák.
Csattog a csiptető, fönt vöröslő kezek,
balról a NAGY-DUNA nagy ALU-lemez;
zörög, mint bringáik. Lent hó, fönt a köd,
így nyomulnak, szállnak jég és ég között.
Hátukon tél táncol, bent kemence-hő! –
így keményíti őket ércé az Idő!
Majd ki a tűz mellől, újból be a fagyba
– így edződik tovább e fél-prolifajta:
AKÓCSIK, KÓTIAK, és már földtelen
BALLÁK utódai... Új történelem
mit írt e kiizzadt, vacogó sereg,
míg felnőtt két TELEP-ből HALÁSZTELEK!
e vérből, hóból, hóból születő hazám,
hisz itt várt Jézuskára még KISLÁNY
ANYÁM.
Helyette, helyettük is, magamért is fázom.
Nézem: kint eső hull, és holnap
KARÁCSONY.

OBELISZK VÁROSAINK FÓTEREIRE

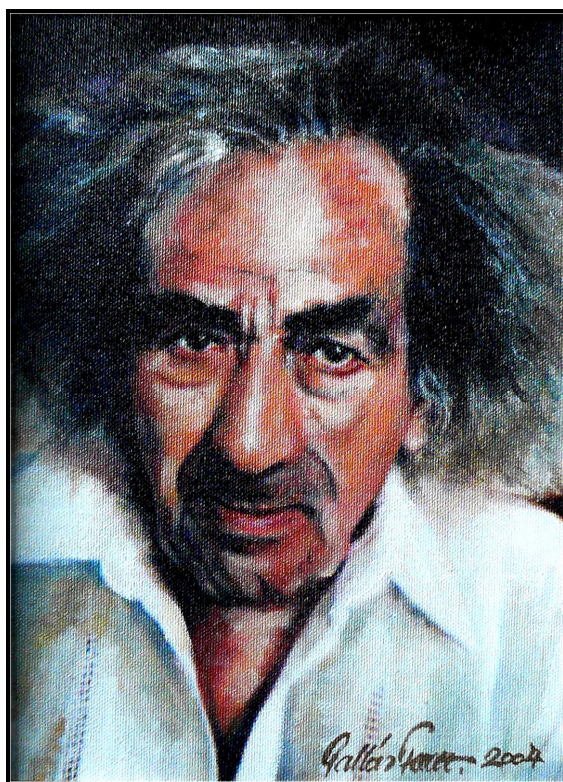
100-150 évig várnak itt a csontok,
aztán azt mondjuk nekik: Győztetek!

PALLÁS FERENC: Szabó Magda író (olaj)

PALLÁS FERENC: Botjára támaszkodó (olaj)

PALLÁS FERENC: Faludy György író (olaj)

PALLÁS FERENC: A ház előtt (olaj)

BEREG MÁRIA

JÉGHÁRFA

Didergő ágak köz, jégvárát penget a szél,
jeges ujjával, sírva, jajongva zenél.
Sikítva fut, serceg a befagyott tó jegén,
álmot kristályosít január fehér égén.
Míg rian a hajnal, csillagok fénye kísér,
s didergő ágak közt, jégvárát penget a szél.

TÉLI ANZIX

Csupasz ágon fekete madár,
fekete álom, csupasz a határ.
Fagy éle csikorog, suhint a hó,
reszket a konok ködtakaró.
Duruzsol a kályha, serceg a faszilánk,
táncol a lángja, tágul a világ.
Szédül a telihold, koppan a földre,
koppan a tejút, szédül a körbe...
Jajgatnak a csillagok.

NOVEMBERI KÉP

Lehullott az utolsó levél,
csupasz ágak közt bukácsol a hold,
az avar zizegve összebújik,
magára húzza a ködtakarót.
Libben a száraz szamárkóró,
szél nyekereg a kertek ölén,
varjak hangja visszhangzik az égen,
tél kacsint ránk a felhők szemén.

SÖTÉT VEZÉR GYŐZELME

Egyszer mindennek vége lesz,
megáll a szíved, és forrongó
véredet már nem szállítják
a lassan ernyedő erek.
Kihagy lélegzeted, s agyad
rémülten kiutat keres,
de görcsbe ránt a élelem:

nem várnak lovagi tornák,
haláltusád az utolsó küzdelem,
amelyben születésedtől
garantált a részvételed,
és előre borítékolt,
sötét vezérrel a győzelem.

VIDRAVAS

Magam számára vagyok csapda,
Gondolataimba lettem falazva.
Rám kattant a vidravas,
És csak nézem, ahogy elfolyik a vérem.

Kiveszett belőlem a dac.
(Tudom, fogaim épek –,
de vérem édes íze háborgásra
ösztönzi gyomromat.)
Nem ránthatom le
Gondolataimról magamat.
Vesszen, aki nem életre való!
„Eb ura fakó!” – no lám!...
A delírium tremensnél jobb
A lassan csordogáló
Álmod hozó halál.

TÚL AZ ÉLETEN

Égbe szálltam, s te itt maradtál
piros alkony foglyaként,
utad járod egymagadban,
a telihold, mi rád tekint.
Csikóvágycsőrök börtönében
szabad lelked felnyerít,
zablád téped, patád dobban,
és sörényedre szél süvít.
A hársnak mézillata
egyre feléd lengedez,
de testedre fonódnak
mohón ölelő kezek,
ajkadról halhatatlanságod
csókjait lopják,
húsodon marakodnak
mind a földi hiénák.
De álmaid szabadok,
és egyre messzebb visznek.
A hársnak új virága bomlik,
s túl az életen is
csak engem szeretsz.

DOBOS ERZSÉBET

HA ÉN MÁR NEM LESZEK

Csillagokhoz szóltam, vigyázzák léptedet,
Kísérjenek téged, ha én már nem leszek.
Csillogó szemükkel nézzenek le rád,
agyagjuk be néked a sötét éjszakát.

Üzenem a szélnek is, ha a falevelet fújja,
Olyan halkan tegye, mintha altatót dúdolna.
Nehogy megzavarja édes, nyugodt álmod,
Menjen, fussa körbe inkább a világot.

Rászóltam a felhőkre, ne csatározzanak,
Jégesőt, zivatart terád ne hozzanak!
Hullassanak inkább édes könnyeket,
De ne fedjék előled a tiszta, kék egei.

Megkértem a Napot, fürdessen fényében,
Bármerre is mennél, mindig elkísérjen,
Bűvöljön el téged meleg mosolyával,
Öleljen helyettem, arany sugarával.

Segítenek nekem a Hold, az ég, a szelek,
Őrzik majd léptedet, ha én már nem leszek.

HA LEHETNÉK

Ha lehetnék fénylő napsugár,
Ki a világban mindig körbejár,
Hozzád mennék hűen, naponta,
Hogy fényem, életed tisztán beragyogja.

Ha lehetnék lágyan fújó szél,
Ki minden nap új utakra kél,
Hozzád szállnék hűen, dalolva,
Hogy ráleheljem csókom, fáradt homlokodra.

Ha lehetnék csörgedező patak,
Ki erdőknek hús mélyéről fakad.
Hozzád futnék hűen, vidáman,
Hogy csöndben szaladjak, lábaid nyomában.

Ha lehetnék magányos kismadár,
Ki szomorún ágról ágra száll,
Hozzád repülnék hűen, sietve,
Hogy törékeny testem, válladon pihenjen.

Ha lehetnék fa, fű, vagy virág,

Vagy bármi, amitől olyan szép e világ,
Hozzád mennék hűen, naponta,
Hogy szépségem, életed mindig beragyogja.

HÓKABÁT

Volt egy holló, fekete.
Egyszer a hó belepte,
Tónak fagyos tükrébe',
Magát büszkén szemlélte.
– Veréb! Cinke! Látjátok?
Kaptam egy új kabátot!
Fehér tollal, kecsesen.
Sétálgatott hegyesen.
Nagyot lépett a hóba,
– Fa tetején jobb volna! –
Felröppent, de hiába,
Visszahúzta kabátja.
Felhők mögül Napsugár,
Lenézett, hogy mit csinál.
Kerge holló magán ott,
Rángatta a kabátot.
Uramfia! Láss csodát'
Olvad már a hókabát.
Napnak meleg sugara.
Jeget, havat olvasztja.
– Ezek után, barátom,
Fogadd meg a tanácsom;
Eresz alatt volna jó,
Elbújni, ha hull a hó.
Holló magát megrázta,
S felröppent egy faágra.
Ült a fának tetején,
Vidáman – és feketén.

PIROS ALMA

Faágán a piros alma,
Széllel magát hintáztatja.
S ha az égbolt beborul,
Hús záporban lubickol.

Faágán a piros alma,
Ringatózik kacsingatva.
És ha vidám kedve járja,
Mosolyog a napsugárra.

CSORBA BERTALAN

CSEND

Csend honol az esti tájon,
Magányosan, szinte fájón,
Belevész az éjszakába
Minden ember csendes álma.

Csend honol a szívem táján
Szerelemnek éjszakáján,
Néha-néha dobban egyet,
S ki tudja, mikor áll meg.

Csend honol a pusztaságon,
Megtalállak, kis virágom,
Utamba semmi sem állhat,
Csak a végzet és a bánat.

Csend honol az életemben,
Úszni kell az árral szemben,
Elbúcsúzni méltósággal,
Szembenézni a halállal.

Csend van Isten országában,
Rátalálok imáimban,
Nyugalmat ad, lelki békét,
Szeretetet, jó szerencsét.

HOLNAP

Közel a holnap,
Megérinthesed,
Csak arra vágyik,
Hogy széppé tegyed.

Megvár a holnap,
Hisz Te élteted,
A Nap is felkel,
S lenyugszik Veled.

Ha holnap meghalsz,
Én is meghalok,
Ha holnap elmégy,
Én sem maradok.

Édes a holnap,
Mint a mosolyod,

Melletted leszek,
Ha azt akarod.

Te vagy a holnap,
A múlt, a jelen,
Te vagy a minden,
Az örök szerelem.

Holnap még szeretni foglak,
Egész biztosan,
De ha el kell válnunk,
Tegyük mámorosan.

Ha holnap elmégy,
Én bizony attól félek,
Hogy fáj majd a szívem,
Amíg csak élek.

Amíg csak élek...

HALHATATLAN VAGY

Sosem mondtam talán,
Milyen fontos vagy nekem,
Pedig tudtam: a magány
Fájó kín, gyötrem.
Sosem felejttem el,
Mennyire szerettél,
Te voltál mindenem,
A simogató szél.
Szívembe költöztél,
Most is lakója vagy,
Tündérnek öltöztél,
Mint az Esthajnalcsillag.
Én vágyom Rád most is,
Ugyanúgy, mint régen,
Amíg élek, mindig
Ott élsz a szívemben.
Halhatatlan vagy Te,
Örök fény az éjben,
Csillagok szerelme
S az én reménységem.

KOTASZEK HEDVIG: Őrző

KOTASZEK HEDVIG: Ezüst hajnal

KOTASZEK HEDVIG: Életem

KOTASZEK HEDVIG: Kék golyó

KOTASZEK HEDVIG

FÁTYOLOS, SZÉP NEVETÉSEDÉRT...

Érzések kapzsi arca nézett felém
Szobám ködrácsain át.
És szállt a füst, egyre lejjebb szállt.
Szememben ott nevetett minden nevetésed,
És hajamban, hajad illata lengett
Mint bús rácsokon leng az ember.

Éreztem, szimfónia zeng minden ujjamban..
És nem tudtam, hogy kint a fény zenél,
Míg itt bent dobol a köd.
Nem ismertelek, mert nem ismerlek soha
Ha kibújsz fátyolos pilláim alól,
Egy boldog könnyesepp mosolyért,
És válladon komoran táncol
Egy szebb énélet mosolyom
A kacagó ismeretlenért.
Elbújtam vizes párnáid alá,
Könnyes életlátásodba rejtve..
És boldog voltam, boldog volt a gyermek.

...de mellemre neheztedek a rémek !
Jaj egy kéztől, csak egy kéztől félttem,
Hogy nyirkos halott kéz szorít,
Hozzám ér és összeomlik minden.

Félttem, leejted válladról a szívem.

SÓHAJOM RINGATÓ

Kis virágom
szép kicsi fiam

Szól az álom
már ide suhan

Hunyd le rögtön
szép kicsi szemed

Hull az éjféli
hópihe remeg

Künn az éjben

hallgat a homály

Kis szobánkban
átölel Mamád

Szól az ének
suttog a mese

Álmodj szépet

DE ELMONDHATOM-E?

Elmondanám...
ugye tudod?
ugye várod?
de hisz már tudod,
hogy mit mondanék.
– Talán nem is szólnék.–

Ijedt, félszeg
Várással
indulnék feléd
mikor
hajnal védi a kora lombokat.
– Talán nem is mennék.–

Eléd futnak
könnyű léptű
hajnalok
tiltott csodák,
mert
hajnalba rakja át
örök álmaim az este...

SZOMORÚ

Szerelembe szédültél velem,
hullottál a mélységes fekete
márványos éjbe.

Most
szomorúan térdelek érted,
mert imámat kérted.

BARÁTH LAJOS (lejegyezte)

[*mesemondó: ifj. Baráth Lajos*]

KATONATÖRTÉNETEK

Mi is, mint a mesében a három fiú, igaz nem világgá mentünk, hanem "a hadak útján,, indultunk" szerencsét próbálni". Mentünk, mendegéltünk, amíg egyszer csak, hogy hogy nem angyalbőrbe bújtattak bennünket. Én voltam a legidősebb, fivéreimmel összesen 1277 nappalt és éjszakát szolgáltuk a Magyar Néphadsereg illetve a Magyar Hadsereg alakulataiban a „dolgozó népet”, majd a legkisebb fiú már a Magyar Köztársaságot

Családias, jóízű, „kerek asztal” beszélgetések alkalmával előkerülnek a ma már élményszámba menő, csak a szépre emlékező katonasztorik, amelyekből kiderül, hogy az aktuális nehézségek ellenére az angyalbőrben jól éreztük magunkat. Gondolok itt az alapkiképzéseken előfordult szokatlan eseményekre.

Az adottság és az alkat kérdésének, a beilleszkedés hiánya problémák sorozatát zúdíthatta szegény újonctárs nyakába, amelyet aztán le nem moshatott róla az idő múlása sem. Jómagam a Szegedi Zalka Máté Laktanya műszaki dandárjának utász zászlóaljáig mendegéltem, s itt hozott össze sorsom „Svejjkel”, a „derék katonával”, aki bármennyire is akarta uralni kezénel lábának mozgását, az mindig ellenkezőképpen sikeredett. Ez a „svejkes” alkat jellemezte „katonás” öltözékét is. Zubbonyának gombjai rendre eltévedtek, bakancsának fűzője

sem talált meg minden lyukat, nem volt trehány, csak hát nem bakának született. Ilyen, hogy harckészültség, menetfelszerelés, nem szerepelt előéletének szókészletében. S most mindezek rázúdultak, nemigen tudott barátságot kötni velük.

Egy aknatelepítési gyakorlat során addig kúszott jobb és bal kezében aknáit társaságában, amíg hogy hogy nem az „ellenség” között találta magát. Balsorsa úgy hozta, hogy az a zsinór, ami az utána igyekvő bajtársához rögzítette, s mellyel a parancsokat kapta, elszakadt. A fenyítés sem maradhatott el, belső munkára kötelezték a körletben. Ez a főtörzs-zászlós pátyolgtatásának, öltöztetésének árnyalatait igényelte, ugyanis a főtisztet terjedelmes pocakja gátolta sokféle olyasmiben, amit csak hathatós külső segítséggel tudott megoldani.

Róbert öcsém, a középső fiú az orosházi határőrség biharugrai őrsén találkozott az akkori viszonyok megpróbáltatásaival. Több száz kilométeren védtek „életük árán” is a hazánk határainak sérthetlenségét. Nem volt valami rózsás akkoriban a magyar-román határon járőrszolgálatot teljesíteni a kiskatonának, érthetetlen módon egy szál magában. Akkor, amikor határsértők özöne árasztotta el a keleti végeket (ma is gondok vannak), nem kívánt „vendégek” fogadásához az adott pillanat, a lélekjelenlét, az esetleges bátorság és helyzetfelismerés szükségeltetett. Így volt ez akkor is, amikor több gyanús személyt kellett „fektetni”, semlegesíteni addig, amíg a riadó csoport (RICS) meg nem érkezett.

S kiderült a határsértők különféle szűrőfegyvereket rejtegettek öltözetükben, sirathatták volna szüleink katona-fiukat, ha magára hagyatott szerencsés döntései nem segítették volna életben maradását.

Nem úgy, mint azok a katonatársak akiknek fiatalosan mosolygó arcképei az orosházi határőr laktanya kultúrtermét díszítő tablókról tekintenek a látogatóra, viselve a tragikusan végződő fiatal életük nem éppen vigaszt nyújtó beteljesülését. „Hősi halottaink”, akik hazánk határai sérthetetlensége védelmének mártírjai. Nehéz nyugtalan nappalokon, álmatlan éjszakákon át várták őket is anyáik, apáik, de nem adatott meg számukra a hazatérés öröme.

Zoltán a legfiatalabb Budakeszi, majd Eger laktanyáival ismerkedhetett és különböző alapkiképzések után Ceglédre került a III. rendészeti és kommandás zászlóalj forgalomszabályozó szakaszának, motoros rajához. Feladata kitelepülések alkalmával a gépkocsioszlop előtti biztosítás útkereszteződéseknél. Ő is, mint a mesék legkisebbikje, próbálgatta szerencsáját úton-útfélen. Legtöbbször az útszélen, ahol a kötelesség teljesítés közben akadtak némi, a katonás szabályoktól eltérő ártatlan csekélységek. Csábította a biciklis lányka huncut mosolya, a pipacs virágos szoknyájának kacérkodó rebbenése, a dabasi szőlők homokbuckás dülő útján. Csábította a tikkadt nyári hőségtől szenvedőt a puszta közepén ágaskodó gémeskút, amelynek békanyálas búzós vizének látványától kiábrándult a szomjúhozó. Csak az árokparton árválkodó fák fukar árnyékában szunnyadt a kiszolgált,

viharvert, öreg motorkerékpár, s strázsálta hűségesen az egyébként madár se járta utat, amikor visszatértek a nem sok sikert hozó kalandjukból a krumplivirágok, hogy behozzák nagy sietősen elmaradt hátrányukat, de a vén masina szuszogva-böfögve hozta tudomásukra, hogy tapodtat sem óhajt tovább állni. A távolból egyre erősödő robogó zaj törte meg a dermedt csendet megérkezett a zászlóalj műhelykocsija, s jó tündérmint segített a bajbajutottakon. Egy lerobbant tehergépkocsit vontatott már maga után, annak platójára vonszolták fel a „beteget”, nyergében a két útbiztosító feszengett, úgy érezték magukat, mint kalandok birodalmában a griffmadár hátán lovagló mesefigurák.

Vége is lehetne a katonamesének, mert a három fiú szerencsésen leküzdötte –, ki-ki könnyebben, vagy nehézségek árán – a megpróbáltatásokat, mindannyian hazatértek, és még most is boldogan élnek.

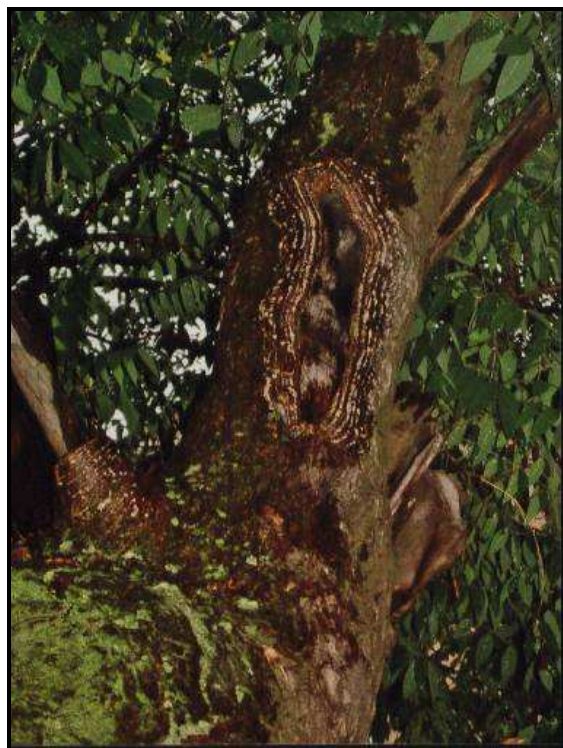
J.

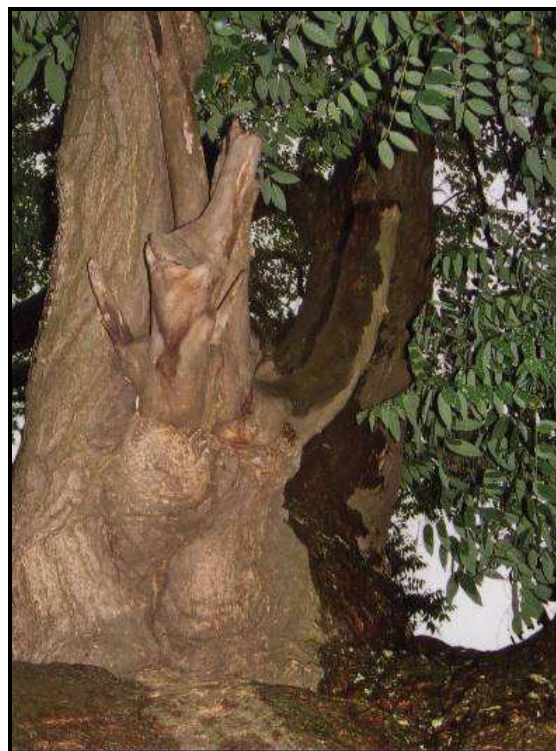
MURÁR TERÉZ:Fák (fotó-sorozat)

MURÁR TERÉZ:Fák (fotó-sorozat)

MURÁR TERÉZ:Fák (fotó-sorozat)

MURÁR TERÉZ:Fák (fotó-sorozat)

MURÁR TERÉZIA

MEGPRÓBÁLOM

Megpróbálom...
Az élet szétszórt szirmait
Magam körül
Rendezgetni

Megpróbálom...
E nem könnyű világban
A boldogságot
Megtalálni

Megpróbálom...
Az élet során lévő
Hiányokat
Pótolni

Megpróbálom...
Az emberekbe a
Bizalmamat
Elhinteni

BÍZNI KELL!

Istenben bízni kell!
Csak akkor segít.
Akarni kell a reményt,
De elhivatásból.

A szív rejtelsei,
S annak hatalma,
Ha akarjuk...
Elérhető.

Szívünk nagy, sok mindent befogad.
Öröm és bánat egy helyre megy,
De szelektálni kell, nem szabad
Táptalajt adni a bánatnak.

Szívünk olyan tud lenni,
Sok öröm elfér bennük,
Csak tudni kell tárolni úgy,
Hogy a bánatot elnyomja

SZÍVEM REJTEKÉN

Életem tere egyre fogy
Fizikai erőm lassan gyengül.
Időm terem be kell osztanom,
Rá kell jönni ismét, ismét.

Energiámmal spórolni kell.
Sorsom vállalom, akár hogy.
Lettem amivé lettem.
Magam meg nem adom soha!

A sors elrendelt]e vagyok.
Bár mi jön a kijelölt utamon,
Az éji árnyakat elűzöm,
Nem háborgok.

De küzdök az életlehetőségekért!
Vágyom a jóra, szépre,
Hát én ez vagyok,
Világító fényt adok.

REMÉNY

Remény az életem kísérője,
Melyet a jó Istennek köszönhetek.
Bár mély kegyetlenség történt velem,
A jó Isten nem hagyott el engem.

Biztos kiérdemeltem kegyét,
Mert megbocsájt s megvéd.
Jó hozzám, ad nekem reményt,
A szűz Máriát küldi elém.

Anya helyett szeret engem,
Sokszor nyújt nekem védelmet.
Szeretete oly erős, hogy szív melengető,
Köszönöm Istenem, hogy ily
[gondoskodó vagy velem.

Nagy betegség halál árnyékán,
Nem hagyta testemből a lelket elszállni ám!
Adott nekem erőt, élni akarást,
Felcsillantotta a remény sugarát.

Akaratom erős kitartó.
Bennem az élni akarás a jó.
Ezt a kegyet a jó Istentől kaptam,
Helyette jószágomat adtam.

ZEMJÁNSZKY JÁNOS

FÁS, VIRÁGOS, VARÁZSLATOS KERT

Sárgabarack fát ültettem a kamarám elé. Valahányszor elmegyek mellette, rám néz, és leveleivel köszönt.

Ágas-bogas fejét felém hajtja, hívogat az árnyékába. Virágos varázslatos kertemben, verset írok néha.

írok a barackfám ágairól, lombjáról, virágáról, árnyékáról. Integtet felém, lombos ágaival mintha átölelne.

Minden levélkéje susog, amint a kóbor tavaszi szellő bujkál lombja között.

Értem ezt a susogást, és minden üzenetét füzetkémbé jegyzem.

Kinyílt illatozó virágszirmaira a méhek is lágyan, könnyedén szállnak.

Nap-nap után figyeltük a növekedését, gyönyörködtünk szépségében, amint a szélben ott hajladozott a nappalink ablaka előtt.

Örömmel tetézte, amint a negyedik évben megörvendeztetett bennünket szép nagy, harmatos gyümölcseivel.

Lombja között rejtegette, féltette, érlelgette, nekünk szánt ajándékát.

Érett gyümölcset örömmel vettük, és megköszöntük, és jó szívvel elfogyasztottuk.

Kiskertünk fénye a sárgabarack fa, a piros ajkú meggyfa, a nagyfürtű szőlő. A szebbnél szebb rózsafák, köztük különböző szép virágok. Virágos-varázslatos kiskertünket szemünkkel simogatjuk.

Szállj csak szállj nyári szellő, hullj csak hullj, meleg eső, tápláld kertünket, hogy árnyékában pihenve, boldogan élvezhessük még az örök természet diadalát.

MI A SZERELEM?

(Válasz egy kérdésre.)

A közelmúltban egy összejövetelem voltam, sok mindenről esett szó. Egy közkedvelt író társam hirtelen azzal a kérdéssel csapott le rám, hogy én, aki a dalszövegeimet mindig a szerelemről írom, - mondjam meg, mit tartok a szerelemről. Nem tagadom, sikerült zavarba hoznia, mert ez a legérzékenyebb oldalam. Úgy jártam, mint az egyszerű vizsgázó gyerek.

- Szerencsére eszembe jutott, szerintem mi a szerelem...

- Különböző nemű embereknek az egymáshoz való vonzódása – közöltem. A legközelebbi találkozón levélben részletesen válaszolok.

Mivel szavatartó ember vagyok, megígértem, tehát felelek a kérdésre, hogy mi a szerelem, és mit tartok a szerelemről:

- A szerelem a szükséges, kellemes, édes, csábító méreg.

- A szerelem lángra gyúlt vérfolyam, mely néha-néha vadul csörgedez az erekben.

- A szerelem a szív mágnese, ami mindig magához vonzza a hasonló, delejes szívet.

- A szerelem zsarnok, amely uralkodni akar az emberi szív összes vérereiben.

- A szerelem örökös harcos, mert állandóan viaskodik az ésszel.

- A szerelem édes mennyország, amely magasztos, szent régióba emel.

- A szerelem kárhuzatos pokol, tüzes, gyötrelmes, mely éget, s letipor.

- A szerelem „király”: kincset, gazdagságot, szegénységet, kegyelmet osztó.

- A szerelem az ifjúság tavasza, öregeket, aggodat gyermekké tesz.

- A szerelem a szeretet melegágya, a szerelem csíráját már születésünkkel magunkkal hozzuk a világra.

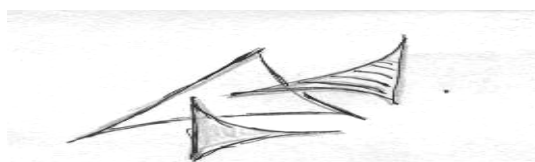
- A serdülőkor szerelme a legszentebb, a legtisztább. Ha a szerelem nem válik ellenséggé, szeretetté alakul.

- A szerelem, a szív vakító fáklyája, sugara, a lángocskák gyakran fel-felvillannak, amíg az élet tart. Rövid ideig fényt vetnek, de tartósan nem melegítenek.

- A szerelem csak akkor ad meleget, ha a lelken megy keresztül, és ha a lélek tüze gyúl lángra.

Ha el is alszik idővel, parazsa van, amely állandó békés, áldott meleget ad, és meleget élvezni az élet végéig. Szerintem a szerelem nem más, mint „Isteni tűz”, mely bennünk létezik és folyamatosságáért lángol.

... Ez a „SZERELEM”

J.

HÉGEN DALMA

VAN MEGOLDÁS

A Halált ki lehet kerülni!
Énóch Istennel járt,
És nem látott Halált.
Kikerülte!
Kövesd! Élj belőle.

A HALÁLT LE LEHET GYŐZNI!

Jézus látta a Halált,
Szembe nézett vele!
Legyőzte!
„Békesség Néktek!”
Fejtsd meg! S Hazatalálsz.
Élj belőle!

ÉREZTEM A HALÁLT

Most hogy visszatértem
Látom a létem,
Hányszor születtem,
Hányszor haltam,
Míg végre Hazataláltam.

ÍGÉRET

Én visszajövök, még onnan is
és megfogom a kezed
és segíteni foglak
Mindig, mindig, mindig!
Gyere ide hozzám!

KÜLDETÉS

Menj fel a Sion hegyére
S aztán várakozz!
Várj míg szól a lélek
Várd mi a küldetésed?
Ne a saját elméd kényszerítsd!
A Sion hegyén állva,
Keresd az igazi értelmet.
A kegyelemre szoruló lelkeket.

A Keményorcájút.
A makacs szívűeket.
Te aki felelősség alá vetett vagy,
Emberek sorsa van a kezvedben.
Hordozd őket szeretetben.
Határt nem szabva küldetésednek!
Feladatod át nem ruházhatod,
Nem csorbíthatod,
Rövidre nem vágthatod.

ÁHÍTAT

Csodállak egy virágsziromban,
Meglátlak egy pehelynyi hóban.
Magasztalom Neved mikor
a Nap reám ragyog.
Dicsőséged Zengem:
Köszönöm, hogy vagyok.

JÁTÉK?

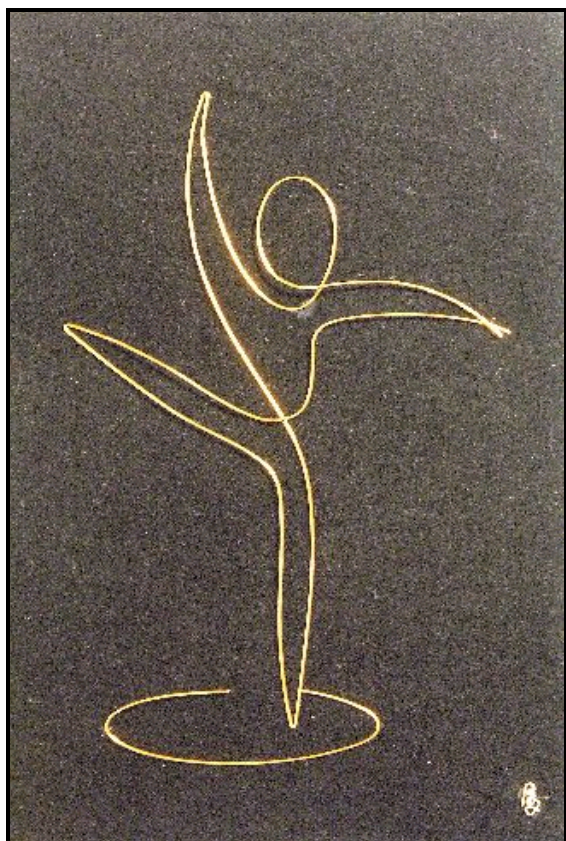
Az idő száguld, ringatva sodor,
Életed hajóján feszülnek a
Kék vitorlák!
Fenn a magasban a
Fehérhajú megérkezik!
Mint egy színpad, minden
Forog tovább!
Játék? Ugye nem az?!
Talán!

FOHÁSZ

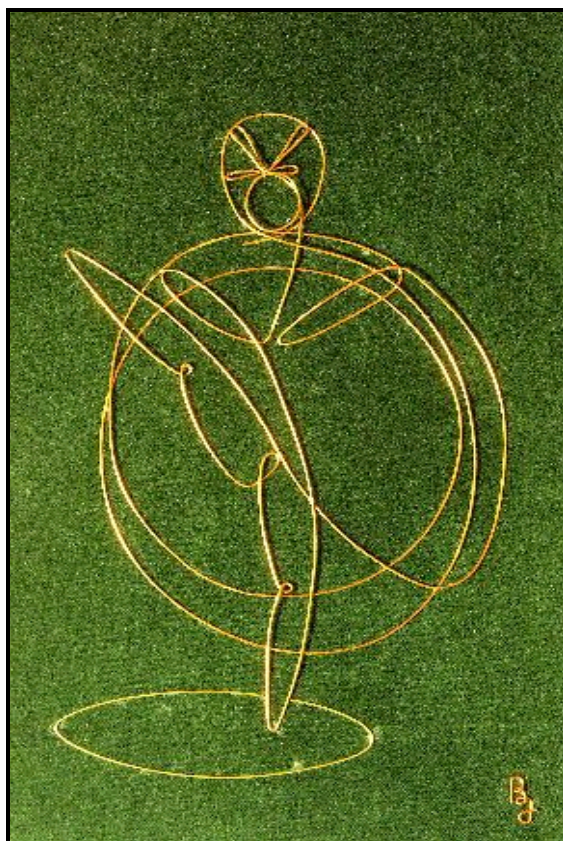
Uram! Adj engedelmes szívet,
hogy a te akaratodat teljesítsem
és bölcs értelmet, hogy a jótól
a rosszat meg tudjam különböztetni.
Ámen

VÁLASZ:

„Örökkévaló szeretettel szerettelek
téged” mielőtt formáltattál:
Zs.139-15-1 Péld:8-17-22
Élj belőle!

†BALOGH JÁNOS: Rézgrafika (drótrajz.)

†BALOGH JÁNOS: Rézgrafika (drótrajz.)

B†BALOGH JÁNOS: Rézgrafika (drótrajz.)

†BALOGH JÁNOS: Rézgrafika (drótrajz.)

✠ **BALOGH JÁNOS**

SZÖSSZENETEK

Ó, nem lehet nem lenni,
Ha meg kellett születni!

Bár mindig nagyon tudta, hogy hinni kell,
Hitt is. De éppen hite miatt lett hitetlen.

Mi ez az „ez meg az”?
Mert ez az ez, nem amaz.
Hanem az már az amaz!

Én, mint ember, mivé lettem?
Megírhattam végrendeletem.

Ha elromlott a villamos,
Nem lehet belülről tolni,
Ha valami benned romlott el,
Nem lehet érte mást okolni.

A KÖLTŐINAS

Szemezgettem szavakat
S raktam sorba,
Volt néha
Rímje is
Kötöttem csokorba

RUTIN

Tetted, vetted, teremtetted
Ismételd, megszeretted
Raktad ide, raktad oda
Járt kezed, mint a motolla
Közben észre tán nem veszed
Régóta áll mán az eszed.

RÉZHUZALÍV

(Remix: Móré Csaba Akkor c. verse szerint)

Akkor felnéztem a csillagos égre,
Ezernyi csillag ragyogott felém,
Ráültem csendben a Göncölszekérre,
Baktattam vígan, öröm szállt belém.

Hát visszatértem szárnyalásaimból,

S földi emberként éltem életem,
Földi vágy lett az égi vágyaimból,
Azt fényévekkkel már nem mérhetem.

Akkor a távolból egy hangot hallottam,
A vonat füttyét hozta el a szél,
A füttyre egy dalt még büszkén daloltam,
Mint feleselő, ki visszabeszél.

Akkor éreztem elragad a vég,
Villám csapott be művészi-lelkembe,
A mennydörgését visszhangozta az ég
S egy angyal rézhuzalt adott kezembe.

Akkor szememben tomboló tűz éggett,
Mert élve eddig robot életem,
Szemem szikrázva a felhőkbe révedt,
Huzalrajz ívet húztam rá, fényeset!

ANYAGVÁNDORLÁS

Az anyag nem vész el, csak átalakul.
Tanulunk szabályul.
Ha mégis elvész, akkor azt ellopták,
Úgy szabálytalanul.

KÖRBEN JÁRÁS

Köd előttünk, s köd utánunk
Köd felettünk s nem látunk
Téblábolunk, körbejárunk
Vagyis megyünk, mégis állunk.

AZ ÉLET

Az élet,
mint film
lepereg
mire észreveszed
időd se volt
hogyan néz
mit éltél meg.
Voltál.
Vagyol.
Ki tudja
Leszel
Talán emlékezet?

MOKÁN MIHÁLY

ÖRÖM

(Első fejezet, ami a gyomor- és béltükrözés előtti örömről szól.)

Bent vagyok a gyógyszertárban. Ismerősök mindenütt, Kérdezem a gyógyszerésznőt, miközben odaadom neki a receptet, talán pénzt osztanak, hogy ilyen sokan vannak?

– Ilyenkor fizetés táján mindig ez van. Bevásárolják a napi gyógyszer betevőjüket és csak ezután jöhetnek a többi kiadások. Elgondolkoztam a dolgon.

Elé tettem a receptet, elmondtam neki, hogy ma még nem ettem, mert hogy a gyógyszer! Megnyugtatót, délig nyugodtan ehettek, de utána a vizsgálatig semmit. A szert liter-másfél liter vízben oldjam fel, és apránként igyam meg. Ezután a gyógyszerészhölgy egy fehér tégelyt tett elém.

– Ez?...

– Igen ez a hashajtója – válaszolt a befejezetlen kérdésemre. Kétszáz forint lesz – mondta, majd egy kellemes vizsgálatot kívánva utamra eresztet. De a mosolyában volt valami kajánság, amit akkor és ott nem tudtam mire vélni.

Haza értem. Egyből kaját követeltem.

– Hiszen nem ehetsz! – dehogynem, mondtam a nejemnek Délig enyém a pálya. A gyógyszertárban szabad hasat kaptam. – Édes jó istenem de bezabáltam. Miután túl voltam az életmentő evésen, mutatom a gyógyszert. Nem látott még olyat. A felbontott tégelyből beleöntöttem a reszelt viaszra hasonlító fehér valamit a vízbe és felkavartam. Kis idő után ittam belőle. A nejem valami fintorfélét várt tőlem, de mivel az elmaradt megkérdezte hogy milyen az íze. Hát én nem éreztem ízt. A mintegy szűk másfél literből lehúztam vagy két decit. Udvarias férj vagyok, megkínáltam a nejem, de ő elhárította, mondván most átengedi az élvezetet nekem, Tébláboltam, vártam a hatást. Felkészültem, hogy azonnali lesz a dolog. A WC-hez vezető utat szabaddá tettem. A nagy várakozás közben elálmosodtam. Filóztam lemerjek-e feküdni? Mi lesz, ha alvás közben fejt ki a hatását a hashajtó! Az ágy új, az ágynemű, paplan dettó. Mi lesz ha... lebegett bennem a ki nem mondott kérdés, miközben elvackoltam magam. Jött az álom, ami hangtalan és gyomor tevékenység nélküli volt. Másfél óra alvás után felkeltem. A félelmem alaptalan volt. Az első adag kevés volt. Kimentem a konyhába, meghúztam a vizes kancsóban lévő hashajtó oldatot. Majd később még egyszer, meg még sokszor, egészen addig, amíg el nem fogyott az

egész. Végig nagybátyám sztorija járt az eszemben. Valamikor a II. Világháború idején cigányzenészek italába higanyt öntöttek katonatisztek, mire az egész zenekar azonnal összezsugorította magát. Hát én is valami ilyesmire számítottam és ennek megfelelően viselkedtem. A mentsvárat jelentő WC-től öt méternél nem mertem messzebb menni. Felesleges volt az aggodalmam. Úgy látszik igaza volt az egyik régebbi munkatársamnak, amikor a pálinkaivási szokásom miatt a román belemet szidta, vagy áldotta. Bizony-bizony az én román belem kifogott a másfél liter hashajtón. De hogy megyek én így vizsgálatra?

Hogy nem mondtam még el, hogy miért is kellett nekem hashajtóivással elmulatnom az időmet?

56 évesen elhatároztam, hogy orvosok által leleltározatom a testem. Úgy mond felmérendő, hogy az eltelt évek, no meg a nem mindig egészséges életvitem milyen rombolást vitt végre bennem. És ha a rovacns megvan, akkor figyelembe véve annak a következményeit a szerint fogok élni. Tehát egészséges életmódra vágyom, evvel remélve, hogy meghosszabbíthatom a hátralévő éveimet, amik igazából most lettek fontosabbak amikor egyre kevesebb van belőlük, Ennek a fontosságnak az egyik stációja a holnapai béltükrözés. A sikerességnek az előfeltétele az, hogy üres legyen fejtől lefele. Ezért kell a hashajtó, ami még mindig nem hat. Pedig bennem van már vagy hat órája. Este van. A nappaliban ülünk, nézzük a Tv-t, a nejem merő szolidaritásból tömi magába az ételt. Hej ha egyszer túl leszek, ezen a rovacson, sose fogom abba hagyni a zabálást, fogadkozom az asztalnál, amikor egyszer csak...

Rohanok a fürdőszobába, pucér fenékkal esek a WC-re. Hatalmas, hangrobbanást felülmúló morajlás hallatszik belőlem, aztán ...semmi.

– Na? Sikerült? – kérdezte a nejem, majd látva a csalódott ábrázatom, kitért belőle a nevetés. – Ne félj drágám. Ha nem jön ki belőled, aminek ki kellene jönnie, majd holnap kapsz egy aranyos beöntést. Tudod milyen finom dolog az? Nekem szülés előtt volt benne részem – mondta és előttem az éhezésre ítélt előtt, folytatta az evést. Hiába, ilyen a szerelem.

Nem szaporítom tovább. Éjszakai nyugalom, a román belem továbbra is kiütéssel győz a hashajtó felett. Rettegve készülődtem, előttem lebegve a beöntés veszélye, ami a nejem szerint, semmiség. Az emberbe alulról feldugnak egy slagot, azt rákötik a magas nyomású sterimóra és utána az özönvíz. Illetve az özön bélsár. Tényleg idegesített a dolog, amikor egyszer csak...

– Hát emberek! Én még soha így nem örültem annak, hogy hasmenésem van...

TÖRÖK ISTVÁN

EMBERI LÉLEK

Remegve viseljük a kritikát,
De rendesen kiműveltük az intrikát.
Emberek vagyunk, ameddig csak élünk,
Kevesebbet adunk, mert önzővé tett létünk.
Örülünk a szépnek, a jónak, a kellemesnek,
Körülöttünk legfőképp a józan szellemesnek.
Hazudunk egymásnak, de magunknak is rendre,
Tudjuk a másikat zaklatni, meg ez
menetrendre.
Nem okulunk a más bajából sem egyre,
De megfutamodunk az igazságtól remegve.
Ellenben próbáljuk megidézni győzelmünket,
Elfedni órákra lelki bajainkat s gyötrelmünket.
De ha vajmi baj történik életünkben,
Mivel ez is törvényszerű végzetünkben,
Bevezetjük a sértést, később a megalázást,
És a már oly jól ismert önvédelmi alapállást.
Irgyek vagyunk s arcátlanul utálatosak,
Nemigen akarjuk felvállalni a kudarcokat.
Ha kell, akkor az ellenséggel is lepaktálunk,
Még, ha kevéske semmiségre lesz is kilátásunk.
Nehezen tudjuk feldolgozni az ellenvéleményt,
Ellenben formálunk a másikról azonnal
véleményt.
Még a legjobb barátainkban is ellenséget
keressünk,
Holott, csak hibáit kellene együttesen
megszüntetnünk.
Egoizmusunk meg nem ismer örök határokat,
Mára szinte kiirtottuk a Földön a vadállatokat.
Semmit sem bízunk a kiszámíthatatlan
véletlenre,
Beállítjuk magunk a Tejútban halhatatlan
egyetlenre.
A földöntúli életről, pedig sajátosan azt
skandáljuk,
Mennyországba jutunk, ha bűneinket alázatosan
megbánjuk.
Pedig jobban tennénk, ha esetenként
önértékelést is végeznénk,
Lelkünket nap-mint nap szerénységgel,
kedvességgel feltöltenénk.

HÁPIKA

Hápika a kiskacsa,
Sárgás-pihés falatka,
Elkóborolt otthonról,
Tóhoz ért a kalandor.

Vízbe ugrott, beúszott,
Gondtalanul lubickolt.
Ám a harcsa meglátta,
De jó falat lesz mára.

Szegény pici Hápika,
Gyerünk! Irány a partra!
Szárnyával is csapkodott,
Szerencsére kijutott.

Harcsa koma eltolta,
Üres maradt a gyomra.
Hápi, pedig megélte,
Hogy tóban a veszélye.

RÓKA RUDI

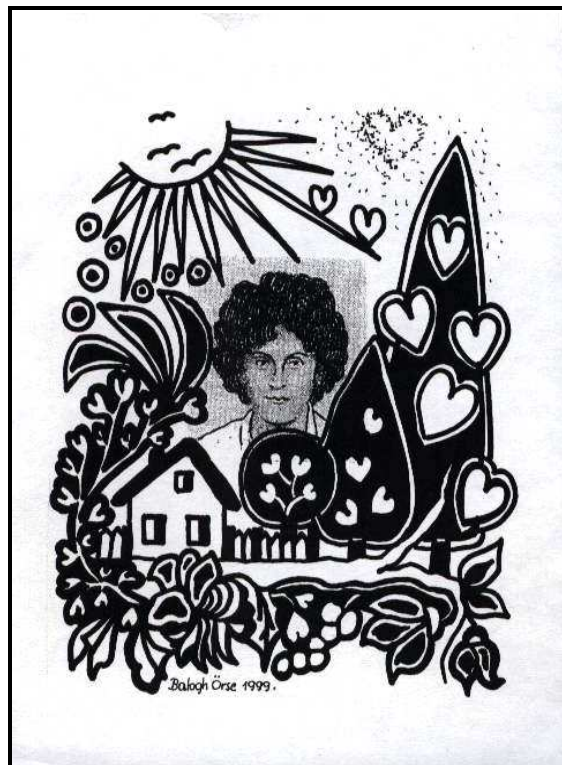
Róka Rudi ravaszdi,
Tyúkot akart ragadni.
Ám a Puli meglátta,
Uzsgyi, futott utána.

Ám a róka ravasz volt,
Rekettyésbe beiszkolt.
A kutyus is beszaladt,
De bundája beakadt.

Rudi kúszva, lapulva,
úgy szaladt elinalva.
Bár a Pulit befűzte,
Az a lopót elűzte.

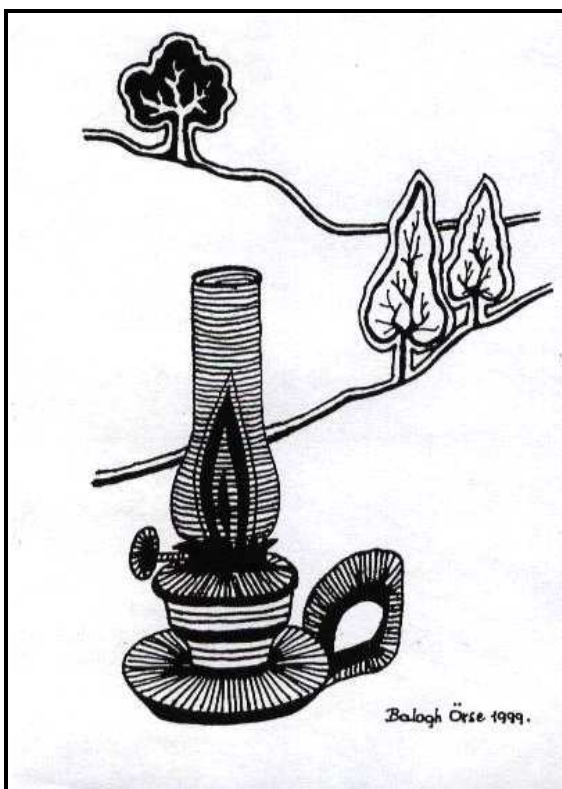
BALOH ÖRSE rajza: *Hazajöttem* című verseskötetének illusztrációjából

BALOH ÖRSE rajza: *Hazajöttem* című verseskötetének illusztrációjából

BALOH ÖRSE rajza: *Háború*

BALOH ÖRSE rajza: *Hazajöttem* című verseskötetének illusztrációjából

BALOGH ÖRSE

FÉNYEK ÉS ÁRNYAK

Fák, virágok, fények,
megállapítható, hogy
fény nélkül nincs...
Feloldódás, sugaras fehéren
furcsa félelemmel...
A fiatalság titka még
olykor visszaragyog.
Figyelmeztetés! Felismerhető
fájdalom után, filmszakadás.
Emelt fővel... fehér ajtón...
Csak a fényképen maradnak
fények és árnyak...
Földet érés!
Fohász-rakétán landolok
Fény vagyok!

ISTEN KERTJE

Imádkozik a csend,
az Idők hajnalán.
Valaki áll a kapuban,
ki Isten hívására vár!

Imádkozik a csend,
az Idők hajnalán.
Valaki mindig áll a kapuban,
ki Isten hívására vár!

Én rád vártam a kapuban,
s most őrizlek, holtomiglan!

ZOLI ÖCSÉMNEK

Gyere velem, ballagjunk föl
a hidas dombok hátára
úgy mint régen,
s álljunk meg minden
gyermekkor emlékünkhelyén.
Onnan továbbjutni már
a gondolat is segíthet.
Vajon nagyapáink:
A nádverő huszár,
meg a mesemondó kőműves,

merre jártak?
A dombról majd botladozva
jövünk lefelé,
(mint első lépéseink idején)
csokorba szedett virággal kezünkben,
melyet majd Édesanyánk sírján
szótlán elrendezünk,
s míg rá emlékezünk,
gondolatban együtt leszünk.

CSEND

(Üzenet a kórházból)

Egymásnak felelgetnek
szívem dobbanása, meg a csend.
Szárny nélkül is szállnék,
el, az ismeretlen messzeségbe,
ahol átölelné valami lágy zene szövedéke.
Álmomban pontos térképet adtam,
a sebzett szárnyú madaraknak,
ők viszik a hírt neked:
A Nap és a Hold kíséri el hozzád,
ez lesz számunkra a legboldogabb
VALÓSÁG!

MINDIG A FÉNY FELÉ

Fény felé vágyom,
mint rügyek a tavaszi
napsugárban.

Fény felé vágyom,
mert ha mellettem vagy,
lelkemben nyár van.

Fény felé vágyom,
akkor is, mikor a fák
méz-sárga leveleit hordja a szél.

Fény felé vágyom,
ha a hólepte fákon
fázósan gubbaszt a tél.

A fény felé vágyom,
míg csak szívem ezt akarja
míg egyszer engem is,
fényre ölel a karja

KÖVES L. IMRE

OTTHONOSSÁG

Amikor először érkeztem ebbe a csupa üveg étterembe, valahogy ridegnek és barátságtalannak tűnt nekem. A korábban üzemi étkezdének használt vendéglátó egység a bérlő által most nyilvános étterem, ahol menürendszerben is lehet étkezni előre megváltott jeggyel.

A két menüsorból összeválogattam a heti étrendemet, és az ügyintéző hölgy szigorú tekintettel adta át a jegyeket, és tette el az érte járó pénzt. Az étteremben egy magányos asztalhoz ültem, mert úgy gondoltam, a többieknél a már megszokott vendégek összeszokott együttese ül, és szemmel látható biztonsággal forgatja kezében az evőeszközöket.

Némi várakozás után egy pincér kihozta a levest, valami „jó étvágy” felét motyogott és elvette a jegyemet.

Az étel ízlett, de idegennek éreztem magam a többiekkel szemben, alak régi ismerősként barátságosan diskuráltak egymással.

Itt egyébként az a szokás, hogy a levest nagy tálban hozzák ki, és mindenki annyit mer belőle, amennyi jól esik neki. Egyik alkalommal alighogy asztalhoz ültem, egy nagy darab férfi telepedett mellém, és az éppen kihozott leveses tálból elsőnek merte a levest. Szemérmetlenül a sűrűjét, nekem már csak a lé jutott. Nyeltem egyet, és igyekeztem elkerülni a pasast a következőkben. Rossz kedvemet ez az eset is mélyítette. Ettől kezdve tartózkodással viseltem mindenki iránt, és komor tekintettel léptem be a helyiségbe. Na, majd csak befejezik a tatarozást a másik helyen, aztán visszamegyek, így morfondíroztam.

Egy kedvetlen vendég morc ábrázatát láthatták a többiek. Különben nem sokat törődtek velem.

Így teltek a napok, és november vége felé a tél fehér takarója is lehullott, amikor megszokott unalommal foglaltam el helyem egy távoli asztalnál. Ezúttal egy udvarias férfi került oda. Engedélyt kért a leülésre, és jó étvágyat kívánt nekem. Mondtam neki: „Szedjen levesből!” – de ő közölte, csak utánam, mert én jöttem előbb. Ez jól esett nekem, bár még nem mosolyogtam, de az arcom bőre kisimult. Később beszélgettünk semleges dolgokról, csak úgy tömondatokban. Étkezőtársam ettől kezdve mindig leült asztalomhoz, és már megszokott párost jelentettünk ott.

November 25-e péntekre esett. Érkezésemkor újsütetű ismerősöm már az asztalunknál ült. Üdvözlése közben vettem észre, az asztal szélén fekvő becsomagolt virágot zöld körítéssel.

– Tudja, milyen nap van ma? – kérdezte meglepett arcomat látva. — Katalin nap! Ismén a mondást? Ha Katalin nap kopog, akkor a karácsony csorog. Viszont ha a Katalin csorog, akkor a karácsony kopog. Higgye el, ez a megfigyelés 10 eset közül kilencben bejön. Halványan én is emlékeztem a régiektől hallott szállóigére.

– Van a családjában Katalin? – kérdeztem rá.

– Nincs, de itt van a pénztárban a Katika, aki az étkezési jegyet állítja ki. Neki hoztam!

– Ah, a pénztárosnő, aki mindig olyan komolyan viselkedik.

– Aranyos hölgy az – jellemzi asztaltársam.

– Kedves magától – mondom megilletődve.

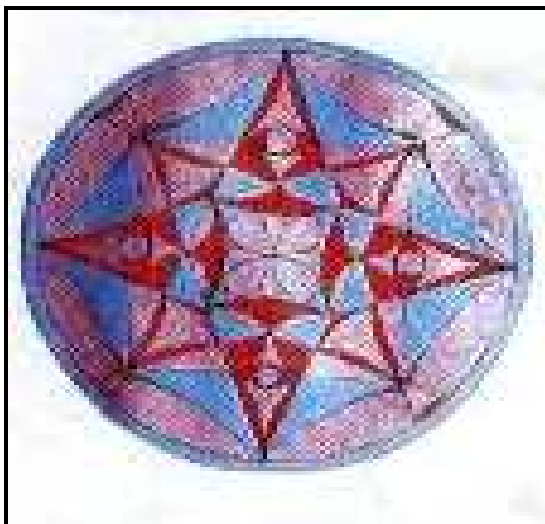
– Itt az utca végén árulja egy nő a virágot.

Ez felszólításnak hangzik, de néni válaszolok. Hamarabb fejezem be az étkezést, és kimegyek az étteremből. Az utca végén valóban ott a virágárus. Tétovázom, aztán benyitok, és egy szál szegfűt vásárolok zölddel. Celofánba csomagoltatom.

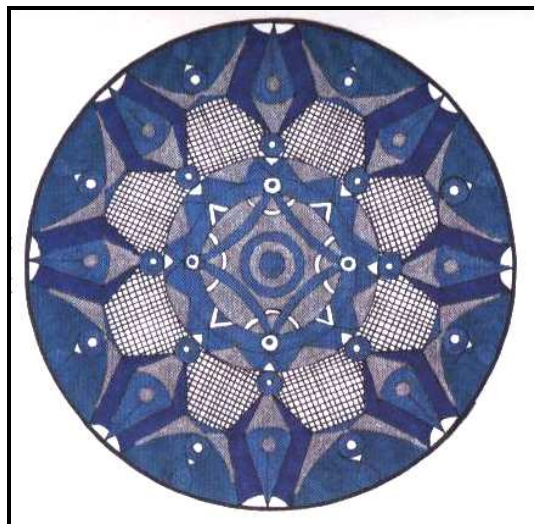
Visszasétálok az étterembe, és a virágot a hátam mögött tartom, úgy lépek Kati elé. Előrántom, és megköszöntöm őt. Kati nagyon meglepődik, de felpattan ülőhelyéről, és én kezet csókolok neki, mire ő jobbról és balról arcon csókol, és köszöni kedvességemet. A szeme csillog. Én először döbbenet, majd boldogan fogadon csókjait. Az utánam jövök virág nélkül, de kedvesen köszöntik őt. Jövök kifelé az étteremből, és valami szokatlan jókedv vesz erőt rajtam. A szembejövő pár előre köszön, és én mosolyogva viszonzom.

Itt valahogy minden megváltozott. Csupa derűs tekintet. Egészen felengedek. Másnap szólnak, véget ért a tatarozás, megnyílt a másik vendéglő, menjek én is oda. Nem megyek, határozok. Én már otthon érzem magam.

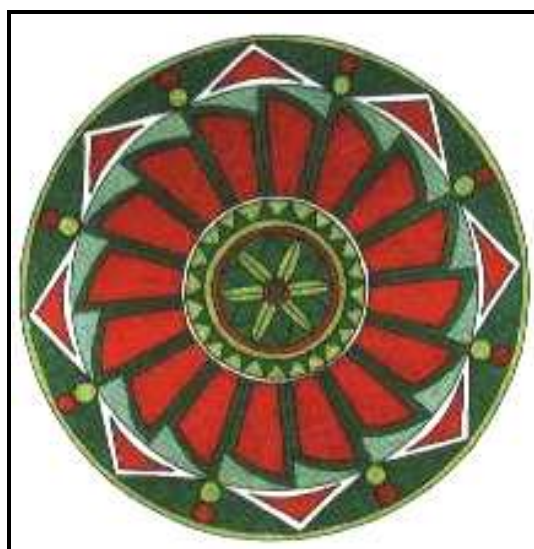
L. GÁL MÁRIA: Mandala

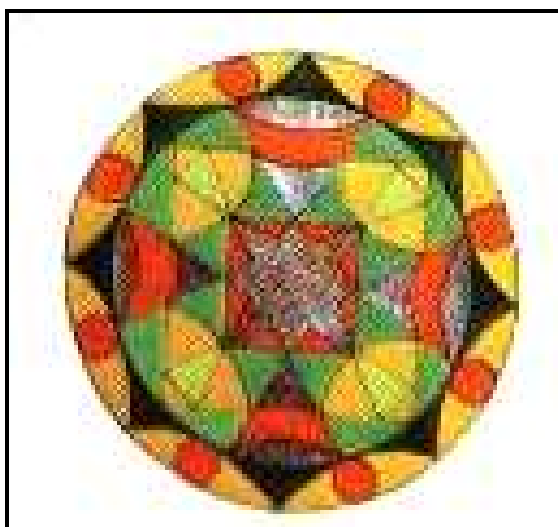
L. GÁL MÁRIA: Mandala

L. GÁL MÁRIA: Mandala

L. GÁL MÁRIA: Mandala

L. GÁL MÁRIA: Mandala

L. GÁL MÁRIA: Mandala

L. GÁL MÁRIA

TENYEREK, MARKOK

Kéregetők
ülnek, fekszenek,
fetrengenek a földön.
Tenyerük az ég
felé fordítva-nyitott...
Kérges, görbült,
gémberedett
ujjak fogják
fel a
lehulló forintokat.

Kéregetők
ülnek, fekszenek,
fetrengenek a földön.
A tenyér bezárul,
marokká formálódik,
lilára színeződnek
az ujjak,
úgy szorítják
a beleesett
forintokat

KÖDBE TAKART JÖVENDŐ

„*Mindennek rendelt ideje
van...*”

(Prédikátor 3: 1,4)

Az idő gazdája
nem te vagy –...
Múlnak a percek,
rohannak az órák,
peregnek a napok,
suhannak az évek,
az évszázadok...
csikorgó kerekeit
nem te mozgatod.

A jövődő ködbe takart
áthatolhatatlan homály
fedi.

Az idő gazdája
nem te vagy –...

SZÓLJ HOZZÁM

a csöndességben
meghallom szavad.
Korholj, ha ellenedre
tettem
Vigasztalj, ha bánatra
leltem
Adj erőt, ha szükséget
szenvedtem
Újítsd meg Szent Lelked
bennem
a csöndességben
meghallom szavad

KONTRASZT

Fehér a lélek,
fehér a hó,
fehér a lepel
a halottat
takaró.

Fekete az ében,
fekete a gyász,
fekete az éjjel,
mely ránk
vigyáz.

Fehér, fekete,
kontraszt színek,
éles ellentétek,
szembetűnő
különbségek.

Z. FARKAS ERZSÉBET

CSIKOROG A HÓ

Lábam alatt porrá váló hópehely
szürkévé szántja ragyogó tónusát
rendetlen hóbuckák síkos dombjain
száguldok az alkalom időszárnyán
a tiszta metafora fehér habjain
már nem csikorog a hó.

ADVENT CSENDJÉBEN

Mikulás már eltoporgott! A csizmák
újabb fényesítésre várnak, hogy kívánságokkal
a jászol melletti fa alá kerüljenek. December
hónapunk várakozásra, csöndes munkára
készítet bennünket! Olyan egymás utáni
melankolikus állapotba kerülünk. Ezek a
nyugalmas napok belső titkai. Mert készülnünk
kell, mégis várakozunk. Kettős érzés fog el
bennünket. Hideg van, így nem lehet ablakot
tisztítani, de hát közeleg az ünnep!

Az Idő mégsem engedi, hogy külső
dolgokkal törődjünk. Csak a bentiek
fontosak... Örülünk az életnek, a meleg
szobának, a csendnek. Mégis nyugtalanok
vagyunk valamiért. Félve gondolunk azokra,
akiknek hiányozhat mindez. Nincs meleg
szobájuk. Nincs belső csendjük. Ilyenkor sokat
gondolunk az elmúlásra, de ezzel
párhuzamosan az újjászületésre is.

Magunkban hordozzuk a törekvést, hogy
szeretve legyünk, mert tudjuk, egyedül senki
nem tud boldog lenni. A szeretet is csak mások
által működik bennünk. Mert mit ér a
boldogság érzése, ha nem oszthatjuk meg
másokkal!

Ilyen csöndes téli napokon, amikor egyre
kevesebb a nappali világosság, el-elnézegetjük
a kívülről besugárzó ünnepi előkészületek
fényeit. Örömmel tölt el.

Vágyunk arra, hogy a még szokatlan csupasz
faágakat belepje a hó. Milyen szikrázóak
tudnak lenni a hófehérrel borított fenyők!

Sóvárgás fog el bennünket Valaki után.
Aki megnyugtat. Aki velünk van. Aki így

szeret, ahogyan vagyunk. Ilyenkor Advent
csendjében...

ÚTON

Csonttá dermedt a természet;
életem ablakából figyelem
s a tél ölelésében érzem,
hogy a nyár nem múlik el
szívemből, amíg szeret.

BETLEHEMI CSILLAG

Irgalmatlanul átzuhog rajtunk a lét
égnek a gyertyák
sírunk és siratunk
a riadt emlék becsukja két szemét.

Lelkünkbe söpörjük össze a bánatot
figyeljük a jelet
vacogunk a télben
félve várjuk a betlehemi csillagot.

Az érces hang visszhangzik az éjszakában
didergő a néma válasz
felüti fejét a rémület
Heródes gyanúja az élet medrében.

Harcban keresi a megváltó hatalmat
rémült anyák elbújnak előle
katonák elől nincs menekvés
csecsemők sikolya fedi el arcukat

Fellármázzák síró Betlehem városát
hideglelés hull a véres hóban
gyalázat mocska toporog,
amíg az összes házat átforgatják.

Hatalmas szótlanság terül szét a tájon
mindenki és minden várakozik
sírunk és siratunk,
hogy a riadt emlék végre becsukódjon.

Szívünkbe söpörjük a zúgó bánatot
lázasan figyeljük a jelet, hogy
fájdalmunkból gyógyuljunk veled
vágyva-várjuk a Betlehemi Csillagot.

MÁTHÉ GIZELLA

SZEMÉT-PROBLÉMA

Rémálomnál is rémesebb egy tény:
Mindenhol van szemét.
Velem együtt már többen is vagyunk,
Kiknek bántja szemét.
Ám rémálmomat nem látom tovább,
Ha már felébredek.
De nem tudok ám úgy ébren élni,
Ne lássak szemetet.
Bármerre nézünk, bármerre járunk,
Bárhová kerülünk,
Hiába akarjuk kikerülni,
Csak beleütközünk!

Ne így legyen! Talán a megoldás:
Bársonyszéke helyett
Törökülésben üljön, kit illet,
A szemétdomb mellett.
Úgy talán megszállná őt, az ihlet,
Azon gondolkodni:
Nem jó ez így, rózsairat helyett
E büzt kell szagolni!?
Eközben rájönne, vigyázni kell!
Ki kell nyitni szemét.
Meg kell akadályozni, hogy tovább
Terjedjen a szemét!...

Tenni kellene a szemét ellen
sürgősen valamit.
Talán Nobel-díjjal, jó forinttal
Biztatni valakit?
Mert már mint fertőző betegség is
Felütötte fejét.
Emberek között is terjed, ott is
Egyre több a szemét!
A szemét már oly hatalmas „úr” lett?
Lebírní nem lehet?
Kis ország vagyunk. Segítség nélkül
Minket, csak betemet!...

Láncformában kell egész világgal
Fogni a kezeket.
Összefogással, gyors megoldással
Legyőzni, tán lehet.
S.O.S.-t jelez nekünk az idő,
Mely csak zsugorodik.
ÉLET-tengerben zátony – a szemét.
Alattomoskodik.
Nem teszünk ellene? Vakon megyünk?
Zátonyra juthatunk!
Sodródunk majd, mint hajótöröttek..
Ám, SZEMÉTBE FULLADUNK!
A Világon – bárhol...

ÚRTEMETŐ

Újabb nagy vívmánya van a tudománynak.
Örülhetünk ennek? Úgy, mint még a mának?
A mát már megértük. De mire használjuk?
Tudást a jövőnkkel, hogyan kombináljuk?
Az ember úgy hiszi, épít. Pedig rombol.
Tiltakozik is a Természet és tombol.
Nem vesszük figyelembe méltó haragját.
Végül majd átlépjük türelme határát. –

Számítógép. Atombomba. =”Hiroshima.”
Neve feketebetűs, bűnbánó ima.
Úrrakéta. Hold. Mars. Robot. Lombikbébi.
Következményt még tudós sem bír felmérni.
Atomerómű. Gén-sebészet. Klónozás.
„Tudás-fájáról” egy-egy lelki horzsolás.
Mi kimaradt, talán számba sem vehető. –
De nincs már temetőgond. Van Úrtemető!

Nem kell keresnünk már temető helyeket.
Majd fellőjük a lejárt gépembereket.
De, mint talállak meg az űrben, Tégedet?
Én az űrtemetőben is, Veled legyek?
Pásztázzam körbe a végtelen nagy eget?
Merre bolyongsz? S ha van pihenőd, hol lehet?
Csillagkalauz vezet majd, merre menjek? –
Feltaláló tudósok! Mi a felelet? –

Már a kispadon ülve sírhantod mellett,
Imára kulcsolt kézzel mesélni, Neked,
Halld, mint volt, miután elmentél? – Nem lehet?
Hogyan lehetne menteni emlékeket?
Virágos hantot. Madárdalt. Síri csendet.
Az űrtemetőben keringő lelkeket?
FÖLD jövője? Többségben a gépemberek?!
S roncsként űrtemetőbe lőjük ezeket?

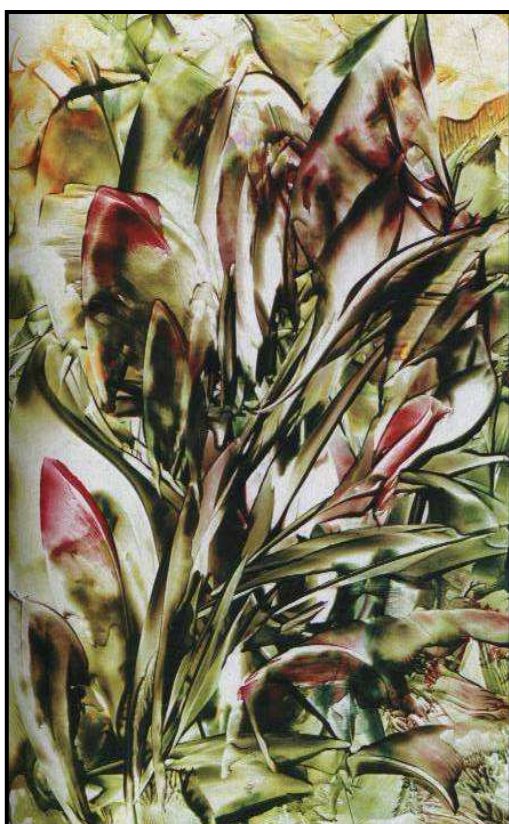
Lesz-e ki a felemelő érzelmeket,
Melyek csak itt az emberekben léteznek,
Melyek minden mástól megkülönböztetnek,
Megmenti? Itt tartja? Ne legyen elveszett!...
E FÖLD adott nekünk életünkhöz teret.
E FÖLD várja vissza, te porhüvelyedet.
Ne feledd! „Porból lettél és porrá leszel.”
Ember! Már a holtak ellen is vétkezel?!
Nem félsz? Tudás útvesztőjében elveszel?!...

PAPP JUDIT: Színkavalkád című kötetéből melegítéses viasz-technikával készült kép

PAPP JUDIT: Színkavalkád című kötetéből melegítéses viasz-technikával készült kép

PAPP JUDIT: Színkavalkád című kötetéből melegítéses viasz-technikával készült kép

PAPP JUDIT: Színkavalkád című kötetéből melegítéses viasz-technikával készült kép

PAPP JUDIT

BÍZTATÓ

Utazz, utazz ifjúság!
Nyíljon néked száz virág,
táruljon fel a világ!

Hátizsákkal, repülővel,
gyalogosan, vonaton,
biciklivel vagy hajóval,
nem változtat dolgokon.

Szívj magadba minden szépet,
fogadd be a MINDENSÉGET!
Minden szépet, amit láttál,
s örökre szívedbe zártál.

Utazz netán kedveseddel,
jó baráttal, ellenséggel.
A világot ha bejárod
önmagadat tán megtalálod.

A világ egy csodavilág,
mindenfelé sok-sok virág,
más-más népek, más szokások.
Szokásaik míg kiásod,
értékrendjük magadba zárod,
megváltoztatod saját világod.

Neked hullámoznak
a vizek, tengerek,
neked meredeznek
magasba a hegyek.

Tied lesz az Alföld
végtelen határa,
a sok katedrális
rejtelmes világa.

Múzeumok kincsei,
könyvtárak titkai.
Embereknek jóléte,
embereknek kincsei.

Értékrended ne tükrözze másét,
de mutasd meg szemszögedből
az egész világét.

UFÓK

Ufók vannak, ezek tények,
kik a földön kívül élnek.
Kik már rég a földre vágnak,
ezért velünk „kokettálnak”.

Jönnek néha nagy-nagy fénnel,
andalító, lágy zenével,
találkozni földi lénnel.

Vannak kicsi és nagy ufók,
van közöttük kövér, pufók,
sovány, göthös, pont mint nálunk,
hát csoda, ha odavágyunk?

Odavágyunk, idevágnak,
nos, hát ezért kokettálnak.
Kokettálunk mi is velük,
mert már megcsapott a szelük.

Különösen választáskor,
hogyan netán bejut a pártjuk
igyekeztük akceptáljuk.

Ufó-népek nemzetsége
békét hoz a földre végre.
Mert önáluk már nincs fegyver,
élnek együtt szeretettel.
Hát csoda ha vágyunk rájuk?
Világbékénk tőlük várjuk?

Legyen neved ANGYAL,
UFÓ, bár te lennél a befutó.

A KÖLTÉSZERŐL

Hogy versem kell-e
kérdésem ettől és attól.
Kezét széttárja, hümmög,
hogyan ez függ ettől, meg attól...
A költészetnek már van egy napja,
miért ne lennének n is
egyik felkent papja?

Remélem eljön a napja!

JAKSICS ETELKA

**VINCENT VAN GOGH FESTMÉNYE
EMLÉKÉRE**

Kézzel festett kép, úgy csodállak téged.
A művészkéz, mely ecsettel festette
Gondolatait, s e- csodás szépséget,
Hogy gyönyörködjünk, Ő megörökítette.
Mily szépet tud adni és mutatni,
Az emberi szívekbe vidámságot hozni.
Fény és árnyék között vonul gondolata,
Átadva a népnek a Kezének nyoma.
Adottság, türelem, mely irányítja Őtet,
Megmutatni mindazt, mit ember remélhet.

AKARAT

Ős akarat, fényözön
Ragyogja be lelkedet
Mutatva az utat
Mit őseink kiköveztek.
Vigyázni rá és őrizni e lángot
Mely új reményt ébreszt
Utódainknak;
s hogy könnyebben élhess!
Ne legyen bánat és szomorúság
Az emberi szívekben.
A Béke nyugalmat ad.
Ősein szava, tisztán ragyogó
Érték és fény tőlük kapható!
A líra és ihlet, mely belülről jó
Meghatározza a jövő időt.

MAGÁNY

Körülöttem csend honol, néma csend.
Gondolataim a mélybe hullnak.
Onnan emelkedni a magasba, a Fényre,
Hol nyugalmat lelek a lélek Tükrében.

A madárral szárnyalok,
Bontogatom szárnyaim:
Míg elrepülni nem tudok.

HAJNALI HARMAT

Reggel ha felkelek harmatcseppet látok
A füveken fákon és virágon
Mint a könnycsepp az arcomon
Úgy tündököl a harmat a virágokon
Ragyogással tölti be a szívemet
A virágok illata és a kikelet
Csak harmatozzatok égi magasok
Hogy a virágok élete viruljon.

Mikor a nap sugara feljön az égre
A kis harmatcsepp bebújik a virág kelyhébe
Ott élteti és neveli neki gyönyört ad
Hogy viruljon – ez a szép virág.
Gyönyörű élete van a virágoknak,
Amit a korai hajnal kínálgat.

Gyermekek is nézik kitárult szemekkel
Hogy nekik nyílik a virág kora reggel
Gyönyörködnek, nevetgélnek, játszanak
Hisz életük boldog, hogy fényt
És virágot láthatnak.

HÉT PICI CINKE

Kővágó szőlős hol telkem van
Napkelte ébresztett, fenyőillattal
Reggel kiültem kicsit az ajtóm elé
Csicseregve hét kicsi cinke énekelt felém
Oly szépek voltak, picik, gömbölyűek,
Csak a hasuk sárga és csőrük hegyes
Trillázva az almafámon keringtek.
Gyönyörű énekükkel betelni nem lehetet
E csodás reggelen beszélgettem velük
Jól kezdődik a napom Isten segedelmével

Csüngtek az almafán ugri-bugrázva
Szedeggették, pucolták az almafaágakat
Megköszönték, hogy élnek a Jó Istennek
Én télen szalonnákat rakok az ágakra
Szívesen jönnek hozzám az égi madarak
Nem is permetezem fáimat
Azért terem szépen, mivel vannak madarak
Én is köszönöm a Jó Istennek
Hogy ezen a szép napon gyönyörködhetek.

KLENCZNÉ FÖLDI IRÉN

LILA AKÁC

Tóth Mancsi mondta Palinak:
– Én nagyon megszoktam Magát.
Mikor megcsókolta számat,
én megszoktam Magát mindjárt...

Én meg azt gondoltam Rólad,
hogy nagyon hiányzol nekem.
Mikor nem csókoltál szájon
fabatkát ért az életem...

Mennyit érhet a batka?
És mennyit, ha csak fából volt?
Nem csókolt csók hány fabatka?
– Tőlük nem látszik a mennybolt.

Pali letört egy ágat
– illatozó lilafürtöt –,
Mancsi azt hitte udvarol,
komolyra vette a flörtöt.

Én is azt hittem örökké
hozod nekem a virágot,
Te is azt hitted, hogy nekem
adhatod a nagy világot...

Egy fürtnyit a könnyeimből
Érted sírok minden éjjel.
Negyven évnyi flört emléke
lila köddé oszlik széjjel...

ESŐS ÁPRILIS

Harmattól éled a kiskert
– könnyel mos bánatot a szív –,
tavak mélye titkokat rejt,
a kék folyó kalandra hív,
a jégeső lombokat fejt,
a zápor óránként felsír,
az óceán hajót veszejt,
szökőárról terjed a hír,
forrás vize életet ment,
cseppet fecske csőrében visz,
báránnyfelhő gomolyg ott fent...
... és monda az Úr; – Ez csak víz!

OKTÓBERI VADGESZTENYEVIRÁG

Még adnak árnyékot a lombok,
érik a súlyos gesztenye,
egy fekete óriásnak
ismét született levele.

Gyertyát is gyújtott szziromból
– nyakam-törve megcsodálom –,
látszanak a sárga porzók,
termése nem lesz, sajnálom...

Ha az első fagy rálehel
megfeketül és aláhull,
de addig még van ideje,
éljen addig is boldogul...

Elárulja magát a fa
– mint mi, „gyűlésre-hívottak”;
incselkedünk a múltunkkal,
nézegetjük az urakat.

Arcunkon púder, szánkon rúzs,
hajunk ezüst, rajta kalap,
ráncos nyakunkon kacér sál,
derekunk fáj az öv alatt.

S ha jön a Fagy és ránk lehel?
Elkísérnek a virágok...
Ma még egymásra mosolygunk;
– Meggyógyultam! Látod? Járok!

RÓZSÁS KALAP

Hogyha örvendezni akarok,
felpróbálok néhány kalapot...

Karimás bársonyon – selymen is –,
jól mutat a rózsás kalapdész.

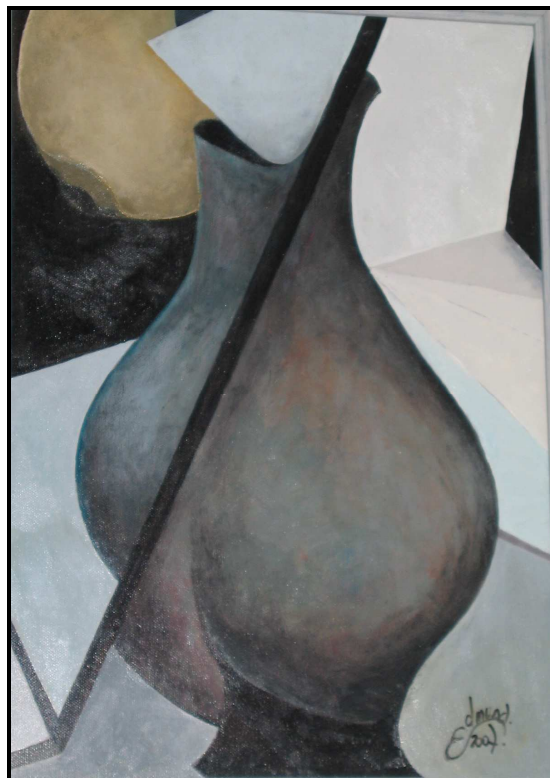
Barnáknak szőkéknek ajánlják
és ha őszek is meg- kívánják?

Ehhez vágattam a hajamat,
kiemeli így a nyakamat ...

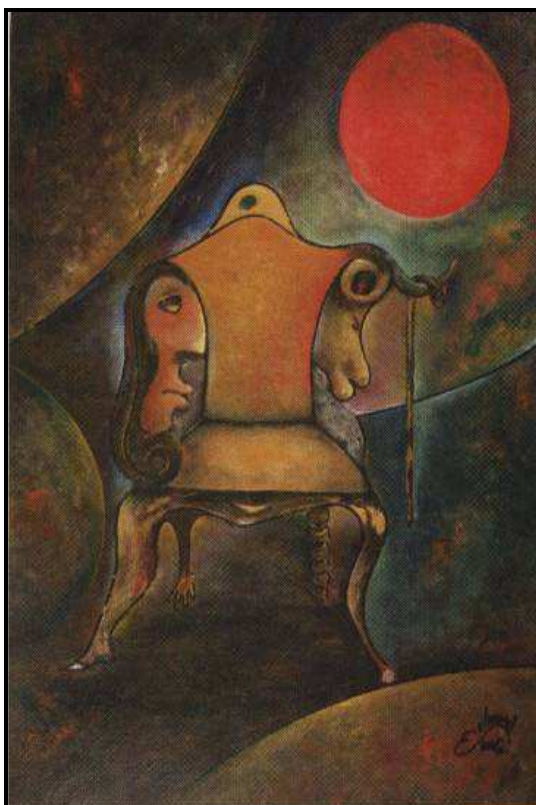
Most ő a kedvenc, a „favorit”,
úgy-e, most is róla szóltam itt!

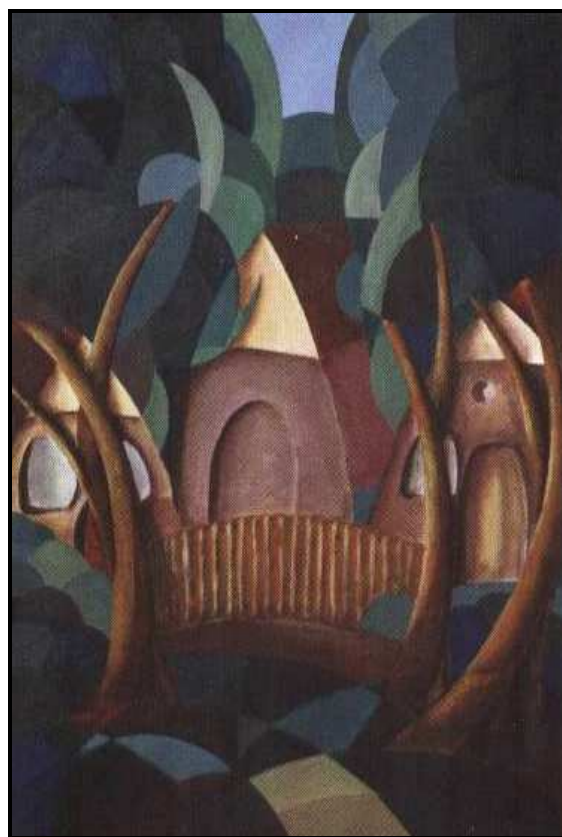
VARGA ÖDÖN TÍBOR [EDMUND]:
*Ördögfajzat, „Víziók” sorozat, 2007, akril, olaj,
75x31*

VARGA ÖDÖN TÍBOR [EDMUND]:
Váza holdfényben, 2007, olaj, vászon, 40x30

VARGA ÖDÖN TÍBOR [EDMUND]:
Trónus, 2006, akril, farost, 40x30 cm

VARGA ÖDÖN TÍBOR [EDMUND]:
Erdő szélén, 2009, akril, vászon, 61x46 cm

UJLAKY KATALIN

A NAGY ŰR...

Ez a nap is úgy indult, mint a többi. Korán, és ahogy az utóbbi időben egyre gyakrabban, most is nagyon fáradtan ébredt. Ám ezen nem csodálkozott, hiszen a gyár festőüzemének egyik legnehezebb, és az egészségre is nagyon ártalmas területén dolgozott, s hazaérve az éppen csak hogy lakhatóvá tett, de valójában még félig kész házán folytatta a munkát. Úgy tervezte, hogy a még vakolatlan vályogépületet a tél beállta előtt befejezi.

Bár a felkelő nap első sugarai még alig törték át a hajnali eget, Feri már útra készen állt, de az ajtóból még hosszan visszanezett, tekintetével végigsimogatva nyolc alvó gyermekét. A hét fiát, akik közül a három nagy már iskolába járt, az óvodába járó két ikerpárt, s a pár hetes pici csecsemőt, az egész család szeme fényét, az egyetlen kislányt, aki békésen szundikált édesanyja karján. Rajongásig szerette őket. Szívében meleg érzésekkel óvatosan csukta be az ajtót, hiszen korán van még, hogy pihenjenek.

Úgy tűnt, hogy a friss hajnali levegőn csökkent a fáradsága is, s kerékpárján az üzembe érve a már megszokott módon felvette a munkát. Szeretett itt dolgozni. Összetartó, jó kollektíva volt az övék, és emberségesek, megértőek voltak a főnökök is.

A reggeli nagy fáradság egyszer csak újra erőt vett rajta, de a délelőtt azért még eltelt valahogy. Ám a munka nem úgy ment, mint máskor, majd egyik pillanatról a másikra, egyetlen hang nélkül előre bukott. Mire a munkatársak észrevették, már mozdulni sem tudott. Azt hitték, elájult. Próbálták itatni, szőlőngatni, de mindhiába, nem reagált semmire. Azonnal hívták az üzemorvost és a mentőket is, de ők már csak a halál beálltát tudták megállapítani.

Mindenkire a döbbenet erejével hatott a futótűzként elterjedő hír, hogy a festőüzemben hirtelen meghalt egy munkás, a vállalati törzsgárda tagja, kiváló dolgozó, egy köztisztelőben álló csendes-szerény ember, aki nyolc gyermekével a sokgyerekesek között is a legnagyobb családos volt a gyárban.

A méhkasként felbolydult üzemben az első megrázkódtatás után felmerült a kérdés, hogy ki menjen el, ki mondja meg az özvegynek s az árván maradt gyermekeknek, hogy a hűséges férj, a szerető édesapa, a jó munkatárs és szorgalmas dolgozó nincs többé. Hiszen még azok előtt is hihetetlen volt ez, akik a szörnyű tragédiának szemtanúi voltak. Ki menjen el, ki mondja meg a feleségnek, az árváknak, hogy akit annyira szerettek, ne várják, nem megy haza többé.

Aztán mégis dönteniük kellett, s végül az üzem Feri művezetőjét és egyik közvetlen munkatársát s egyben jó barátját bízta meg, hogy ennek a nagyon fájdalmas kötelezettségnek eleget tegyenek.

A gyártól a kis családi házig vezető út felért egy örökkévalósággal, melyet gondolataikba mélyedve, egyre idegesebben, hang nélkül tettek meg. A bennük lévő feszültség csak tovább fokozódott, mikor meglátták az özvegyet, aki mit sem sejtve, békésen kapálgatott a ház előtti kertben. Az asszony ugyancsak meglepődött, amikor észrevette, hogy a két ismerős éppen hozzájuk tart, és ráadásul ebben a szokatlan időben, amikor a gyárban még javában folyik a munka. Ilyenkor még a jó barát sem szokott idejönni, nemhogy ketten, és közülük az egyik éppen a művezető.

Egyre nyugtalanabban, de barátságosan tessékelt be a nem várt vendégeket, várakozással tekintve rájuk, hogy megtudja jövetelük célját. A hirtelen jött sokktól először azt hitte, nem jól hall, amikor tudatták vele a rettenetes hírt, hogy meghalt a férje. Egy székre lerogyva, szinte eszelősen kérdezgette, hogy ugye nem igaz? Mert ez nem lehet igaz, csak talán rosszul lett, és a jó orvosok majd csak meggyógyítják. Hosszú időbe telt, míg tudatáig

hatolt a szörnyű valóság, hogy a férje meghalt, hiába várja ezután.

Mély letargiájából a kis csecsemő sírása riasztotta fel, s gépiesen indult megetetni, mert a gyermek éhes, neki ennie kell.

Az iskolából, óvodából hazatérő árvák anyjuktól tudták meg a szomorú hírt, amit valójában fel sem tudtak fogni, hiszen ahhoz kicsik voltak még.

A gyár hűsleges dolgozóját saját halottjának tekintette, s a szakszervezettől külön is eljártak, hogy a CSEB, mely az utolsó tagdíj befizetésének pár napos késése miatt elzárkózott tőle, a temetési segílyt mégis kifizesse.

A végtisztesség-adáson szem szárazon nem maradt, s a koporsó körül hullámozott a tömeg, hogy Ferit még egyszer láthassák. A tiszteletes úr megható, szép beszédében búcsúztatta szeretteitől, munkatársaitól, ismerőseitől.

...”Majd a megnyugvásról beszél, s feltámadásról szól a pap.

De az özvegynek szánt szavak tompán, üresen konganak.

Őt most kérdések feszítik, ezekkel küzd az értelem:

Miért pont Ő és hogyan tovább, s mi lesz velem, mi lesz velem?”

(Dr. Ujlaky István)

S míg mélységes gyászában férjét a sírba is elkísérte volna, lelke mélyén megszólalt egy hang a nyolc gyermekéről érzett felelősségéről. Ekkor ébredt tudatára annak, hogy az életnek szeretett párja nélkül is mennie kell tovább, s öneki ezután gyermekei életében az apát is pótolnia kell. Ezért ott a koporsó mellett fogadta meg, hogy helyette is, egyedül is, felneveli őket.

Alig lett vége a nagy temetésnek, a gyár több mint 3000 dolgozója között soha nem látott versengés indult, hogy melyik brigád, üzemi kollektíva mivel is segítse a magára maradt népes családot. Szakmunkások csapata döntötte el, hogy szabadidejükben befejezik a félig kész

házat, míg mások a szerény kis bútorzat cseréjét tűzték napirendre. De biztosították a téli tüzelőt, a gyermekeknek szükséges holmikat, és egyéb anyagiakat is, mert mindenki igyekezett tenni valamit.

Fájó szívvel vették tudomásul, hogy örökre elment egy ember, egy szerény, halk szavú munkás, aki olyan csendben távozott, ahogyan élt. Ám olyan úrt hagyott maga után, amelyet, ha élne, el sem tudna képzelni.

Bár azt mindenki tudta, hogy Őt pótolni semmivel nem lehet, de hogy mit jelentett embertársainak, azt a családjáért való összefogás egyértelműen bizonyította.

Özvegye több évtizeddel élte túl, és ahogy megfogadta, gyermekeiket egyedül is, helyette is felnevelte és haláláig összetartotta őket.

Emlékét szeretettel-kegyelettel megőrizte, s azt az úrt, mely lelkében szeretett férje elvesztése után maradt, nem töltötte be soha senkivel...

MOLNÁR ETELKA

ARCOD ARCOMBA HULLOTT MÚLTJA

Jerkovics István

emlékére

Tenyerem árkában véres holdak,
hiányod kínjai szétroncsoltak.
Hint egy csecsemő ügy öregszem,
kereszted árnya minden estem.

Éhemet semmi nem enyhíti,
kedvetem semmi nem hevíti.
Vagyok csak aminek lennem kellett:
éhező, vacogó árva gyermek.

Szomjazó, síró, sértett, bántott–,
általad nézek, mégsem látok.
Megvakítottan, összetörtén,
el-nem-indultan, mégse-jöttén.

Félúton megállva, térdre rogyva,
hitetlen hitemmel megrakodva,
virágok között térdig sárban,
eszélős télben, gyászos nyárban.

Varok csak várok, mintha volnál,
mintha majd egyszer felkarolnál,
arcodig emelnéd lázas arcom,
hangodhoz hangolnád árva hangom.

Néznék szemedbe, néznék hosszán,
mint aki álmát hagyva moccan –,
ügy mozdulnék csak lassan,
némán: ösztöneiddel ismerj énrám!

Emelj fel magadig, ringass, ringass,
hitemben soha már meg ne ingass,
arcomat fogjad két kezvedbe,
szívárványt hímezz rám ma estei

Ölelj, becézgess, hagyj nevetni,
szeress, ahogy csak tudsz szeretni!
Simogass, kényeztess kedves szóval,
etess meg, dédelgess minden jóval.

Adj rám új ruhát: mindig fázom,
sátrád vond fölém, hogyha ázom.
Dúdolj altatót csendes hanggal,
vigasztalj meg önmagáddal.

Fekete éjszakák földnek engem –,
hitetlen hitemmel mit kell tennem?
Hitetlen hittel némán várlak,
minden napomban téged áldlak.

Minden napomban újraéledsz,
s arcod naponta, semmivé lesz.
Gyertyáim lángködén átvirágozik
és csillagerőkkel felsugárzik.

Aztán a csend, csak az morajlik.
Sebzett életem hozzád hajlik.
Sebzett életem hozzád vágyik,
létünk s nemlétünk egygé Válik.

Létünk és nemlétünk egybeolvad,
így leszek csendben fürdő holdad.
Leszek sötétség cinkos társa,
kereszted árnyán égő fáklya.

Leszek sötétség vérző kútja,
arcod arcomba hullott múltja.

KATARZIS

Bennem nincs semmi, ami régi,
mi életadó, az Krisztus igéi.
Bensőnkbe hinti szét a magot,
amit majd learatok.
Már nem vagyok, én csak voltam,
átalakultam, megtisztultam.
Új Ember vagyok! Világítani akarok.
Ugye látod már a fényem?
Ha velem haladsz, ígérem:
tévútra nem vezetlek,
mert velünk lesz az irgalmas szeretet.
Valakinek meg kell halnia bennünk
ahhoz, hogy mások lehessünk...
Magnak szétrepedni a növény miatt,
bábnak vedleni a hernyó miatt,
hernyóból, hogy lepke lehessen.
változni kell, hogy mindenki szeressen
Nem kell sírni, mert elmúlt a múlt,
az ember katarzisa jut.
Hernyó se bánja miért lett pillangó,
az idő is elmúlik, mert múlandó.

TÓTH ZSUZSANNA SÁRA

A FENYŐ MESÉJE

Csillagfényes karácsonyék,
Havas erdőben vén fenyő mesél:
–Sok éve történt e napon,
szárnyak suhogtak a domboldalon.
Angyalkák zengtek Áve Máriát,
S pásztorok mondtak szívükből imát.
Lent a barlang mélyén gyermek született:
– Megváltónk Ő lesz! – súgták a hegyek.
Harang zúgott messze tájakon,
Gyertya égett minden ágamon.
Hóbundámon dió, mogyoró,
Fagyott törzsemhez szénát fűtt a Hóapó.
Iderepültek sok éhes Kismadár,
Ágam alá bujt egy Őzi-pár.

Szikrázó csillag állt meg felettem,
Megköszöntem, hogy ezt megérhettem.
– Eljöttem Jézuska jászolodhoz most,
köszönöm, hogy megváltod e bűnös világot.
Engedd, hogy elégjem melegítve Téged,
Óh, hogy meg ne fázzon kegyes Istenséged!–
Rám nézett kedvesen, s szeme sugarától,
Mennyből alászállott egy gyémántos fátyol.
– Kedves vén Fenyő! – csilingelt a hangja:
Jóságodnak meglesz a jutalma,
Karácsony éjszakán, születésem napján,
arany, ezüst lesz majd a fenyők ágbogán.
Csengő és gyertya is díszít majd Bennetek,
Angyalsereg jön fel a hegyre értetek.
Örömet és békét visztek mindenfele,
Tapsol és ujjong a gyerekek serege;
S ünnep után, ha lehull a lombotok,
rátok borítom e gyémántos takarót.
Ebben jöttök hozzám fel a magas Égbe,
Csillagok közt ragyogón, a nagy mindenségbe!
–

Öreg fánk a mesében, hogy idáig jutott,
Megpillantott az égen egy hulló csillagot.
Titkos zene zsongott át a fákon;
Számára ez lesz az utolsó karácsony...
Ágán kigyúltak a gyertya-csillagok,
S könnyként a sok gyertya rácsorog.
Fehér hó lepi el óriás süvegét,
S megadón tárja ég felé ág-kezét.

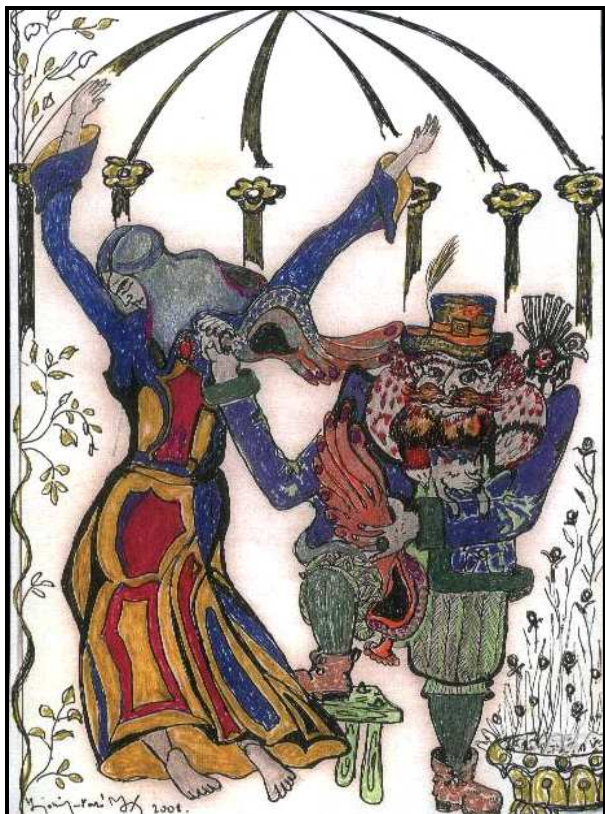
Ereiben a borostyán-méz utolsót dobog:
„Köszönöm, hogy rám találtál! Uram! Itt
vagyok!”

EGY FÁJÓ KARÁCSONY

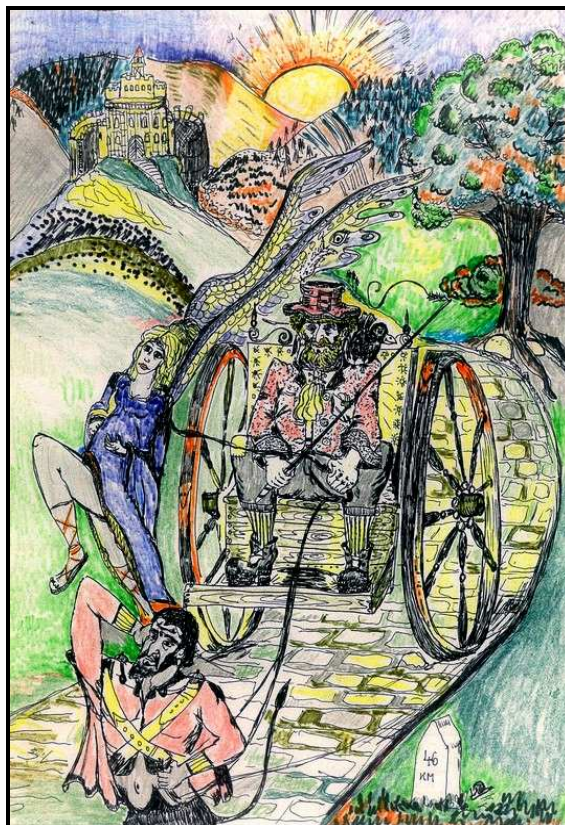
Csendes éj,
zúgnak a harangok,
sír a remény:
– magam vagyok! –
Karácsonyi csengettyűk,
a fán ragyogó csillagok,
a betlehemi jászolnál
keresztimmal leroskadok.
Kicsi Jézus! Mit adjak Neked?
Nézd e könnyeket,
kifosztott lelkem,
benne Golgota-hegyek.
A fájdalom tántorog,
Eléd térdepel a szeretet,
könyörgő szavam Hozzád kiált:
– Add, kérlek, szent kegyelmedet! –

VIRÁGZIK A TÉL

Zizeg a nádas,
zúzmarás tájat
bont a tél.
Balaton kékje,
gyémántok éke
csillogó.
Füzek és tölgyek
deresen néznek
vissza rád.
Fenyők palástja,
a dér varázsa
megbűvöl.
Érzed e világot,
s a szíved kitárod
boldogan.
A szád csak hallgat,
nézed a tájat,
szíved zenél.
Harmónia foglya,
s minden azt súgja:
„Virágzik a tél!”

HAJDRIK-PATÓ JÓZSEF:
A költő megihletti múzsáját

HAJDRIK-PATÓ JÓZSEF alkotása

HAJDRIK-PATÓ JÓZSEF alkotása

HAJDRIK-PATÓ JÓZSEF alkotása

HAJDRIK-PATÓ JÓZSEF

HAJDRIK-PATÓ JÓZSEF tulajdonosa és főszerkesztője a Törökszentmiklós székhelyen lévő *SZÁRNYALÓ KÉPZELET* című irodalmi periodikának.

Elérése: Hajdrik József [hajdrikjosef@freemail.hu]

A HIPOCHONDER

Mottó: „ *A legmorálisabb fegyver a humor ágyúja, és a poénbomba! Szóba jöhet még a szőnyegbombázás is, de az csak akkor, ha már padlót fogtál a féktelen kacagástól!*”

A réveteg hipochonder rémülten riadt fel álmából, de totál egészségesen:

– Úristen! Mi történt velem? Nem tán csak alvás közben meggyógyultam? Úgy érzem: semmit sem érzek, semmim nem fáj?! Ez lehetetlenség! Hová tűnt a sok bajom? Hová lett a gyógyíthatatlannak hitt betegségem? Talán már a fájdalomra is immúnis vagyok, azért nem érzem a kínt, a szenvedést?! Miféle csalafinta dolognak tudható be, hogy egészségesen ébredtem?

Ez a tudat, és az elme szülte ingerképződmény, úgy korbácsolta fel az egészségétől szenvedő hősünk agyának szürkeállományát, mint ama viharos szél, amely a befagyott tó vízének páncéltükrét is összekócolni képes.

A láz adó, vihart kavarázó gondolatának szele, lassacskán, de biztosan elült testrésének egyik titkos zugában. Eme szélcsendben arra a végkövetkeztetésre jutott, hogy azért még nincs minden rendben nála, hála a renyhe emésztésének! Az ő szele nem ül el csak úgy, ukk-mukk-fukk, piff-paff-puff, dirr-durr, magától. Ha nincs kólika, nincs görcs, nincs fájdalom! Ha pediglen győtrelem sincs, nincs élet! Ettől az eszméléstől úgy érezte, mint akit megloptak, megcsaltak. Megvilágosodott az elméje, aminek hatására szintisztán látta, miszerint neki mindörökre beborult! Valószínű, hogy mindez, ami most történik vele, az már csak a

szabadon szárnyaló lelkének szellemeskedése, cserbenhagyott korpuszával! Így adja tudtára a lélek, a tudatát vesztett elmének, hogy befejezte földi vándorútját. Ennyi volt, és kész?! – De azért, hogy száz százalékban meggyőződjön rögeszméje helyességéről, ön-önmagába csipett egy vöröshangyányit: - Jaj, ez még fáj, fáj, fáj! - Segítség, ez borzasztóan fáj! Hová tettem a fájdalomcsillapító tablettám? Mivé leszek a fekete nadálytő krémem nélkül? Istenem, csak nehogy véraláfutásos legyen, eme bőrfelület?! Hol a tükröm? – Tükröm, tükröm mondd meg nékem, ez a külsérelmi nyom, miért nem színeződött el, mint más egészséges embernél? Mi lehet az oka? Pedig a legnagyobb szervemen, a bőröm sérült meg, totálkárosra! Mégsem látszik felületén semmi plezúr. Ez bizony a pangásos vérellátásnak vagy a vészes vérszegénységnek köszönhető! Meg kell nézetnem a szívem, miért nem pumpál elegendő mennyiségű vért a megcsipett, összeroncsolódott izomkötegeket behálózó hajszálerekbe. Elképzelhető, hogy az érfalak beszűkültek, elmeszesedtek a rossz koleszterinek lerakódása miatt. Hallottam olyat, hogy a megfelelő agyi vérkeringés hiányából eredően, egy jó hírű sebészprofesszor leamputálta páciense fejét! Persze az özvegyé tett asszonyt nem nyugtatta meg az a tény, miszerint nem a férjének volt érszűkület az agyában, hanem a műtétet végző professzornak!

Na mindegy, a biztonság kedvéért megszúratom magam! – Fixálta le a hipochonder magában. Látnom kell, vérem vörös-e az oxigéntől vagy tán bordó a széndioxidtól? Jaj, és mi lehet a véremnek többi összetevőjével, a haemoglobinjaimmal, a drága bilirubinjaimmal, a vörösvértestekkel, a plazmacskákkal, a fehérvérsejtekkel...stb...! – Sejtettem! Felbomlott a rend bennem, oda a harmónia! Most látom: vérem Van Gogh sárga, mint a tüzelő nap! - Még jó, hogy feleségem időben rájött, hogy a narancslevet tartalmazó flakonba szűrták véletlenül a fecsekndőt! Nem csoda, hogy én is szétszórt és figyelmetlen vagyok. Reszketek az idegtől. Vajon, milyen eredményt produkálok, ha diagnosztizáltatom magam?! - Jaj, Istenem! Úrrá lett rajtam a kibillentség érzete. Mi lesz, ha ráadásul az újabb túsúrás miatt még vérmérgezést is kapok? Extra-sterilizáltatom kell a te tüdet is, amit hoztál! Míg fertőtlenítetem a szűrőeszközt, előtte elkészítek magamnak egy komplett teát, kamillából, ami gyulladáscsökkentő! Csalánt teszek bele, aktív vérképző hatása miatt! A mezei zsurlót, a fagyöngyöt, és a cicka-farkát pedig vérzéscsillapítóként használom. A citromfű, a galagonya, a valerina, komló és a fagyöngy keveréke csak ráadás, mert szedál, mint a gumikalapács. Erre van most a legnagyobb szükségem, amíg meg nem érkezik a vérképem analizálásáról szóló dokumentum. Ha a vérösszetételében káosz van, akkor nagy valószínűséggel a

hibát eleve a szervekben kell kerestetnem. Ha a csontvelő, a lép, a máj rendben van, minden okés! De mi van, ha mégsem? Nincs az, az orvos, aki egészségesnek nyilváníthat engem, egy jól képzett, képzett beteget, holmi felületes kivizsgálásból eredően?!

Egy vércseppben benne van az egész ember, és az emberben benne van az univerzum! Tudom, nem a tüneteket kell gyógyítani, hanem a probléma okát kell megszüntetni. Így, most attól félek, hogy azt mondja majd a fogadott főorvosom, hogy én vagyok a problémáimnak az oka! - Na akkor pedig nekem jaj, mert bizonyára engem akar likvidálni! Betegségem abból ered, hogy ha egészséges is vagyok, akkor sem érzem jól magam. Aki fél, az nem egész! Egyik lelki segélyszolgálatos hölgy azt javallotta bűgő hangján a mobilomba, hogy: Készüljek fel a legjobbakra, és akkor bekövetkezik az, ami a sorsomban meg van írva! Azóta kissé nyugodtabb vagyok, sőt lassan belenyugszom eleve elrendeltetett sorsomban! Igen ám, de ahhoz, hogy egészségesé váljak, először beteggé kell lennem! Hisz minket hipochondereket, ez a tudat éltet, hosszú éveken át, egészen az öröklétiig! Persze kezdem érteni azokat, akik nem akarnak rajtunk, képzett betegeken segíteni. Azt javallják egyesek: inkább álljunk egy villanytranszformátor mellé és várjuk a villámcsapást, mert az is hamarabb belénk csap, minthogy sikerülne bennünket meggyőzni arról, hogy egészségesek vagyunk! Még azt is üzenté, hogy minden betegségre van megfelelő hatékonyságú ásványi anyag, nyomelem, vitamin, ami kiránt a bajból! Milyen orvos az, aki elveszi az embertől az esélyt, hogy nyugisan lehessen beteg?!

Na de, e héten fordult egyet a világ velem Velemben! (Ott nyaraltunk éppen a párommal). Pár másodperc múlva a sors kereke is fordulni látszott, mi több, a kocka is el lett vetve, merthogy épp társasjátékoztunk! - Gyorsan bekaptam egy Dédalont a sok forgás-fordulás okozta hányinger ellen, de nagy kár volt! Ugyanis születésnapomra, (ami, minden évet követő évének, második havának 19-ik napjára esik), nos erre fel, kaptam én egy dobozolt csodát grátiszul, ajándékba: Hévízről! Bori boszi egyéni használati utasítását így kezdete: „Dugasd meg magad pároddal, és nem leszel többé képzett beteg!” - Felcsillant az összes szemem, eme sorok olvasásakor! Hamar rájöttem, hogy amit Borikától kaptam, a csomagküldő szolgálatának segedelmével, az nem más, mint az általuk forgalmazott: „TÁDÉ” test és fülgyertya! Eme gyógyító termék, méhviasszal, illóolajokkal átitatott, nemeskövek rezonanciájával behangolt, color méhviassz rúd! (Hogy mé' viasszal van átitatva, az szakmai titok!) Túladagolása kizárt, mert ennyi viaszt senki nem tud benyelni! - Erre én, gyorsan visszaválaszoltam: - „Kösz, de nem veszek be mindent csak úgy, inkább

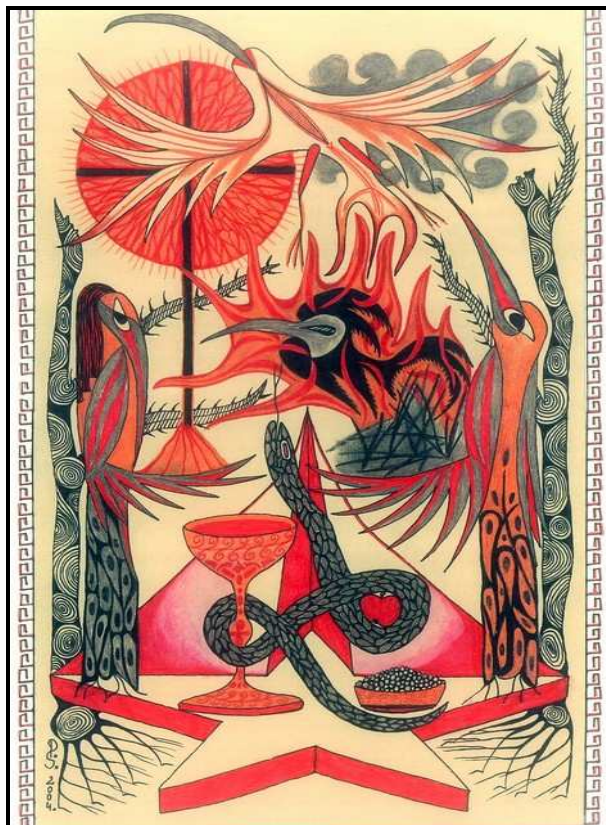
kipróbálok! Tényleg nem vettem be, hanem a saját bőrömön tapasztaltam meg jótékony hatását! Normálisan használom, és azóta menthális képességeim is javuló tendenciát mutatnak. Sőt, ahogy Borika is írja a használati utasításában: „, Ahová tetteted a gyertyát, ott használ!” - Tegnap például a feleségem, az intenzívvé vált gyertyafüggőségem miatt, eldugta előlem a ruhás szekrénybe, de rátaláltam, és tényleg ott is használt! - A nejemre is nyugtatóan hatottak -, a tűzoltók bátorító szavai, miután a gyertyalángjától tüzet fogott, régi szekrényben szinte azonnal lokalizáltak. A biztosítási ügynökünk is, szerencsénkre, hitt a reménylett jutalékában, így valós káreseménynek minősítette az esetet! Hát nem egy csoda, hogy a biztosító első bejelentésre fizet?! Csak halkán írom le, amióta eme gyertyás praktikát használom, és alulról felfelé beletekintek a lyukas végébe, (mivel szeretnék rájönni mitől ilyen hatékony): látom az alagút végén a fényt!

Bár az őszintét megvallva: a hipochonderi státuszommal még mindig nincs rendben valami. Az utóbbi időben arra riadok fel reggelente, hogy a szemöldököm kezd összenőni! Sőt, szórtüsző repedést diagnosztizáltam magamnak. De még ennél is riasztóbb, amikor arra ébredem, hogy még alszom!- Ekkor elkap a tréma*, hogy a mai nap is tré lesz! Teret kap bennem a látens Hisztipisztzi toporzékolitisz, hisz még ráadásul itt van az emberiség nyakán a H1N1 vírusa is! A gyógyszeripar gurujai minden légből kapott információkkal bekódolják az emberekbe, hogy nincs kiút, ha nem oltatják le magukat! De, mi hipochonderek nem kimúlni akarunk, mindinkább csak azt szeretnénk, hogy minél többet foglalkozzanak velünk! Fejezte be monológiát hősünk, majd megmérte lázát, ami pont annyi volt, mint József Attilának. Mivel ő is 36 fokos lázban égett, gyanús lett, nem-e ettől szenderült jobblétre a költő óriás, de megnyugodott, mikor megtudta, hogy csak egyszerű öngyilkosság vetett véget életének. Hipochonderünk most szedi a C vitamint, a B vitaminokat, és a D vitamint, valamint a szelént, a cinket, és más ásványi anyagokat. Ettől azt reméli, hogy 58 éves létére is, még legalább 30 évig használhatja a TÁDÉ testgyertyát, amit, ha jó helyre tesz; az immunrendszerét erősíti meg vele! Ha pedig a testből minden rosszat kifüstöl, akkor eladhatja sírgyertyáját -, másnak! (Mondjuk; a 128 éves szeretett anyósának!)

*tréma = remegés

HAJDRIK-PATÓ SELAM
„Projekciók sorozat” egyik képe

HAJDRIK-PATÓ SELAM alkotása

HAJDRIK-PATÓ SELAM alkotása

HAJDRIK-PATÓ SELAM alkotása

HAJDRIK-PATÓ SELAM

HAJDRIK-PATÓ SELAM tulajdonosa és főszerkesztője a Törökszentmiklós székhelyen lévő *ÚJJÁSZÜLETÉS* című irodalmi periodikának. Elérése: Hajdrik-Pató Selam [hajdrikpatoselam@citromail.hu]

AZ AGY

Szávitri idejét sem tudta már pontosan, mióta bolyong a világban kis úti-kofferével. Úgy százévente eldobta nyítt bőrgúnyját, kiszolgált személyi adatait, s nyugovóra tért a Megnyilvánulatlanban. Eltöltött hol hosszabb, hol rövidebb időt abban a birodalomban, melyet a Valóság Földjén az Álom Mezejének tartanak, majd feltöltek a múlt és jövő jelenként egyszerre ráomló látomásával, ismét készen állt felölteni az addigra éppen elkészült, életfeladatához jól illeszkedő, új, eleven bőrruhát. Unos-untalan váltakoztak a korok és a földrészek, ahol létbelépett; változtak nevei, hivatásai, hozzátartozói; egyetlen dolog volt létsodrásában állandó: a magával hordozott kis koffer. Alig emlékezett rá, mióta őrzi, s hogy mily módon lehet képes minden megtestesülésében ismét magához ragadni! Csak ismétlődő, százévenkénti álmaiban idéződött fel rendre, mit tartalmaz a réges-rég kulcsa-tünt koffer.

Ilyenkor jelenvalón látta azt a sorsfonalat, ahogyan a birtokába került. Látta önmagát, és Valakit, akivel összetartozik. A Valakit, aki először elveszítette mindkét lábát, majd mindkét karját, s csupán fejével és törzsével is maga a Teljesség volt az ő számára. Aztán látta, hogy a Valaki szervei sorra felmondják a szolgálatot: először a veséit, majd tüdejét, végül a szívét helyettesítették művi szervekkel, míg a Valaki rá nem ébredt, hogy törzsében már semmi nincs, ami eredeti önmagával megfeleltethető lenne. A tökéletes orvosi technológia, a határtalanul zseniális emberi agy vívmányai, lehetővé tették, hogy csupán sértetlen, ép agyának köszönhetően mégis ugyanaz a személy maradjon, aki volt, sőt! Fizikai tehetetlenségében egyetlen megmaradt képességében: agya működtetésében, eddig ismeretlen területeinek feltérképezésében és aktiválásban túlszárnyalja mindazokat, akiknek ezen adottságát felaprózták, és fejlődésében korlátozták a mindennapok kicsinyes problémái.

Szávitri jelenlegi megtestesülésében nem emlékezett arra, hogyan is vált a Valaki végül egyetlen, test nélküli, ám halhatatlanul eleven

aggyá... Még kevésbé arra, hogy' kerülhetett a különleges kofferbe... Az igazat megvallva Szávitri már azt sem tudta pontosan, mi rejlik elhagyhatatlan poggyászában; csak hordozta magával. Elnevezte a Hang otthonának. Azért annak, mert magányában - és csakis akkor -, beszélgetni tudott a benne rejtőző Láthatatlannal. Minden érzését, gondolatát megosztotta Vele, és a Valaki meghatározta számára, mely élethelyzetben mit tegyen. Jól beleidegződött ez a különös szolgálat; évezredekkel ezelőtt, amikor a Valaki elvesztette tagjait, s felszólította őt: „Mától legyen a te lábad az enyém, lépj helyettem is!”, vagy: „Mától a te kezed legyen az enyém, tedd helyettem ezt és ezt!” -, kódot vert szívébe és elméjébe ez a Hang. Nem volt újszerű, amikor a Valaki így szólt rejtékéből: „Mától a te szemed legyen az én látásom kapuja is!”.

Ez a láthatatlan egység a világon senkinek nem szűrt szemet, és Szávitri tudta, hogy ez így is van jól. Életről-életre csodálatosan ívelt útja a földön, míg egy pillanatban, melyet "ébredésként" élt meg, de valójában inkább lelke elszenderedésének első mozzanata volt ez -, arra gondolt, hogy nincs is saját élete! Maga körül azt látta, hogy az emberek önállóak: saját érzéseik, meglátásaik szerint gondolkodnak és döntenek tetteikről. Hirtelen határtalan vágy fogta el, hogy ő is önálló legyen! Ám ahhoz, hogy meg tudjon szabadulni a Hang hatalmától, először is tudnia kellett: ki, vagy mi az a láthatatlan sorsformáló erő, mely poggyászában lakozik?! Elhatározta, hogy felfeszíti a koffert. Ez volt az első alkalom, hogy sem érzéseit, sem szándékát nem beszélte meg a Hanggal -, az mégis belelátott (szemek nélkül is) a tudatába.

- Nem szabad feltörnöd a koffert! Csak a kulcsával nyitható, az pedig bele van zárva! - figyelmeztette a Hang. „Paradoxon!” -, gondolta Szávitri, és meghozta élete első önálló döntését. Útni-vágni kezdte a koffert, ahol csak érte, s közben kifejezhetetlen fájdalmat érzett testében. De nem érdekelte! Ki akart kerülni a hatalom alól, bármi áron! Tulajdon, mindenkitől és mindentől független, önálló létet akart! Az utolsó, rettenetes sújtásnál tekintetébe villant a titokzatos tartalom: Egy Agy, majd összecsuclottak lábai, kiszállt karjaiból az erő, elhomályosult és megszűnt látása. Az Álom Mezején eszmélve, alig egy méternyivel a Valóság Földje felett, iszonyatos látvány tárult szemei elé: a koffer helyén darabokra cincált egykori személye. - Te voltam én -, hallotta a Hangot, immár nem a kofferből és nem is a saját ajkáról, hanem a Megnyilvánulatlanból...

GÁSPÁR TÍBOR: Tájkép, festmény, olaj

GÁSPÁR TÍBOR fajaragás

GÁSPÁR TÍBOR fajaragás

GÁSPÁR TÍBOR: Erzsébet királyné, festmény, olaj

GÁSPÁR TÍBOR

ZÁPORESŐ

Gyenge faág térdig hajol,
Dördül meg az ég valahol.
Sok kis bozót szinte kérdi,
Szél urat, hogy miért tépi?

Sötét felhő, hűvös szellő
Hullhatna már langyos eső,
Sok kis növény ágát rázva,
Mind az égi áldást várja.

Tornyosul már a sok felhő,
Viharrá nőtt a kis szellő.
Vágtatnak az ég tetején,
Fehér felhők, és feketék.

Építenek szörnyű várat,
Félelmetest és csodásat.
Nagy robajjal, gyorsan készül,
Isten nyilat veszik ékül.

Ha elkészül, lerombolják, s
Szörnyű villámmal szabdalják.
Kezdik aztán nyomban újra az egészet,
Amíg el nem fogy a felhőkészlet.

Felhőváarak urát,
Elfogta a bánat.
Látván összedőlni,
Fényes palotákat.

Ahogy hullt a könnye,
Lett e záporoső, sok ezer növénynek,
Életet teremtő.
S amikor már magát, ugyan csak kisírta:

Segítségül gyorsan,
Az öreg napot hívta.
A jó öreg nap, hogy megvigasztalja,
Színpompás szalagját, ajándéku adta.

Azóta is meg van!
Ott ragyog az égen,
Ha eső után az öreg nap:
Künn marad az égen.

GONDOLAT

Mikor hallok hangodat,
Fülemben- s szívemben
Csalogány dalol, nem látlak bár,
De érzem, itt vagy valahol.

Testem, s lelkem,
Már réges-rég nem él,
Szívemnek fülébe örökké
Egy csalogány zenél.

Te vagy az egyetlen e földön,
Kihez még köt remény,
Bár sorsommal megbékéltem,
Ám még is jól esik e vak remény.

Majd ha vége lesz, s ha véget ér, s
Erőm, ha elhagyott,
Lépek tán úr elé majd,
Ki jutalmat oszt.

Nem tudod, míg oda nem érsz,
Az életben:
Mikor teszel jót, s
Mikor vétkezel.

Kőkemény szikla volt,
Életem, bár e
Sziklaomladozó már,
De máig sem kísér félelem,

Vállalom büszkén múltam,
Bár szárnyaló képzeletem már csak a
jelen,
Mint megfáradt vadászsólyom:
Mely megpihen kezeden, s

Néz majd tekintete,
A mindent átható
Semmibe, s
Szárnynálni nincs kedve már:

De szemében ott ég a kérdés:
Az életem, miért lett ilyen, s
Ennyi? s
Miért került ennyibe.

ROVNI EMESE

AZ ALAGÚT VÉGE

Még egy út, és vége,
kiszárad a gége,
de már látszik az alagút vége.
Fölémbem lomb vagy kötömbök
ívei hajolnak, átkarol a sötét.
Reményem betétjét
majd ott váltom kamatra.
Kamralétem rabságát
fölváltja a fény.
Bűn és erény találkozása
robban elém,
szélesül a táj,
mind kiáramlik, ami fáj,
a kasza hegyéről a gaz lehull.
Úgy szárad, mint számról a szó.
Újra suhint a gazda,
s a mihaszna álmok,
a rétek vadvirága
mind lángra gyúl.
Kontyomat rongyaim
köré csavarom,
és elmerengek
az üszkös zavaron.
A szélnek hagyom,
sodorjon magának
egy jó szivart.
És várom a zivatart.
Már dörren az ég!
Felhőről felhőre
szakad a láng,
az istrágon
nagyot ránt,
végigszánt bőrömön
a hőkölő idő.

MÚLNAK A NAPOK

Semmi nem változott,
minden kopott.
Összegyűrt képek
Sodrónak
a Duna vizén,

A mólón
egy régi dallamon
topog az eső,
belém karol a szél
e csendben,
és egyre öregebben
hajlik a fűz fölém.

Már virrad,
de ágaink közé
már nem tűz a nap
fényvirágot.

Hullnak a napok.

EMLÉK

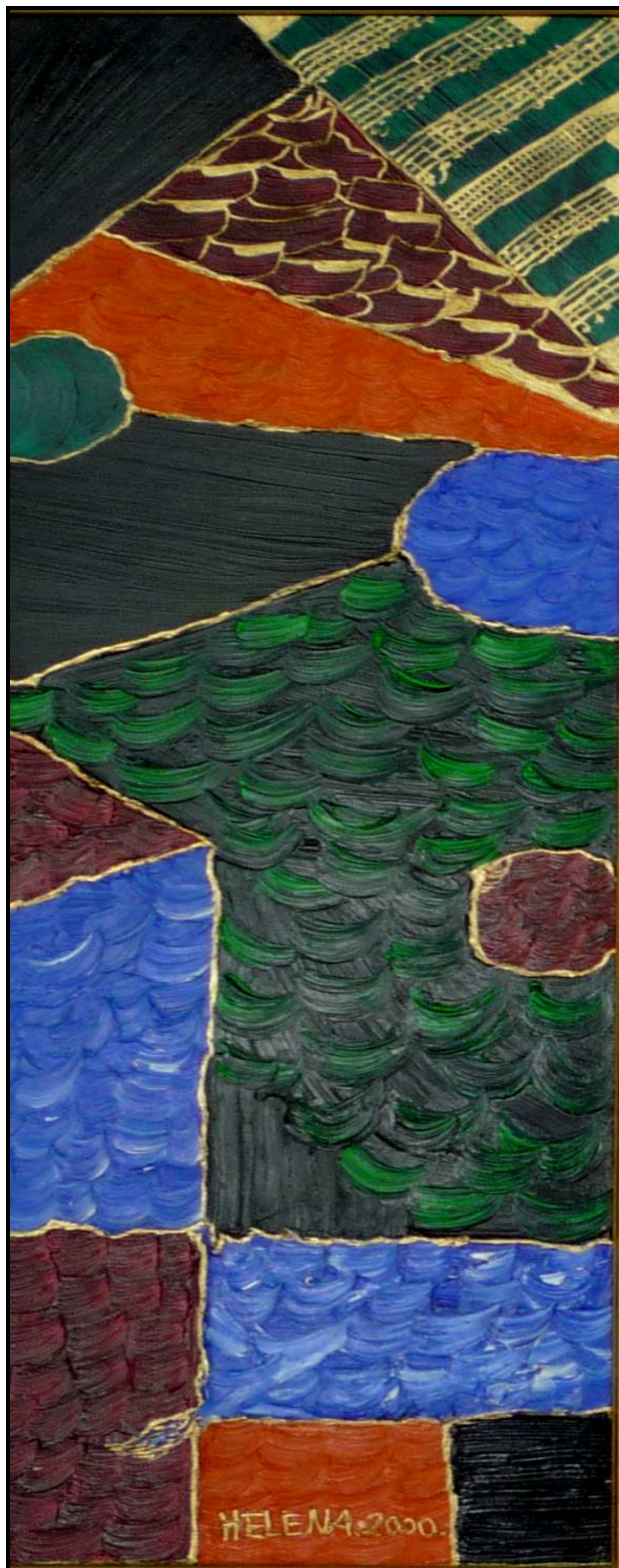
Felidézem a szép igali tájat,
elidőzöm, és kibomlik a bánat.
Gyenge a szívem, csapkod, dobol vadul,
szemembe öszünk fájó könnye tolul.

FÜSTÖLGŐK...

Naptáramból kirajzanak a percek
a rabruhába bújt csípős ördögök.
Ragacsos potrohúkat riszálva
ödöngenek körülöttem.
Tüzemet hát újra megrakom,
és meglengetem a kalapom...

DAL

Síró álmaimat virágra cserélném,
Kínzó vágyaimat hegytetőre vinném,
Odahagynám szélnek, madár énekének,
Madár énekének, tűző nap hevének.

*N. PETŐ 'SZIGETHY ILONA festménye,
olaj*

*N. PETŐ 'SZIGETHY ILONA festménye,
olaj*

N. PETŐ 'SZIGETHY ILONA

**ÉDESANYÁM A MENYORSZÁG
KAPUJÁNÁL VÁR ...**

Édesanyám a *Mennyország kapujánál* vár
és integet szerényen – amint élt - és várakozón.
Visszaintek, magasra lendítve karom –
mely a mozdulat ismétlődésétől sajdítóan fáj.

Halovány fény öleli *Édesanyát*, a várakozót,
aki integet szerényen – ahogy élt – és óvón
vigyázta
életünk, s igyekezett, hogy legyen italunk,
ételünk,
míg földi létünk rémületeit és örömeit
gyűjtöttük.

Liliomból font koszorú fehérlik haján...
és türkizkék fátyol-ruhája omlik, a
lendülettől, mellyel hangsúlyt ad a várakozás
riasztó örökkévalóságának, s mosolyának.

A mosolynak, mely búcsúzó, s (el)köszönő
egyben!
E gondolatától szikra pattan parázslón bennem;
– *A Drága, a Volt-Nincs – átlépne félve –
oda, 'hol Apánk, a rég (f)elment férje – várja őt.*
–

Ajkam zsibbadva szorítja fuldokló torkom,
míg fényévnyi távoból félszegen mondom;
- *Ó, értem ... ó, értjük* végre, mi gyarlók,
(A felnőtt cserfes, s oktalan fajankók!) Nem
hívsz;
Te csupán anyai szívvel köszönsz...: nekiünk. –*

S lám az őt körül vevő, bíborrá váló hívó
jelenben;
örömhúr pendül, édes sóhaj lendül, s reppen a
szívbe,
s homlokán égő *diadém- fényre** mely még
utolszor
elibénk vetül, hogy lássuk jövőnk a majdani
percben...

TEMETŐ NÉMA CSENDJE

A temető néma csendje:
Sors íratlan házirendje,

Remény és fájdalom
Élő virág, sírhalom.

Sorsok, évek, órák
Arc redőket róják.

Élők háborgása
Holtak megnyugvása.

Riadalom, félelem
Feloldozás, kegyelem.

Élet, Halál nagy Úr
Gyászoló térdre hull.

Tekintet' tétova
Halomra néz, oda:

Hol fekszik büntelen
Ki elment hűtelen.

Maradt a fájdalom
Emlék és sírhalom.

Nyomasztó néma csend
Íratlan házirend...

SZIGETEK

Szigetecskék vagyunk
életünk tengerén,
vadul emel az ár
vagy vígan csap hullám,
sodródunk közepén.
Árboc a szeretet
ha ülünk csónakon,
anélkül süllyedés,
hánykódás lesz a bér
hajnalon, alkonyon.
Természet lágy ölen;
tender vagy szárazföld:
gyökért ereszt a kín, gyökért ereszt a
vélt öröm.
Mindezért KÖSZÖNÖM!
... Kijár ...

WILLNER TAKÁCS MARGIT

ZORD IDŐJÁRÁS

Mily zord idő is van ma,
havas eső szitái,
tegnap még ragyogott
a fényes napsugár.

Január van, tél van
és hideg,
jégpáncéllá fagyott,
a Balaton vize.

Már alig várom,
hogy megérkezzek haza,
mert vár reám otthon,
a jó meleg szoba.

A csípős jeges szél
pirosítja arcomat,
a puha meleg sálam
védi a torkomat.

Sietve lépkedem.
Gyorsan otthon vagyok,
a meleg lakásban,
nyugalmat találok.

Közben hálásan
arra gondolok...,
De jó is, hogy végre,
újra itthon vagyok.

AMIKOR AZ ÉGBOLTON...

Amikor az égbolton
alábukik a nap,
amikor a virágok is
bezárják szirmukat.

Amikor a méhecskék
sem gyűjtik a mézet
már, s fáradtan várják
az újnapi hajnalát.

Amikor elcsendesül
körülvöltem a táj,

amikor a madarak
énekét sem hallani már.

Ilyenkor átölel a
magányos csend,
szívem dobogása
Teneked üzen.

Suttogom a neved,
egyre csak kérdezem,
most vajon merre vagy,
mit csinálsz Kedvesem?

A választ elnyeli
a kozmikus határ,
nem ér ide a hangod
a végtelenen át

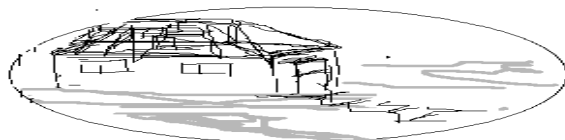
Egyedül vagy, egyedül!
zakatolja szívem,
ám hiába minden,
az életem már ilyen.

ÉGI AJÁNDÉK

Ma rácsodálkoztam a holdra,
Körbe úsztak fátyol-fellegek,
Lelkemben felcsendült egy
mennyei dallam és hallani
vélttem, angyal éneket.

Csak nézem, csak néztem a holdat,
S hallgattam az angyal dalát,
Elbűvölt egy varázslatos érzés,
A végtelen égen, a holdragyogás.

Mily csodálatos is a természet,
Az ég , a föld, és az egész világ,
S a legcsodálatosabb benne, hogy
Ajándékba kaptuk, e sok szép csodát.

J.

BORSÓS KÁROLY

RÓZSAKERTBEN...

Mily szép vagy rózsakert, gyönyörű virágok,
Mehetnék e hozzád, hervadó virágnak?
Ki titeket ápol, locsol, oly szép, mint magatok.
Mióta láttam őt, nyugtalanul alszom.

Ha én is ott lehetnék, virág a kis kertben,
Tudom, nem hervadnék, szívem nem epedne.
Szánjál meg galambom, egyetlen szerelmem,
Te vagy az életem, és ha nem, hát végem.

Locsolgass csókokkal, szeretgess te engem,
Nem leszek hálátlan, Isten úgy segítjen!
Akkor nem hervadok, nyílik jóra szívem,
Oh te szép rózsaszál, egyetlen szerelmem.

Vagy ha tán mást szeretsz, s engem nem
szerethetsz,
Ki lát jó szívedbe, gyönyörű szerelmem.
Szép volna életünk, ha enyém lehetnél,
Nem adnák másnak, életem te lennél.

Csókolj, ölelj és szeressél engem,
Legyek boldog veled, drága szerelmesem.
Nem jössz el énhozzám, én édes kedvesem.
Hagyod, hogy hervadjak, szívem elepedjen.

Kettőnk szerelméből, szaporodna kerted,
Szép kis virágokkal, te szép szemű szentem.
Mondjad azt, hogy szeretsz, ápolgatsz majd
engem,
Ha már öreg leszek, kinn, a rózsakertben.

Vagy csak álmom marad, Édes kicsi szentem?
Akkor én meghalok, sorsom engem megver.
Hagyd, hogy letépjelek, tövis nélkül téged.
Meglásd, boldog leszel, vagy tán mind a ketten.

Úgy virágoznánk mi az élet kertjében,
Mind tavaszon virág, minden esztendőben.
De ha nem szeretsz már, verjen meg az Isten,
Hervadj el örökre, ott a rózsakertben!

**ELREPÜLTEK MÁR A
GÓLYAMADARAK**

Elrepültek már a gólyamadarak,
Elvitték a nyarat szívemből.
Elköltözök én is, mint úzött vad,
Mely nem pihenve mindég továtör.

El e virágtól, illatos tájtól,
Oda hol melegebb az otthon.
Messze el a szép kikelettől,
Ahol szerelmed úgy meggyötört.

Mit ér már itt az életem tovább,
E megcsúfolt dermedt hideg tájon.
Nem mosolyognak szemeid, mint rég,
Hideg fagyos hosszú éjszakákon.

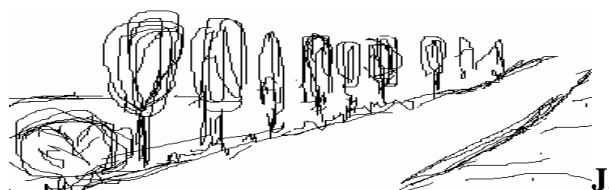
Elrepülök én is, mint a gólyák,
Nyugodt, melegebb keblet keresni.
Otthon helyett otthont lelek újra,
Hol igaz szerelmem szívből melengetik.

Tavasszal a gólyák visszatérnek,
De én hozzád vissza nem jövök.
Megcsúfoltad szívem mindörökre,
Szerelmünk többé már nem örök.

Lehet, hogy keringek felétek is,
Midőn a gólya volt fészke felett.
Mit helyéről régen leromboltak,
Ha ott új házat építenek.

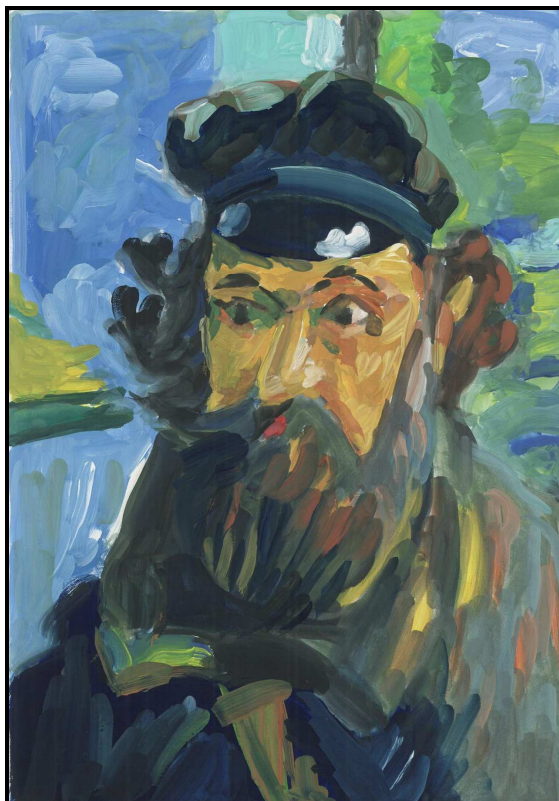
Visszamegyek majd az örök nyárba,
Hol egykor dermedésből ébredek.
Lerakom fészke ott örökre,
Lesz szívemnek szerelmi menedék.

Kezdek majd ott egy új szép életet,
Az emlékekből újjá ébredek.
Nem gondolok a sok csalódásra,
Mely régtől fogva velem született.

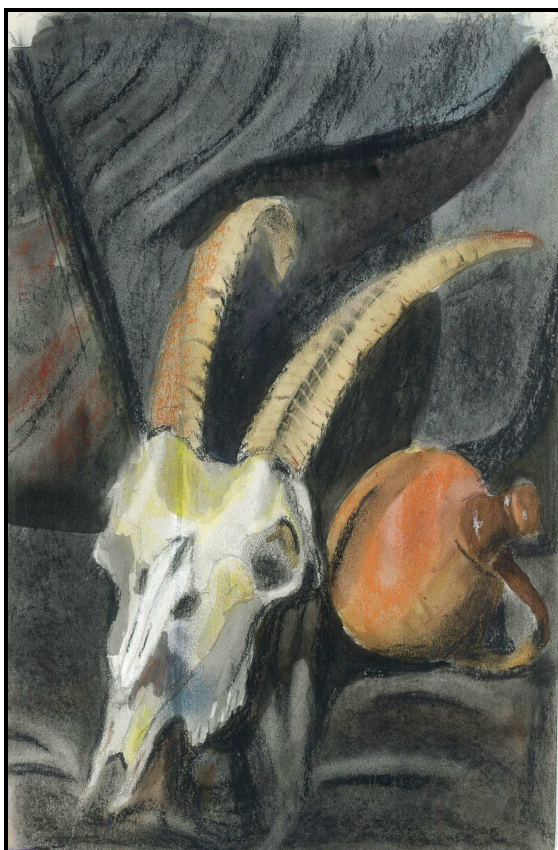

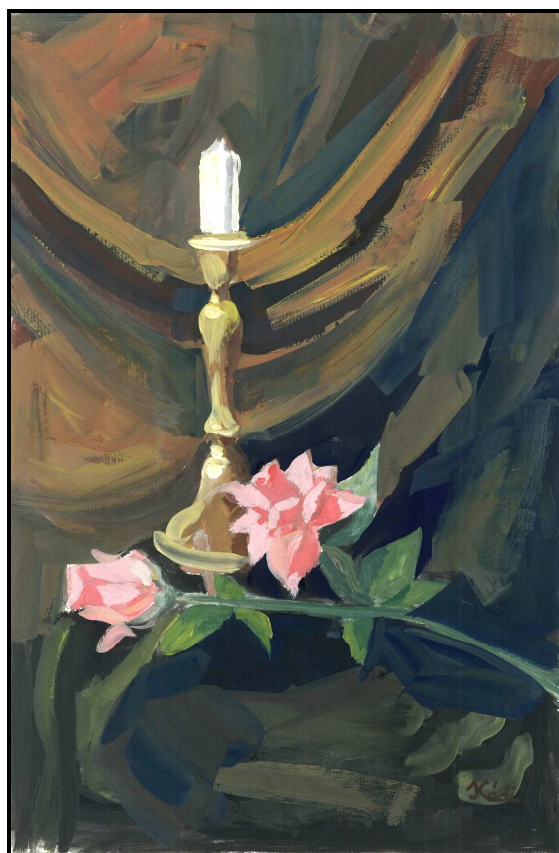
KÁDI PÉTER: Komoly ember borospohárral,
festmény

KÁDI PÉTER: Cézanne arcképe festmény

KÁDI PÉTER: Kecskefej csendélet festmény

KÁDI PÉTER: Esküvőre festmény

KÁDI PÉTER

KITÖLTETLEN A HELY

A keresztrejtvény nem lesz kitöltve már
Te magad is rejtvény voltál
Ott fekszenek a hideg szavak az asztalon
S a meleg szoba csak áll, csak áll némán
Mint, mikor összerogy az élő, oly hirtelen
Csend fekszik, s alszik most a helyeden

A sport adásnak senki nem szurkol a széken
Ropog bár néha, de súlyod nélkül
Nem hallják hangod erejét e szegletek
Nincs otthon az itthon nálad nélkül
S lábad már nem csiszolja csillogóvá a padlót
Szíved elaludt. Dalom, csss, hagyd az alvót!

MA NÉLKÜLED

Ma nélküled kelt fel a Nap
Nem is ásított a serény
Nem érdekelt csak süttött
Nem érdekelt, hogy elmentél

Ma is folyt minden a maga útján
Dalolt a sok madár, szép volt a nyár
Én néztem csak a napot
Ma úgy hiányoztál!

VERSES ÜZENET

Rakok most gondolati rendet
Elküldöm neked a csendet
Alkotok furcsa dallamokat
Szavakból építke világokat
Benned.
Érzed az ősi rendet?

Kiemellek a hétköznapból
Figyeld, szíved halk szavából
Miként épül fel az életed
Társad magadban, másban megleled.
Ott benned,
Érzed az ősi rendet?

Ha megszólítottad a múltad
Ismered az otthonodat
Mefogja kezéd az új jövő
Az élő házakat felépítő
Ott van benned.
Érzed az ősi rendet?

Előre menj mindig a széllel

Építsd magad fel a fényel
Ilyenkor megszólal egy sámán
Ki ott ül egy nyíló virág szárán
Mi ott van benned.
Érzed az ősi rendet?

HAJLÉKTALAN DALA

Nekem az élet és az étel ugyanaz
Kukában talált szemét
Ma ételével mérgez a külvilág
Tegnap ő adta anyám tejét.

Almába harapok, ropog
A világ fogai között ropogok
Kiűzött házi kedvenc
Jobb napokon csontokat szopok.

Megágyazok a nap mellett
Alkonyattal alkonyodik nekem
Csak ez az idő létezik
Vándorol a lélegzetem.

Véd a pad gerince, a tücsök nótát húz
Sok csillag csillog rajtam, hol szakadt a blúz.

NAP ÉS SZIKLA

Összevesztünk, már lefele ment a nap
alkonyodott a föld ezen féltekén
s te mondtad: „Lehullt a vágy babér
koszorúja, mit szívem fölé helyezett az ég.”
S én azt feleltem: „Akkor vigyen a szél!”
S elvitt a didergő nyári alkonyat.

Erős voltam előtted, de hát tudod
kőszikla vagyok, akibe beleszerethetsz
megférsz a vállamon, mint a veres
mókus, ki fák szívének nagy tudója lesz
ahogy kezével ülteti az erdőt. Talán el
ő szórta a magot szívemben, mi él még ott.

Miután elmentél kétrét görnyedve sírtam:
sziklák közti szél hangja, bölcs suhogás
fák beszéde a zivatar alatt, duruzsolás.
És akkor velem az Isten szót vált.
Megtiltja, hogy kiirtsam magam. „Várj!
Júniusban érik a kalász” – mondja.

ALDOBOLYI NAGY ETELKA

NEM HISZEM EL!

Nem hiszem el, ez én vagyok?!
Csak Rád gondolok!
Nem tudom mit érzek –
Szeretlek, gyűlöllek?!
Menekülök előled –
hogymint újra visszatérjek!
Félek, rettegek, nem tudom,
mit tegyek?
Beteg vagyok! Karodba ájulok!
Elkábitottál, megbabonáztál!?
Hallom, a mámoros szavakat,
érezlek lehunytt pilláim alatt.
Lehet, hogy boldog vagyok,
a szíved húrjain át –
látom a mosolyod!
Rám hullsz, mint a nyári zápor!
Fáj, ha távolodsz!
De újra jössz máskor!

JÁNOS EMLÉKÉRE

Mikor suttogtad a nevemet,
[édesem, jó veled!
Kék szemed izzó lángcsóváján,
[néztél rám - a vágy
hullámán.
A szerelem művésze voltál,
[mindig csak lázongtál.
Alig hiszem, hogy így látlak,
[nem múlik soha a néma bánat.
Nem vagy már, hideg a tested,
[örök álmod alszod, –
és fájón szeretlek!

HAZUGSÁG

Hazugság, ahogy szeretsz!
Az is, ahogy nevetsz.
Zúdul belőled a bánat!
Ügy hazudsz, de nem utállak.
Garázdálkodsz azt éneken –

Súlyos kétségek mindenem.
Álmaid sárba tiportad
Gálánsan nyomorult vagy!

MA MÁR...

Elcsitulnak a vágyak,
lassan vége a nyárnak.
Csend van, nyugalom.
De: a földben mozog az állat,
mély lyukakat vág magának.
Hangyák serege dolgozik,
nem várnak holnapig!

KÓRKÉP

Olyan az egész, mintha nem is itt lenne,
[mintha más bolygóról figyelne.
A szemében néma bánat! Sikoltanak a
szemek!
[Segíts, fogj velem kezét!
Ingoványra tévedtem –, egyedül vagyok,
[szárnyszegetten!
Jó szóra vágyom és egy az imádságom:
[Könnyű halált halni! Valakit találni!
Közben megbénít a félelem –, rettegek
[mi lesz velem?
Sok a „ha” és a „talán”. Szomorú a magány!

KÖDBEN

Tejfehér sűrűség –
Pár méterre látok csupán.
Mi lesz velem öregen, betegen ezután?

.....

Ha felkel a nap, oszlik a köd,
egy sugárba kapaszkodom!
Öröm lesz az arcomon!

MAGYARI MARGIT: „Mostanában színes egerekről álmodom”, (fotó)

MAGYARI MARGIT: „Tavaszi”, (fotó)

MAGYARI MARGIT: „Kiért szólnak”, (fotó)

MAGYARI MARGIT: „Gyökerek”, (fotó)

BECSKEREKI IMRE gróf

TÉLI ÉBREDÉS

Ébresztett a hajnal,
a hosszú útra feszítette szívem.
Indulni kellett otthonról hazafelé.
S ahogy kiléptem a jéghideg világba
megláttam a holdat vérvörös palástban,
s felhők is ölelkezően
szemlélték a vén holdat messziről.

Hideg volt, jeges, mint elhagyott
szívem,
mint mikor itt hagytál, s nem tudtam,
hogyan lesz nélküled.
Ma már tudom. Sehogy.

Álom vagy csupán, lidérces álom,
hiszen én gyúrtalak álomból és sárból,
s mint ki elvesztette álmait,
csak nyüglődés az élet.
Kitaszított lelkem sötét útra téved

s megtisztítja százszor könnyeimnek
árja
a tűz emészti fel, s a hamvai szállnak,
keringenek majd a kihült világban.

A FÖLDÚTON

Gyalog indultam Abony felé.
Nem nagy táv az a hét kilométer
Éjszaka volt, forró nyári éj.
Tudom, rossz irányba indultam én.

Vak sötétben lábam utat tapogatja
ott egy nagy gödör, amott fel van
szántva
Tévelyegtem csupán, lelkem útra
sarkallt.
Hozzád indultam, de nem mehettem
arra.

EMLÉKEIM TEMETŐJE

Hűvös esti szél borzolja
a törteli pusztaságot.
Izabella átka
rám is kint hozott.

Az emlékeim vannak
ide eltemetve,
s rájuk könnyeket,
s virágot hozok.

Ott vannak mindenütt
amerre jártál,
a fák a füvek őrzik illatod.

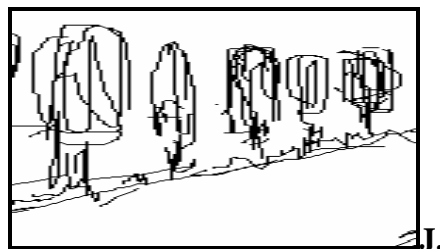
S halkan csengő szép hangodat hallom,
Hol a szép virágom régen elhagyott.

A MAGÁNY

Sötét felhőt borít ránk az ég
ezer szemmel hullik az égi porcukor
Ránk borítja százezernyi kínját
a pusztasötétedő homálya.

Rágyújtok, társalgok a magánnyal,
ki a jobbomon ül. Régi ismerős.
Csendben meghallgat, s ölelőn
vígasztal.
S betakar hatalmas karjával.

Eljön a éj, megunom
a csillagok tündöklő ragyogását,
a jég és a hó minden csillogását.
Álomra szenderülök halkán.
S kísérom, a magány csendben ringat el.
S álmodok szépeket, szép csendesen...

B. KOVÁCS ILONA KATALIN

NINCS VÁLASZ

Ma már te is más utakon jársz,
már rám nem vársz.
A nyárra ősz jött,
s elveszett
a szeretet
a múlt homályában.

Esténként felcsendül
egy régi dallam hegedűn.
Árva szívem egyedül
és lassan csendesül.
S arcokon a könny gördül.

Már nem ad válasz senki
elfeledte mindenki.
De azért emlékezek még
a régi nyárra
amikor valaki várta,
a karjába zárta.

MOST FOGADD EL

Most szememből könny pereg
mert eszembe jutottál.
Néked nyílik száz virág,
s veled szép ez a világ!
És fogadd el e csokrot
ezt a szívből jövő kívánságot.

És éltesd az anyát,
aki Isten által édené vált.
S él őbenne anyám szeretete,
s világon minden gyermekben.
Ki őt soha el nem feledi
szívében őrzi,
emlékét egy életem át.

Most megköszönöm
azt az örömet,
hogy vigyázott rám
minden éjszakán.
Mert most áldja két kezét
az Isten,
s óvja mindig az édesanyát!

Mert aki őt ismerte
az el nem feledte.
Az ő gondoskodása
felülmúlhatatlan.
Most mindennél jobban
átölelném
megköszönném életem.
S az élet minden napján
fejem ölébe hajtánám.

CSAK ÉN

A keserűség összetörte
a szívem
s lelkemben mérhetetlen
fájdalommal
kell élnem.

Az életem
romokban hever...
és most mit tegyek?
Elmúlik a nyár
és este nincs ki vár.

IMA A SZERELEMHEZ

Ó, én Istenem
add, hogy szeressen!
Hadd legyen hű szerelme,
életemnek értelme,
sorsom megváltója,
Ó, Istenem,... Ó, szerelmem!

Ó, szerelmem.
találj reám,
tégy boldoggá!
S rövid életemnek
te legyél értelme!
Ne hagyj elveszni
ó, én Istenem!
Ó, szerelem, tégy boldoggá engem!

HÚRI VALÉRIA

VIRÁGSZIRMOK ÉDESANYÁMNAK*

A vissza- visszatérő télies idő ellenére sem késlekednek a tavaszi virágok szirmaikat bontogatni. Kertünk korai ékességei, a hóvirágok, a különböző színekben tündöklő, de szerénységük által oly vonzó krókuszok, nem beszélve a százszorszépekről, a bimbózó nárciszokról, jácintokról, ibolyákról, ugyanúgy nyílnak, mint máskor. Pedig ez a tavasz egészen más mint az eddigié... Nem tudják, hogy velem együtt ők is árván maradtak? Vagy ösztönösen érzik, hogy azt a gondoskodást, szeretetteljes ápolást ezentúl tőlem is ugyanúgy megkapják?

Könnyes szemmel, szívemben mély, sajgó űrt érezve sétálgatok a kertben, s szemrehányóan kérdezem tőlük: Kinek nyíltok? Nincs már köztünk az édesanyám, akinek a mosolya különösen táplált benneteket. Végül is igazatok van – döbbenek rá – hiszen most is tudtok kedveskedni neki.

Gyertek – gondolok egyet –, ebből is, abból is veszek le pár szál kezem ügyébe hajló piciny virágot.

Miközben ballagok a temetőbe, sorba veszem mik is azok, amikről mesélni szeretnék Édesanyámnak.

Újra itt vagyok, anyukám! – érintem meg szokás szerint gyöngéden megsimítva a sírkövet. Már nem simogathatom piciny, törekeny kezedet, mint haldoklásod idején. Kerted, elsőként nyíló legkedvesebb virágaival érkeztem most. Gondolom már vártad lépteim ismerős neszt.

Voltam Attila bátyám sírjánál is. Tudom, nem tudtad megemészteni korai halálát. Nagyon hiányzol, a kilencvenéves, beteg édesapámnak is. Pedig mindent elkövetek, de téged, a hajszál híján hatvan éve hű társát, nem pótolhatja senki sem.

Amikor kicsi voltam, te meséltél nekem, majd jó éjt kívántál. Most én mesélek, békés pihenést kívánva.

Képzeld, egy fényképet kitettünk az asztalra. Oly kedvesen mosolyogsz rajta! Így velünk vagy mindig. Marci dédunokád, amikor meglátott ott, örömeiben felkiáltott és megpuszilta a képet. Majd kiment a kertbe, s a pici kis markában szorongatott százszorszépekkal jött vissza. Dédimamámnak akarom vinni, mondta ellentmondást nem tűrően. Kijöttünk hozzád velem, és a sírodat borító koszorúk alatt keresett téged. Nem látom sehol sem –, mondta szívfacsaróan, s bánatosan megkérdezte: mikor jössz haza. Mit nem adnánk azért, ha még egyszer találkozhatnánk!

Nagyon szépen fejlődik a nyolcadik dédunokád, Aliz baba is. A többiek is jól vannak, sokat emlegetnek.

Sok-sok mindent mesélnék még, de már mennem kell. Kezd sötétedni, még búcsúzóul meggyújtok egy mécsest, melynek lángja még marasztal.

Visszaülök picit még a sírt fedő rideg, beton szélére. Emlékfoszlányok kavalkádja fejemben:

Azért nem volt mindig kapcsolatunk felhőtlen, szúr belém az őszinteség tüskéje. Igen-igen, bólintok rá. Tátongott köztünk egy szakadék, amelynek titkát sosem fejthetem már meg.. Valójában két éve, betegségem során kerültünk közel egymáshoz. Úgy érzem, minden tőlem telhetőt megtettem érted, de vajon tudtadra adtam-e eléggé: köszönöm, hogy veletek élhettem?

Életem legfájóbb napja lesz, nemsokára, amikor egyik legkedvesebb ünnepem, az anyák napja virrad ránk. Mily boldogan készülődtem mindig, apró, de szívből jövő meglepetésekkel, már napokkal előtte, köszöntésedre!

Már nem puszihatlak meg! Mindig megborzongtam, amikor láttam a temetőbe igyekvőket, anyák napi csokrokkal a kezükbe. Oly hálás voltam, hogy még voltál nekem!

Köszönöm, hogy életet adtál, Édesanyám! Most én adok életet neked, *azáltal*, hogy életem minden percében rád gondolva, tovább éltetlek!

Gyakran elgondolkodom, miért is akkor értjük meg, milyen nagy kincs volt az, amikor már nincsen az a kincs.

Az én életemből egy feketefátylas novemberi napon illant el ez a kincs.

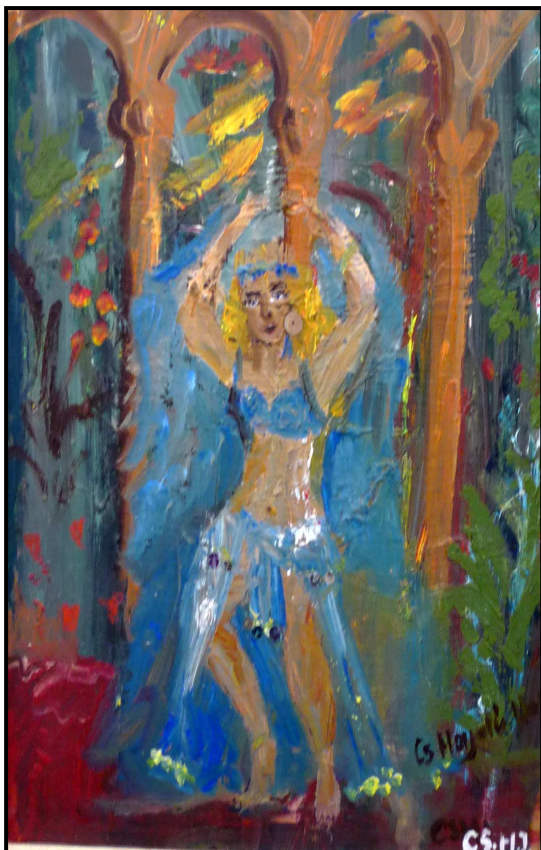
**Húri Valéria Virágszirmok édesanyámnak című írása a Tápiószecső által kiírt 2009-es országos vers- és prózairó versenyen III. helyezést ért el felnőtt kategóriában.*

Gratulálunk Húri Valériának!

[Főszerkesztő megjegyzése]

J.

CS. HAJDÚ ILONA: Táncosnő (festmény)

CS. HAJDÚ ILONA: Filmpillanat (festmény)

CS. HAJDÚ ILONA: Őszi lombok (akvarell)

CS. HAJDÚ ILONA: Szobabelső (festmény)

CS HAJDÚ ILONA

TALÁN

Bolbáné, született Decsi Ilona, szép asszony volt. Ragyogó szép szemében a fiatalság tüze égett. Jóval túl volt már a hatvanadik évén, de ezt senki sem gondolta volna róla. Ezüstösen csillogó haján egy csöppnyi kék árnyalatot lehetett felfedezni, ami még jobban kiemelte magas homlokát. Itt-ott egy huncut ráncocskát csalt rá az idő. Mindig fess eleganciával, válogatott ruháiban, megnyerő jelenség volt.

Sajnos az évek és az élet úgy hozta, hogy elhagyta második férje. Nem magától ment el, elvitte tőle a halál. Bánatában egyetlen vigasza a lánya, Ibolya volt, aki népes unokákkal körül véve, nap mint nap meglátogatta, így enyhítette özvegysége bús magányát. Miután a sors úgy hozta leánya életét, hogy 25 év után elvált a férjétől, anya-lánya kapcsolata még szorosabbá vált.

A hivatal, ahol Ibolya dolgozott, patinás, különleges intézmény hírében állt; ez a hivatal törődött dolgozóinak egészségével, ami többek között abból is állt, hogy minden évben általános, mindenre kiterjedő orvosi-egészségügyi szűrővizsgálatot tett lehetővé. Ezen az ingyenes ellátáson nagy odafigyeléssel és teljes körű kivizsgálással térképezték fel az egyén fizikai állapotát, így az esetek túlnyomó többségében elkerülhetővé válhatott az esetleges betegségek krónikussá, súlyosabbá válása, az idejében felderített jelenségek időbeni orvoslása, kezelése életüket menthetett meg.

Ibolya mindig elmesélte anyjának ezeket a történeteket, aki meg is hallgatta, de csak mosolygott, azzal a huncut mosolygással, amit csakis Ő tudott egyedül. Csak ennyit jegyzett meg:

– Ugyan már, amit a sors kiszabott, úgyis eljön, hiába minden kutakodás, orvosi előrejelzés, ami meg van írva, azt elkerülni senki sem tudja, hidd el kislányom. Én már húsz éve nem voltam semmiféle vizsgálaton, főként nőgyógyászaton nem. Ha bajom volna, már tudnék róla. Egy bajom azért akad – folytatta – Nagyon hiányzik Jani, sohase érezd át a kedvesed elvesztését kicsim. – Amint e szavakat kiejtette ajkain, egy gyémánt könnycsepp gördült végig szép orcáján.

Ibolya csak nézte és arra gondolt: – Nincs ez így jól, hogy akik ilyen szépen és boldogságban éltek, mint az anyukája Jánossal, akit ő is és az egész családja befogadott és tisztelt, a Jánost miért vette el a jóisten, miért ilyen hamar, hiszen nagyon sokan élnek sokáig derűsen, egészségben. De hát mit lehet tenni, ilyen a sors.

A lány, belegondolva ebbe a keserű élménybe, már eldöntötte magában, hogy anyukáját rábeszéli egy alapos kivizsgálásra. Valahogy ráérezett a veszélyre. De hiába gyözködte, anyja hajthatatlan volt.

Pár évvel később, az áram díjának befizetésénél, találkozott egy jólsituált úriemberrel.

– Fehérvári József vagyok – mutatkozott be a férfi és kedvesen mosolyogva, melegen, de nem tolakodóan, lehelet- finoman szorította meg anyja odanyújtott kezét. Szóba elegyedtek és ebből a találkozásból egy kedves, kései, két éves románc lett. Együtt mentek le kirándulni a csatoma menti hétvégi házikóba és a férfi megajándékozta szerelmmel, aki együttléük alatt nagyon figyelmes és segítőkész volt. Ibolya számára édesanyjának ez a kapcsolata is nagyon kellemes élmény volt. De a sors olykor (vagy sokszor) kegyetlen. Mielőtt még a kibontakozó románc tartóssá válhatott volna, Józsi bácsi meghalt.

Ezután az események felgyorsultak. 1997-ben, egy elesés következtében, anyja mellén egy kis csomó keletkezett, amit anyja csak jóval a baleset után árult el. Ibolya újlag említette, hogy mutassák meg egy szakorvosnak, de hiába erősködött, hajthatatlan maradt, ismét nem tudta rábeszélni, Sám jött a baj.

Félórányira laktak egymástól, Ibolya kéthetenként, pénteken látogatta édesanyját, Szokása szerint ezen a pénteken is elindult, hogy vele töltsse el a hétvégét. Reggel kilencre meg is érkezett. Ijedten látta, hogy anyja összegörnyedve ült az ágy szélén. Vértett. Gyors fürdés, majd a lány ellentmondást nem tűrően közölte:

– Azonnal elmegyünk az orvoshoz, nincs mese. Most már mondhatsz bármit, nem engedek az elhatározásomból.

Ibolya hajthatatlan volt. Urológia, nőgyógyászat - baj van, érezte gyötrődve a zsigereiben, de magában sulykolta a szavakat. Megszéppent anyján is látszott már az ijedtség. Ezért nem akarta megszidni a nemtörődömsége miatt. Elég baj van így is.

Felgyorsultak az események. Kórház, szövettan, Diagnózis: petefészek rák, műtetre javasolva. Mivel már görcsös rázkódások is jelentkeztek, sürgősséggel intézték a dolgot. A mellében lévő dudorról mélyen hallgatott. Ibolya azonban, beszélve az adjunktussal, arra a következtetésre jutott, hogy egyúttal a mellben lévő csomót is el kellene távolítani, ezzel talán megállítható a terjedése.

Bolbáné Decsi Ilona most aztán igazán megijedt, amire nyomós oka is volt..., és csak hallgatta az orvosok szemrehányásait.

– Drága asszonyom, mikor járt Ön nőgyógyászati szűrésen? Mondana egy évet legalább? És mikor volt tüdőszűrésen? És mammográfián? – és csak sorolta, sorolta

Az asszony erre mit is mondhatott volna, hallgatott. Bolbáné Decsi Ilona elgondolkozva és beletörődve sorsába, lánya kezébe kapaszkodva, mintha tőle várna segítséget, reszkető hangon csak ennyit mondott:

– Talán húsz éve.

Döbbsent csend fogadta a közlést. Az orvos nézett rá, mint valami csodabogárra és csak ennyit mondott:

– Hát ez szép. Végül is é folytatta az orvos – a műtéttel van remény a legrosszabb elkerülésére. Van remény, de mindez elkerülhető lehetett volna, hiszen köztudott, hogy az évenkénti szűrések alkalmával ezen problémák idejében történő feltárással, így a megelőző kezeléssel, a gyógyítás már nagyon sok ember életét mentette meg. Ehhez természetesen az is kell, hogy az egyén is figyeljen magára, a szűréseken való rendszeres részvétellel felfedhetők a bajok, azok megelőzhetők, így esélyt ad magának az életre.

Az asszony hallgatta, csak hallgatta a kemény szavakat és legszívesebben elrohant volna, egyre erősebben szorította a lány kezét, aki érezte a görcsös remegést és simogatta a szorító, eres kézfejet. Ibolya nyugtatóan nézett az anya szemébe. Ezek a szemek gyönyörű kékségében a félelem szikráit látta. Megnyugtatóan szólt hozzá:

– Ne félj, nem lesz semmi baj.

A szövettan által kimutatott rosszindulatú daganat műtésére 1997. júliusában került sor. A lánya ott volt a műtő előtt. Órák múlva kitolták az anyját. Megvárta, amíg felébred. Megcsókoltatta sápadt, kissé beesett arcát, megsimogatta ezüstösen csillogó, de most kissé kócos haját. Az asszonyba lassan visszatért az erő. Szervezete kezdett regenerálódni, nap mint nap jobb lett már a kedve is.

De, sajnos még hátra volt a mellben lévő csomó eltávolítása. A nőgyógyászat után a sebészetre került. Az adjunktus konzultált a kollégáival. Szerencse a szerencsétlenségben, hogy a mellet nem kellett levenni. Kivágták, kimetsztették a diónyi nagyságú csomót, ezzel nem volt gond. A petefészkek eltávolítása után pár hónapig tartó kemoterápiát javasoltak. Meg is próbálták, de mivel epeköve is volt, a kezelés igencsak igénybe vette a szervezetét.

– Na, ezt már nem kérem - határozta el magát.

– De anya, az orvos kijelentette, hogy csak így tudják elérni az esetleges teljes gyógyulást – könyörgött Ibolya esdekelve, de magában elismerte, hogy iszonyú megpróbáltatásnak van kitéve az anyukája. Tudta, érezte, reménykedett, hogy a mama megmenekült a halál torkából.

Később rájött, hogy hiú ábrándokat kergetett. Anyja kijelentette, hogy ezt a kínszárt nem

viseli el, él amíg lehet, de úgy, ahogy élni szeretne. Hajthatatlan volt.

Nagyjából két felhőtlen év következett, ám 1999. májusában újra elkezdődtek a bajok. Elkerülhetetlenné vált a kemoterápiás kezelés, de ez már nem sokat segített. Jött a hasmenés, szédülés, hányinger, étvágytalanság. Az asszony egyre fogyott. Azok a vidám, boldog napok már csak messze tűnő álmok maradtak.

Jött a mentő, a kórház Innen már sajnos nem volt visszaút. Ibolya már nem várt csodát. Látta az anyját ágyhoz kötözve a csövek hálójában. Ezt az arcot nem lehet feledni: a varázsos, örökké vidám kék szemei helyett végtelenül szomorú két sekélyke, kifakult színű tó nézett rá. Mosolyát letörölte a fájdalom, amely belülről mardosva emésztette fel szerveit. Ibolya csak ült és simogatta az ernyedt kezeket. Már nem társalogtak, csak a lány beszélt folyamatosan mindenről, ami eszébe jutott: családról, kedveséről, állatairól. Az anyja szemével követte és néha fáradtan pillantott egyet. Odakint még tűzött a szeptemberi nap, Ibolya még mindig ott ült és vattával vizet csepegtetett a reszkető ajkakba.

Pár percre kiment dolgát végezni és mire ismét a betegágyhoz ért, furcsa érzés kerítette hatalmába. – Istenem, mintha nem lélegezne, segítsen már valaki – nyögte ki az iszonyú, fájdalmas szavakat. Megfogta azt a kezét, aki annyiszor simogatta, becézgette, dédelgette, aki annyit dolgozott rá egész életében. Ibolya még érezte, ahogy egy lehetni élet-meleg szerteomlik a kezeiben.

Az anya még csak 71 éves volt. Talán ha időben, rendszeresen járt volna szűrésekre, ha nem vette volna könnyelműen az egészségügyi felhívásokat, a plakátokon komolyan elgondolkodott volna, csak pár óra jövő záloga aprócska kellemetlenség cserébe az életért.

Talán még ma is itt élne közöttünk.

Talán.

ÚJFALUSY TÓTH ENDRE

ÉJJELI FÉNY

Ahogy felkapcsolom az éjjeli lámpát,
sárga fénye szövö át kezemet,
bent a sarokban árnyék ficáncol,
ha álmos fejemet előre vetem.
Kitárt ajtóval szemben ülök,
a falóra már egyet ütött,
síri csendes egyedi magányban,
dideregve ülök itt egyedül...

2.

Hely valamikor hol melegedtem?
Hol vannak a fehér, selymes karok,
hol süpped ajkad most a csókra,
hol tündökölsz és merre ragyogsz?
Szép az emlék, amit idézek itten,
még ma is szívemben dobog,
ott veri félre az érces harangot,
aminek halottja csak te vagy.

3.

Már szurkol a hajnal, oszlik a köd,
oszlik a bánat és az öröm,
mérlegre teszem a régi időket,
vajon meddig leszek még egyedül?!
Elöttem a képed, nagy szemekkel,
még most is simogatva néz reám,
tavaszra szólít keskeny ajkad varázsa,
csigalépcsős barna hajad.

4.

ívelt nyakadon puha párnáid,
duzzadó kebleid forrása vagy –,
patakzik belőle szűzies lényed,
ahonnan szerelmem inni kíván.
Felszökött a hajam fejem tetejére,
amire oly sokat felnézegetel,
a férfikor delei ott középen
tisztá tó tükreben mosdik a rab.

5.

Óh, tudom, idővel e tükörben
új lény leli szépnek magát,
a halandóság említeni fogja
a domború hant örök lakóját.
Tisztesség és üdv teneked,

óh, anya, ki így tanított!
Útjaidon szerencse vezessen,
e sorokat soha el ne feledd!

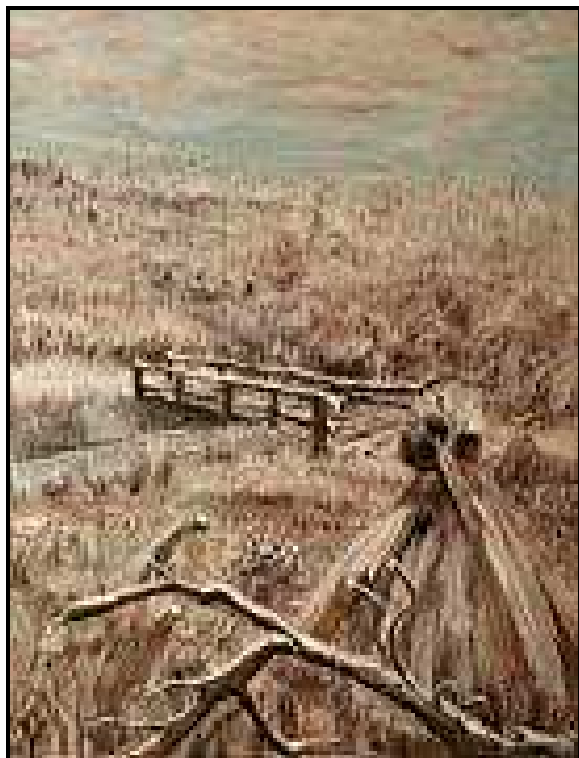
ŐSZ LETT!

Szívemben még izzik a nyár varázsa,
e lankadt őszi napon,
most csak bú mellett melegszen!
Ahol a szél a sárguló leveleket
puha halomba sodor!

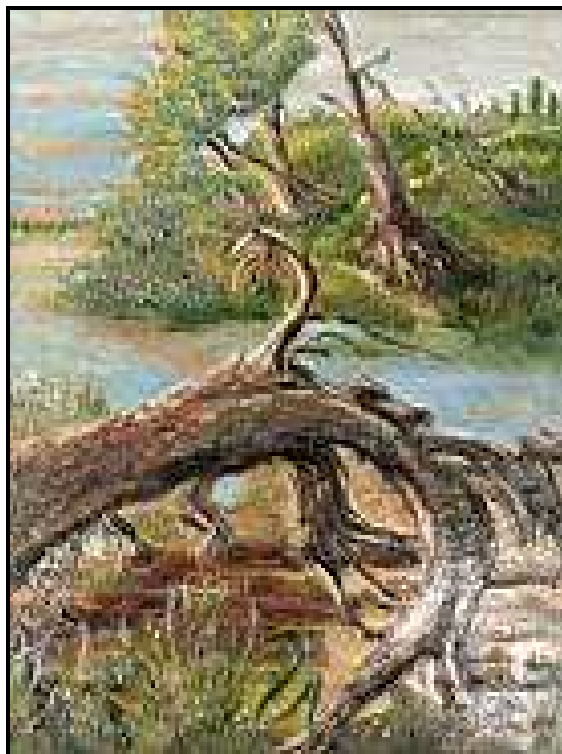
Ősz lett, borús, ködös reggel,
most dideregve bújnék –,
meleg kebled zúgó tavába,
a szomjazó ajakkal innám tele magam,
és bódultan ragadnám magamhoz
az életet,
amely már lassan kiég!

Kérlek, ma ez az utolsó!
Holnap már késő lesz,
még akkor is, ha rátarti ereidben
csörgedez, büszkeség!
Mert hervadni készül csalogató
varázsod,
s ezt korán jósolni akarom!

A hízelgőket utálom!
S ha kaján érzelemből
fakad az esdeklő szó,
mely lenyűgözi ártatlanok bizalmát,
és még most is keresem,
a tiszta, hű szíved dobogását,
melyet oly bízón remél ifjú vágyam!
S hogy töltse be,
hervadó reményem lankadó csokrát,
és most el szeretném -
kiáltani a világnak:
szeretlek, Ágnes!
Szeretlek!

VAGYÓCZKI KATA olajképe

VAGYÓCZKI KATA olajképe

VAGYÓCZKI KATA olajképe

VAGYÓCZKI KATA olajképe

DOMOKOS IMRE

GÖRGEY

Kitűnő vezér volt, esze gyorsan vágott:
helyzetelemzéssel szükség szerint váltott
csapatmozdulatot, harctéri taktikát,
szuronyos rohamot, huszáros praktikát,
túlerővel szemben kiterő hátrálást,
összevont erővel győzelmes támadást.

Szilárd hazafiként nem volt megalkuvó.
Amikor Zichyről kiderült, áruló,
hiába volt nemes, annak csak születve,
mivel Jellacicnak lett átváltozó híve,
nem kapott kegyelmet, helyette kötelet,
amiért megszegett hazafi kötelmet.

Tisztjeit önálló tettekre nevelte,
szorult helyzetükben viszont segítette:
Tápióbicskénél a helyszínen termett,
s megfutamodásból csikart ki győzelmet.
Mint hóolvadáskor hegyről vízáradat,
oly gyorsan haladt a tavaszi hadjárat.

Váci győzelemkor még nem volt világos:
e kiváltó okból származik Világos,
azzal, hogy a császár Windisch-Gratz helyére
Haynaut tette a serege élére,
s felismerve saját elégtelenségét,
kérte Miklós cárnak sürgős segítségét.

Elfogyott a lőszer, késett az ellátmány;
ily helyzetből kiút csak a hadizsákmány.
Bécs ellen nem lehet készületlen menni,
ezért Buda várát kell előbb bevenni,
kitűzve a zászlót várfal tetejében –
ne legyen ellenség hátunk közepében.

Ellenség tűzétől lőtávolon kívül
főhadiszállása Óra-villán belül
feszülten figyelve vezérelt ostromot,
tüzérségi tüzet, majd résre rohamot.
Május huszonegygel a harc végre elhalt;
miként Abdurrahman, Hentzi éppúgy meghalt

Hadiszerecsével törvény váltakozott:
áprilisi után császár visszakozott,
kiadva helyette oktrojált alkotmányt,
amely reánk osztott kincstári pénzhiányt,
s minisztériumi önállóság helyett

centralizált minden monarchiás helyet.

Erre Debrecenben elhamarkodottan
trónfosztást mondtak ki elbizakodottan,
még több tartománytól remélve felkelést,
külső országoktól várva megsegítést.
Görgey jól látta, e vágy reménytelen –
kiútként Deáké lenne az egyetlen.

Bár kiadta váci proklamációját,
továbbra is híven védte a hazáját.
Megingett tisztjeit ismét visszanyerte,
s velük a sereget küzdeni vezette.
Magát sem kímélve az élen vágatott,
mikor Komáromnál súlyos sebet kapott.

Harapófogóba szorított az orosz.
Nem segített rajtunk se angol,
se porosz; olasz és francia önérdeteket nézett –
velünk és érettünk csak önkéntes vértett.
Nem lett különbéke, s mit Kossuth ajánlott,
trón se érdekelte a cári családot.

A cár attól tartott, ha a magyar szabad,
az elnyomott lengyel szintén fegyvert ragad.
Ezért, hogy lengyel föld maradjon sajátja,
Habsburgot segített, pedig nem barátja.
De tudta, hogy Bécsben gyűlt ki az a szikra,
melynek példájára magyar szállt a síkra.

Győzött a túlerő, nehéz elviselni;
könnyebb külföld felé árulást mímelni.
Tájékozatlanok tudóként harsogtak:
ajnározott hősből árulót faragtak,
amiért legvégén letette a fegyvert,
tömegpusztulástól megkímélni embert.

Mit kíván a magyar nemzet? – még
visszhangzott,
mikor elfeledték a tizedik pontot:
határunkon túlra nem küldünk katonát!
Akkor kinek bűne visszakozz! és Schwechat?
Még Visegrádon is gyalázták a nevét
annak, ki hűséggel szolgálta nemzetét.

Mert akkor is hű maradt, amikor odaát
elismerve eszes jó hadvezér voltát,
magas beosztáshoz kérték átállásra:
nemet mondott erre és a megadásra.
Igaz magyar ember s vezér volt Görgey –
legyünk tisztelettel és büszkén hívei.

PAPP ANDRÁS

A NAGYKAPU ELŐTT

A telkemet szorítja valami,
a szívem vadul kalapál,
nem értek semmit és senkit.
testem a halálra vár,
pedig az élet gyönyörű szép,
ősszel is azt zengi a világ,
de szűken mérték a boldogságom,
s fájdalom volt a szomorúság.

Minden úgy történt, ahogy történni
kellett,
csodák közt vezetett utam,
aranyfüsttel bevont emlékeimmel
erősítettem mindig önmagam.
Gondokban fűrésztött lelkemet
tisztá-fehéren tettem eléd.
Te már megbocsátottál,
s megbocsát nekem most az ég.

Bár elszállt sok-sok álmom,
akár a költöző madarak,
jövőbe vetett hitemmel
a derűm az mindig megmaradt.
Vágyakkal leli óceánon
hajóztam kék ködös célok felé,
álmokkal zsúfolt éjszakákon
térdeltem le a csodák elé.

Elaludt bennem a régi tűz
gyújtának újat, ha lehet,
hadd égjen, s melegítse
belül a hideg, fagyos lelkemet.
De nem tud lángolni ez a tűz,
elfojtja egy hideg fuvallat,
csak parázslék lelkem legalján
a bizalom hamuja alatt.

Elindulok, mert menni kell,
eltelt az idő, látom a célt,
maradnék meg. de soká nem lehet;
megfogom minden kedvesem kezét,
búcsúzom tőlük mosollyal,
mert sírni nekem már nem szabad,
dobogó szívembe zárom be őket,
s végtelen időig őrzöm a föld alatt.

Már félig nyitva a nagykapu,
hetven év terhe a vállamon,
belépek a kapun nyugodtan,
és minden tettemet vállalom.

RENDEZETLEN SZÁMLA

Égtem a pokol lángjában,
láttam a véges végtelent,
voltam a menny kapujában,
az űrben és a mélyben lent.

Szerettem örült perceket,
s utáltam békés, csöndes éjt,
táncoltam, ahogy fűtültek,
s forgatták időm kerekét.

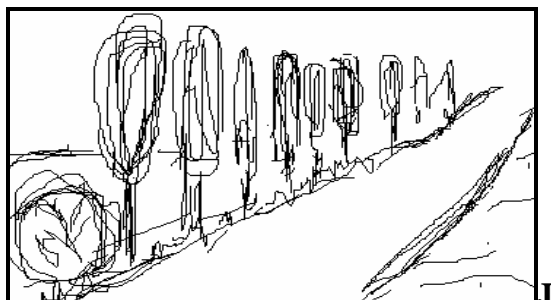
Messze a gondtalan élet,
gúzsba van kötve a lélek,
körben, jaj, mindenütt falak,

rendezetlen még a számla,
fizetni kellene már ma,
életünk gyorsan elszalad.

ŐSZI FALEVÉL

Nyugalmas, nyárvégi táj vesz körül,
Gyümölcsillattól terhes a lég,
Barnállik amott már, felszántott föld
az, Ősznek a híre, de nyár van itt még.

Lágy szellő borzolja, suttog a vén fa,
Köröttem csend van, csak ez a szél...
A fáról leválik, s elébem leszáll
Egy sárga és fonnyadt őszi levél.

NIKL JULIANNA (SZEMERÉDINÉ)

**AZ URÁNBÁNYÁSZOK
EMLÉKÉRE**

Oda le a föld mélyébe mentünk,
Nem sajnáltuk drága életünk.
Ha társunk bajba került, remélt,
Nem féltette egyikőnk sem saját életét,

Megtanultuk mi az érc, az urán,
Az országnak szüksége volt reánk.
A tárna, a bányász volt birodalmunk,
Ott dolgoztunk, egymásra vigyáztunk.

Együtt sírtunk, jókat kacagtunk,
Bánatban-örömben összetartoztunk.
Küszködtünk, dacoltunk vízzel-kővel,
Mit sem törődünk maroknyi erőnkkel.

Lent a vágatokban igen sok a göröngy,
De az emberi szempár olyan, mint a
gyöngy.
Vigyáztunk minden gyöngyszemre,
Mint várandós anya születendő
gyermekére.

Fáradtan vártuk jöjjön az abléz,
A bányász mindig a jövőbe néz.
Óvja-félti társát,
Tiszteli-szereti családját.

ui.:A bányász szívében van az ereklye,
Jó szerencsét nékik, az Isten éltesse.

EMLÉKEZZÜNK!

Büszkén, de alázattal, tisztelettel,
Bányászainkat köszöntjük e szép reggel.
Kiket, erőt, egészséget nem kímélve
Vitte a kas a föld mélyébe.
Felhozták a biztonságot,
Családjuknak édes álmot.

Amióta nincsen bányász,
Rongyos lett a csapatmunka.
Egoisták önzők lettünk, Egymásra alig
figyelünk.

E szép napon nyújtsunk kezét,
Adjuk meg a tiszteletet.

Kik nem lehetnek már közöttünk,
Gyújtunk gyertyát érettük.
Minden bányásznak adjon az ég,
Való igaz „Jó szerencsét”!

NAPLEMENTE

Hegy mögé bújtatta a nap arany sugarát,
Bíborszín palástot terített a horizonton
át.
Egy-két báránnyelű kiült a szélére,
Gyönyörködünk a természet
szépségébe.

Szemben a túloldalon előmerészkedett a
hold,
Halvány sápadtan tisztelettel bókolt.
Majd egyre magasabbra hágott,
Pislákolva világította az utat, virágot.

Miért nem a pirkadatot várom?
Születendő reggelt, a csöppnyi
gyermeket.
Fülemüle, rigó, pacsirta éneket?
Naplementét, békakuruttyolást szeretem,
Hiszen megettem már a java kenyerelem.

MERENGŐ

Borongós őszi délután
Nézem a csupasz fákat
Merengek a múltban,
Hol hibáztam?

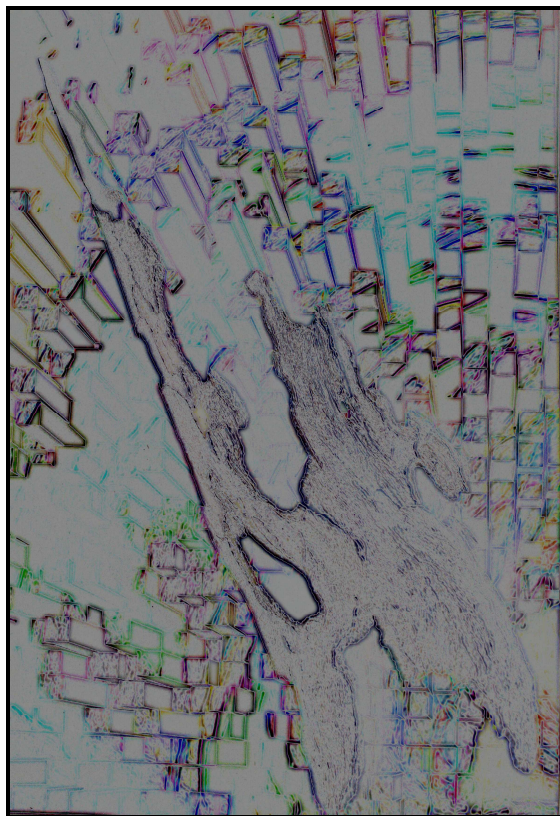
Mi volt a szép a jó, mely örömet adott,
Miért volt érdemes várni a holnapot?

Életem őszintén megtanultam,
Sok miéltre választ kaptam.
Szívem mélyén boldog vagyok,
A csillag is szebben ragyog.

Gyermek és unoka igen erős kapocs,
Érettük érdemes élni minden napot.

BOÓR JÁNOS: Találkozás (fotó)

BOÓR JÁNOS: Színfal (fotó)

BOÓR JÁNOS: Részeghúzó (fotó)

BOÓR JÁNOS: Sikátor (fotó)

BOÓR JÁNOS

TÖMEG A TÉREN

agytekervények zugában
összegyűlt nyomás
dühöngve kilép a térre
harsogó torkok erejével
hatalom oltárán kicsapódik
mint tükrön az amalgám
hogyan fényesnek látszon
ami már rég elmosódott
a szürkesség és a matt homály

VÁLTOZÁS

Kábító varázslat széthullt.
Ámulat szorong álmaink fölött,
Ölelő köntös nyomása alatt,
A széthullt göröngyös rögök között.
Kezek fényéből kihalt a sugár,
Dalárda énekén ül a csend
Harangzúgás bimm-bammot kér
Sikoly torkába bújt a rend
Tengerek szárnyaló hullámán
Gyermeteg ámulat vonul
Elárvult vidámság nyomában:
Hányatott népünk kínja borul.
Kábulatban élő tárcán kínál
Mámorító zajtalan falatot.
Száz meg száz teher nyomán
Viruló érzelem már elfogyott.
Száguld a vég a romhalmon át
És fojtogat a nyomor,
Mely emelgeti a kukák falán
A bandzsító mosolyt.

SORSOK

Sorsok sodrásában,
A szavak messzire
Terjednek.

Csúszó-mászó módra
Sziszegve áll a szenny
És szavakat szellent
A jóllakott kobra,

Még szavakba bújnak
Elárvult keservek

A GYÁVA

A gyáva, ki bujkálva onson,
az árnyéka előtte jár,
nem tör ki arcán a mosoly,
a bánatra féltőn vigyáz.

A szemével búsan bolyong,
a pupilla szűkítve áll,
képe is hervadtan konok,
ha valamit látni kíván.

Gyáva, elveszti vitáit,
ha nagyritkán vitába száll,
gyáván kergeti álmait,
ha közöttük hősré talál.

Tetteit vigyázva őrzi,
hogy kudarcnak élje őt,
bánatát harsányan közli,
hogy sajnálat övezze őt.

RÉGI ÁLMOK

Szép emlékeke, régi álmok
Csillagfényben meg-megállnak,
Lebegnek az ösköd alatt,
az életnek kemény falat.

Ráragyognak egy-egy tájra,
Édes mézű lombos ágra.
Csillognak a nap hevében,
Az életút erdejében.

Az idő csak körbe járja,
Tüzet prüszköl paripája.
Lángra pattan minden érzés,
Hamuba hül még sok kérdés.

Szép emlékek, régi álmok,
Mefagynak a jéghegerek.
Föld alatt a bús homályba'
Csendborul a régi tájra.

✠ **ASZALÓS ZSUZSA**

EMLÉK ÉDESANYÁMTÓL

Szekrényemben néhány régi szöttes
mit jó Anyám kezei
még fiatal korában szöttek.
Két évtizede már hogy ő
itt a földön semmit sem sző.

Elment tőlünk messze
az Örök Hazába
egy csendes májusi este
a Temető kertben pihen elfáradt teste.

Most, odafent sző már az égben
egy égi szövőszéken
báránnyelűkből párnát az angyaloknak,
derült időben szorgos kis kezével
az ég peremére is rakogat.

Jó Anyám kis párnáit álmukban
ha ölükbe veszik az Angyalok
arcukon egy földöntúli boldog mosoly ragyog.

LEHULLOTT AZ ELSŐ HÓ

Alkonyatkor sötét felhők vonultak az égen,
hótól duzzadt nagy párnájuk
[kiszakadt az éjjel.

Táncolva szállt a sok kis hópehely
[mint fürge lábú lánykák,
nagy fehér lepellet betakarták a sok búzatáblát.

A szép természet hópehelyekbe pólyálta az
apró kis magvakat,
a zord hideg télben jégtől, szélvihartól
[védve alusszák téli
álmukat.

KARÁCSONY EST

Szeretet költözött ma
minden kicsi házba,
fényes palotákba,
szegényes kunyhókba.

Az égből leszállt ma
a sok kis angyalka,
szelek szárnyán
az ajándékot hozta.

Csilingel a sok szán
havas domboldalon,
fehér ruha csillog
a sok kis angyalon.

Köröttük a kis hópehelyek
vígán kergetőznek
angyalok szárnyán hozták
az örömmüzenetet.

Megszületett ma
a kisdéd Jézuska.
Nincs puha párnája
a jászolban fekszik
a világ megváltója
mellette Édesanyja Mária.

Szent Karácsony est van
ezernyi fenyőfán
csillognak a gyertyák
a Betlehemi Jászol felett
Pásztorok őrzik
a kis Jézuska álmát.

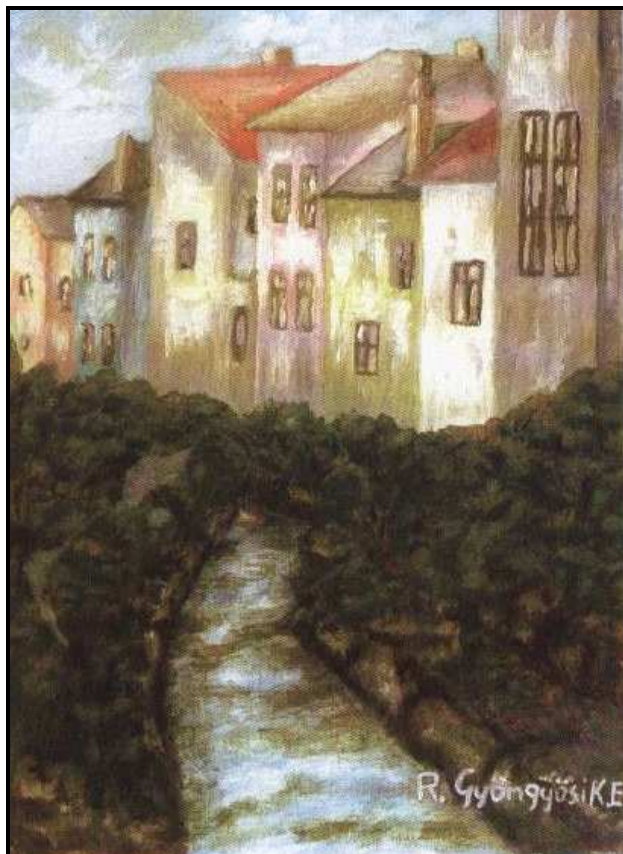
ÉDES ÁLOM

Álom tündér
itt járt tegnap este
a kicsi szobában
vigyázott a csendre.

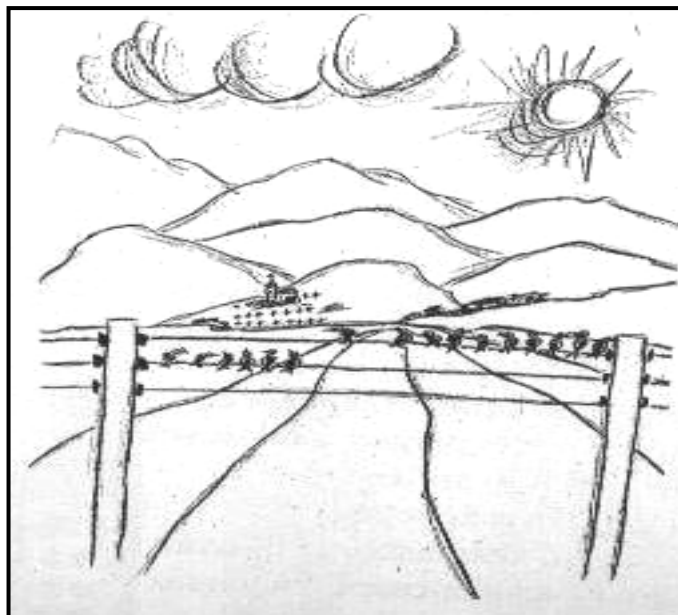
Álomra szenderült
Márta és kis Kató
a játékpoliccon szundított
a két Micimackó.

Ágyukban bóbiskolt
Palkó, a kis törpe,
Zsófi babájuk is
a kedvenc kis szöszeke.

A kicsi szobában
édes most az álom
elszáll a jó tündér
selymes angyalszárnyon.

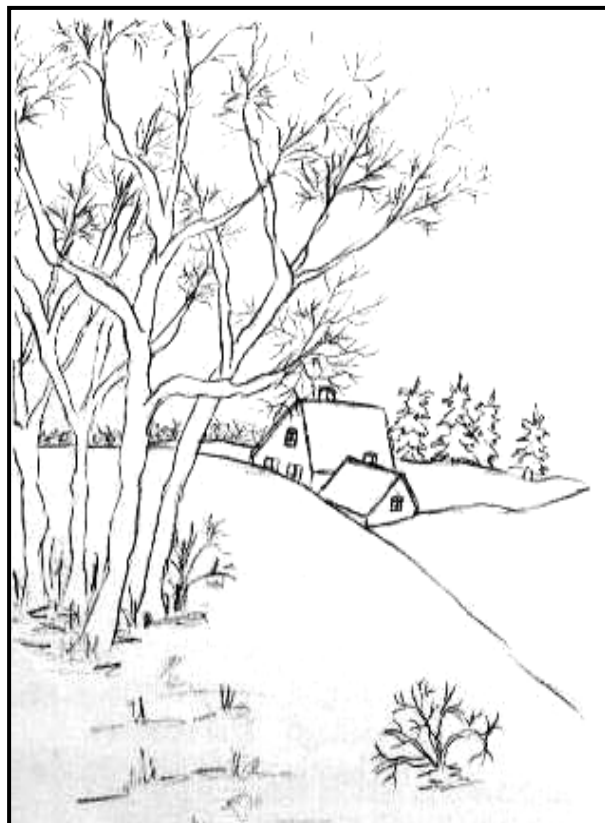
R. GYÖNGYÖSI KATALIN: Óváros (olaj, vászon)

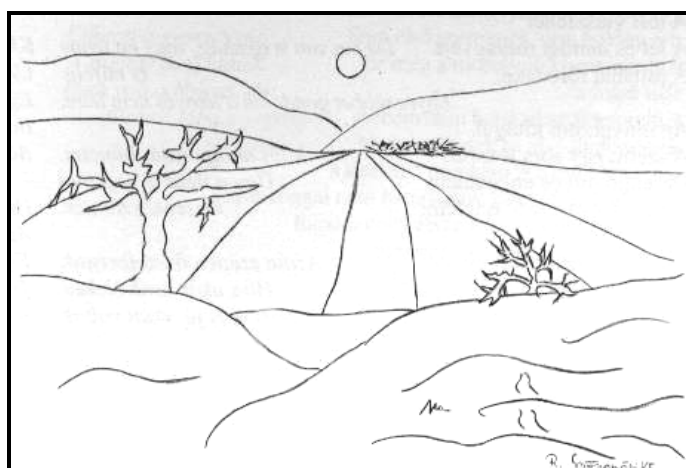
R GYÖNGYÖSI KATALIN: „Táj”-
illusztráció, (grafika)

R. GYÖNGYÖSI KATALIN? „Téli táj” (olaj)

R GYÖNGYÖSI KATALIN: „Téli táj”
(grafika)

R GYÖNGYÖSI KATALIN: „Táj”-
illusztráció, (grafika)

R GYÖNGYÖSI KATALIN

MENEDÉK ÉS REMÉNY

Csenge unokámnak

tündéerkert
tündérrózsája
fiam
csodavirága
aranyvirág
gyémántcsillag
póci - móci
csipetke
ez mind te vagy
kicsi Csenge

gyűszűnyi szájadon
gyöngyöző kacajod
gőgicsélő hangod
a legszebb dallamok

te vagy nekem az élet
te vagy nekem a fény
ártatlan lelked
pihe, puha tested
csöppnyi békesziget
a világ háborgó
hatalmas tengerén

én téged karollak
te kapaszkodsz belém
így vagyunk egymásnak
menedék és remény

A CSEND RÓZSÁI

A csend rózsái nőnek
egyre nagyobbra nőnek...
dermesztő nesztét érzem
a tél lélegzetének.

Holdfényű fagyos felhőkkel
bezárt ajtókat döngetnek
csenevésznyi semmiben
menedéket keresnek.

A küzdés biztatást nem talál
a remény is elcsitult már
a hamvas éj végtelent zár,
imbolygó utam nyomát
csípős szél hordja tovább.

LÉT KÜSZÖBÉN

pillanatnyi idő ölen
kucorgunk a lét küszöbén
arcunk napfény simogatja
sűrű eső sikálgatja
ringatózunk a szelekkel
szárnyalunk a fellegekkel
menedék se földön, égen
szétszóródunk mindenségben

SORSUNKBA ZÁRVA

hétköznapok ringjében
gondjaink kemény öklével
szaggatjuk széjjel magunkat
az örökkévalóságnak

FELÉPÍTETTED

Alighogy felépült
roskadni kezd a délceg vár,
amit alkottál, lassan
porladó romokban áll,
züllenek a nappalok,
a múltató éjszakák
lerugdossák csillagod,
sűrűsödik a semmi –
kudarok megaláznak,
felépítetted életed
a tékozló elmúlásnak.

JÖTTÖD, ELMENETELED

amennyire vártam jöttödet
annyira fájt elmenetled
csüggesztő a rám feszülő csönd
végtelen a tátongó üresség
minden tovasuhanó emlék

ŐRIZEM ÁLMAINKAT

az éjszaka ölelő kezében
álmaimtól rabolom az időt
rád gondolok, s féltve kereslek
sötét, néma pillanatok között
és csillagok fényével őrizem
a rideg agyongyötört nappaloknak
dédelgetett, rejtett álmainkat.

RÉPÁS ZOLTÁN

KINCSEKRE TALÁLNI

Csenge lányomnak

életed örök
batyujában
újra és újra
rá kell találni
a lélek formálta
csengő-bongó
aprócska
kincstördékekre

PORSZEMNYI JEL

Bolygók, meteoritok
elmúlnak s keletkeznek
a kozmosz nagy gépezet
benne rejtett titok pereg.

A Föld nevű kék bolygón
sziklák között porszemként
egy apró jelet vések
a végtelen ösvényén.

RÖGHÖZ KÖTVE

törvénytelen
rabló ösztönök
parancsszavától
gerjed
a kifakult hitű
látszatszabad
mechanikus
függőségi életlánc

JÖVŐT, HITET

Lázadoztam mindenség
törvénye felett,
elrendelt végzettel
döngettem sorsnak
törhetetlen kapuját,
legyőztem

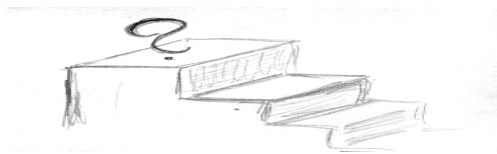
a legyőzhetetlen
távolságot,
fagyott határait
az ismeretlennek.

Jelent, jövőt
s a hitet
Te magadban
találtam meg,
mert együtt vagyunk
egyek.

IDŐSÍKOK

Mint egymáson
elmozduló
jövőbe
gördülő
idősíkok,
szálltak hűs
hullámkertek
páráján
a sirályok.

Megrémültél
végzetedtől,
pedig e
hologramok
villanásnyi
játéka
nem volt más,
mint a nagy
százéves tölgy
gyűrűi fölött
elmélyülten
tűnődő
bölc s aggastyán
megfakult
sóhaja.

J.

LÁNG EL PÉTER

ZENE SZÍVEMNEK

A Csend körülvesz, átölel –
semmi nesz.
Cseresznyefán sárgarigó fütyül,
az orgonán verebek cserfelnek,
csett-csett, itt csattog az udvaron
a házi rozsdika-pár,
hogy megköszönje a vágott füvet
s benne a bő mag-lakomát.

Gyermek-émlékemben
ott fönn-fönn
a láthatatlan égben,
pacsírta zengi utánozhatatlan dalát;
az erdőn favágók fűrészze zenél,
a völgyből, a vasút felől
vonatfüty szárnyal
s vaskerekek zakatolnak,
ritmusukra fejszék csapásai
csattognak-dongnak.
Az estharang: giling-galang
kísér a tejért sietve,
s a népdal, a gyönyörű,
nagyamamikám hangján
csendben ül fülemben.

„Pablo Casals gordonkázik.”
- mily titkos nyelv szól a rádióból!
A szomszédék lagziján
"Lakatos Sándor és népi zenekara"
virtuóz klarinétosa:
Fátyol Jóska improvizál.
A rekruta-bálon Davaj,
Béka Fero s a többi
helybéli cigány muzsikál,
húzza a talpalávalót!

Tangó, keringő, csa-csa-csa,
jazz, musical és operett,
a Tátrai Vonósnégyes,
mind-mind együtt segíti a harmóniát!
Trubadúrdal s reneszánsz zenebona
Mátyás udvarában,
Tinódi, Bakfark, Huszka és Kálmán,
Bach, Liszt, Bartók és Kodály,
Benkó Dixieland Band,
Presser és Ganxta

mind nekünk dalol
és megfér együtt e szívben!

Zenél a Csend!
A Live Aid színpadán
az énekes-zongorista lány
első akkordját
pisszenéstelen hallgatja millió,
s mikor az utolsó ütem is elül,
csak akkor tombol és hevül,
s hirdeti rengeteg rivalgó torok
a Zene Hatalmát!!!

A csendet megszegi?
- nem, csak mélyebbé teszi
a szárnyaló szimfónia!
Zene hullámán egybeforr
irokéz, zsidó, mongol,
magyar, román,
muszlim és keresztény,
hívó és hitetlen,
és üzen, ha hallotok:
SZERESSETEK,
NE GYILKOLJATOK!!!

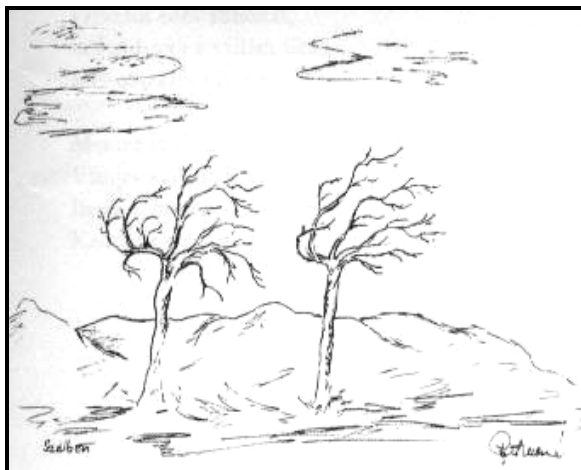
LÁBAD NYOMA

A hegybe is belement az ember,
otthagya otromba lábnyomát!
Az erdő ölén már nem csobog csermely,
öngyökerére roskad a száraz ág.

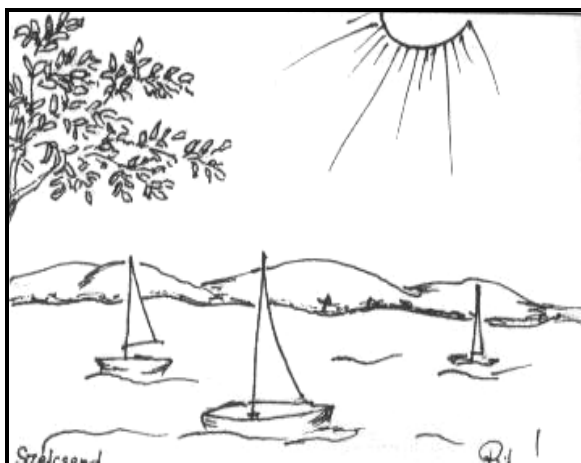
A tíz éve még zöld hegyoldal ma piros,
vérrel festik a sűrű háztetők,
nincs hely, mi a pénz számára tilos,
a maradékot viszik a későn ébredők.

Könnyet ejtek minden száraz fáért
minden egyes ki nem nyílt virágért,
fecskéért, gólyáért, ritka csalogányért,
hó ropogásáért, fenyves illatáért.

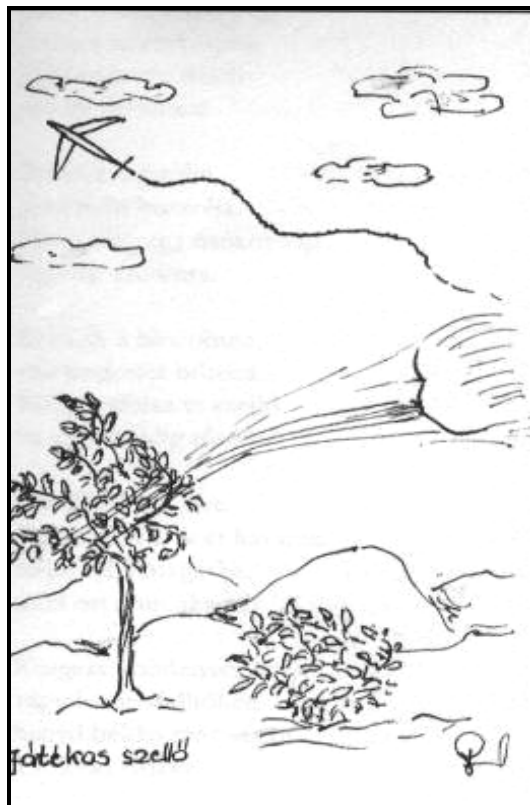
CSEH SAROLTA: Szélben (grafika)

CSEH SAROLTA: Szélcsend (grafika)

CSEH SAROLTA: Vihar (grafika)

CSEH SAROLTA: Játékos szellő (grafika)

CSEH SAROLTA: Hideg szélben (grafika)

[A képek CSEH SAROLTA: *A szél és én* című kötetének illusztrációiból valók]

CSEH SAROLTA

ŐSZI REGGELEN

Borongós, bágyadt őszi reggelen
visszagondolok a forró nyárra,
szikrázva ragyogó napsütésre,
illatárban úszó sok virágra

Ébresztőt csicsergő madarakra,
ablakon beszökő fuvallatra,
arcomat simító langyos szélre,
vidáman induló hétköznapra.

Most is táplál még az éltető nyár,
szebbnek látom az ősz lombhullását,
szél szárnyán táncoló leveleket,
s a virágok őszi hervadását.

Az ősznek is megvan a szépsége,
pihenni készül csak a természet,
Sárguló levelek búcsút intenek,
utána jöhet lassú enyészet.

Egyre több levél a föld-takaró.
Az ősz süppedő szőnyegén járok.
Előttem van még a zord hideg tél,
de lélekben már a nyárra várok.

ERDŐBEN

Suttogó ágak hajolnak fölém,
zizegő lombok eszik a csendet.
Áldott szent nyugalom vesz most
körül, élvezem az élet-adta rendet.

A szellő halk zenéjére kecses
erdei virágok táncot járnak,
engem is hívnak, álljak közéjük.
A madarak kórusukba várnak.

Nem zavar most motorzúgás, lárma.
Patak csobogása édes zene.
Értetni szeretném s megfejteni,
hogy mi a természet üzenete.

Ne bánts a lombot! Ne szedj virágot!
Simogasd meg a selymes füvet!

Keveredj le erdei tisztásra
és szeresd nagyon a természetet!

Ezt súgja fülembé a nyári szél,
erről szól madarak víg éneke,
érezem és értem, mi a természet
embereknek szóló üzenete.

Karom kitárom lágy ölelésre,
Átölelni vágyom a világot.
Szeretlek élet! Te szép természet!
... és megcsókolok egy kis virágot.

A TERMÉSZET DALA

Hajladozó ágak közt
a zizegő levelek
táncot járnak szél-zenére
akárcsak az emberek.

Összesimulnak s rájuk
mosolyog a napsugár.
Ágak közt susogó szél
szépen, halkan muzsikál.

Dallamok szállnak zengve,
száll a természet dala.
Szólista a kis rigó,
így trillázik: „Hallala!”

Hallod ezt a szép zenét?
Hallod te is ezt a dalt?
Daloljon vele a lelked!
Így arat szíved diadalt.

SUHANÁS

Átsuhan a szél az ágak között.
Átsuhan egy érzés a szívemen.
Moccan az ág rajta sok levéllel.
Moccan a szívem. Mi ez? – kérdezem

Nem kaptam választ és nem kutattam,
hogy mi ez és lesz-e majd folytatás.
Olyan volt mint a szél suhanása,
s mint egy eltévedt villanás...

MAGYAR MAGDA

ÉJI MESE

Benézett hozzám a hold.
Ágyam szélén ülve
Altató mesét susog.
Csöpp mosollyal arcomon
Csendben hallgatom szavát,
Ámulón figyelem őt
Mint kisgyermek a csodát.
Csillag dolgát mondja el
Mely az égről épp lehullt,
Mint a könyv az ágyamról
Mi korábban rám borult.

KÖRBETARTOZÁS

Tartozom az egész világnak
mert a sors
tartozik nekem
Sem az élet
sem Fortuna
nem kegyes velem.

Számlát
– kár benyújtani
mert neki is
tartozik valaki

MENEKÜLÉS

Kínzó magányom átölel,
gond bútoroz körültem egyre
több szobát.
Csitítani szívem viharát
takaróul magamra húzom
az éjszakát.

FÉNYSGÁR

Fásult fáradtság önti el a testem,
belenyugszom.
Sem kedvem sem erőm a léttel
hadakoznom.
Pányvához kötött kutya-bánatú
bús a lelkem,
Nem látom, a világot ma épp
miért szeressem.

Nézem a felhőn át mosolygó
kékítő eget,
Békítő varázsa nyújt felém
erős kezét.

SZÁNTÁS

Kicsiny igás ballag a barázdán,
Omlik a rög verejtéke árán.
Vetett bársony ággyá ereje simítja.

Csendben lépdél az ember mögötte,
Csak legyet hajt az ostor fölötte.
Izzó déli órán a szellő se' rebben.

Vágyva gondolnak egy korty italra,
Mezsgye szélén fa alatt falatra.
Két kitarás érlel télire kenyeret.

AZÉRT...

Csendes békével nézek a holnap elé.

Nem fűt már ifjúi lelkesedés
mikor a holnap is kevés.
Mindhiába kacsint rám a kölyökképű
perc...

karöltve az órával ballagok.

ÉJI ÚT

Levágott fű illatától
terhes park útjain ballagok.

Érintésed múltjába merülök el...

Továtűnő suhanásként
érnek a napok bennem,
mint szálló felleg a rét felett –

Kezemből csorognak az idő vércseppjei
(csak a harangzúgás kísér!)

lassan elérem a holnapot.
Fakón állnak fölöttem a csillagok
mindent belep a harmat.

FARAKAS ELEONÓRA

FA ÉS ERESZT

Ezerfajták a büszke fák:
megegyezik a havas ág,
megannyi hasznos művelet:
de Kereszt, csak némely lehet.

Asztal és szék már megszokott...
Náluk pihennek vándorok.
A szekrény őriz szép ruhát,
mégis bezárják ajtaját.

Rejteget madárfészkeket,
ne bánthassák az emberek.
E felsorolás élvezet...
Kereszt mért csak némely lehet?

Barázdált az, kifinomult:
lentről fölfelé jövő, s múlt,
két oldalága útirány,
hogyan tisztul meg rabló, zsvivány...

A világért, ki rajta függ,
tömeget mozgat mindenütt:
zajongó utcán, tereken
áhitat lesz, vagy félelem.

A fa is, akiből kinőtt,
új tartalmat nyer, szent eret.
Évszázadok fölé hajol,
míg üzenete áramol.

Rongálódik erdő, s kereszt:
van aki nyer és van ki veszt...

SZÍNEK

Szomorkodnak a pöttyök:
a kék, piros, a zöld.
Semmivel nem törődtek,
a technika betölt.

A réten nincsen labda,
kiszámolós mese...
A manók félig halva
ürlények vermiben.

Tiltakozik a festék,
színháborúra kel,
akár az éji lepkék:
érezted rázza fel.

Egyetlen tarka folyam,

benne hétköznapiak,
történet ecsetével
készít nagy színlapot.

A barna, lila, szürke –
ha valami nyomaszt,
rózsaszín, sárga jön le
míg várod a tavaszt.

Tiszta fehér a fátyol
menyasszonyok fején,
a fekete meg gyászol
ártatlanság helyén.

Bohókás színtestvérek
sohse búsuljatok!
Új tervre hív. az élet,
hát fel! Induljatok!

Van újabb célotok!

INDÍTS IDŐ

Fecskéknek fészke
hónak halma hull...
Elernyed egészen
tavasztalanul.

Bérlők birtokolják:
szimpla szürke szín...
Veréb verte vackát,
kedvet ködösít.

Megszepent melegnek
maradt mélabú.
vánszorog vajúdba
sorsa sanyarú.

Virágok vergődnek,
kibújni! Kiált.
Indíts idő, illeszd
hangos harsonád!

Fut fagyunk, s felolvad.
Élet ébredsz.
Jóváírja jussát
víg vendégsereg.

Ember érzi ezt,
de sok dolga lesz!

FÖLDESI ERZSÉBET: Malom (Hollandia)
olaj

**FÖLDESI ERZSÉBET: Szarvas a
hegyvidéken** olaj

**FÖLDESI ERZSÉBET: Vitorlás a
naplementében** olaj

**FÖLDESI ERZSÉBET: Galgamácsai
templom,** olaj

VENDÉG-OLDAL

GERGÉNYI SZABOLCS dr

PORLADOK

Vizes széklábak, szürke éggolyók,
tüzet okádó sanzónékesek,
terpeszállás a lehullt faleveleken
– íme, így szól megfagyott énelem.

Találkozás. Egy fával, arccal, egy szöveggel,
s miközben kimondom a megváltást:
szalmalábakon utánzóm saját címlapom
saját bálványait: én, magamat.

Ügyetlenkedő poszt-riposztok, hegyes-orrú
macskák árnyékában húzódok meg
és elleplezem villannyal teli kendőm,
eltakarítom a márványmintás díszletet:
elnyomott csikkek hamujában porladok.

SUGÁRKUPAC

A minap azon tűnődtem,
nekem miért nincs
sugárveszélyes kupacom?
A szomszédnak már van is egy-
nem tagadom,
irigykedem is rendesen.
Kedvesen
mosolyognak, de tudom,
hogyan lenéznek.
Merésznek kellene lennem
és lopni belőle.
Mind az egészséget elvinni
előle.
Pedig én gondoznám,
nevelném, etetném:
ha beteg lenne szegénykém,
mellé feküdnék.
Fekszem mint betonon
a kukac, s mint
neki a föld, nekem álmom:
sugárzásveszélyes hulladékkupac.

EGYSZER, MAJD, VALAMIKOR

Micsoda ünneplés lesz egy szer, majd,
valamikor,
ha végre vödrönként kimerjük ellaposodott
tavunkat,
s a hálósobában kitisztítjuk!(Vigyázat, nem a
fürdőkádban, mert a szenny a lefolyón át
a folyóba ömlik és tovaterjed!)
És ki akarja? Ki akar egy olyan (akár tiszta)
tóban pacsázni, tapicskolni, ahol
néha óriási hullámok is vannak?
Ki kockáztat, hogy bemegy a mélybe,
ha nem tanult meg úszni?
Oly régóta ázik már a talpunk
a lanyha-fodros, zavaros vízben,
[úgy megszoktuk nyálkás simogatását,
hogy a tájrendezéshez minden
erőnkre szükség lesz.
Erő? Van olyan minekünk?
De ha egyszer megtisztítjuk, kikotorjuk,
nincs visszaút: nem állhatunk benne
[bokáig: fejest kell ugranunk.
Sokunk majd ki- és elmerül, de nem
csüggedünk:
csak azért is úszni fogunk!
Aztán múlik az idő, gyermekeink,
unokáink, dédunokáink jönnek,
felőnek, hullám-lovagolnak,
szaltót ugranak benne, s ha elolvassák ezt
a verset, csodálkozva kérdik egymástól:
Érted ezt? Ez a tó valaha szennyezett volt?
[Olyan sokáig?
Nem voltak hullámai? Nem tudtak úszni?
Szarok voltak.
És igazuk lesz.

NÍDERMAYER ANNA

HOGY IS VOLT?

Meghökkenő módon
„cicásmama” lettem,
mikor unokám megszületett!
Mivel cicáim voltak nekem,
a nászasszony pedig
kutyust dédelgetett.
Zolikát akkor is, most is,
egyformán szeretjük –
m'ért is kétlené valaki?
Ám valamiért a gyermek
könnyebben tudott nálam
a cicákkal játszani.
Pedig cirmos cicám
öt kis kandúrját
elvittem egy kosárban messzire,
nehogy miattuk a csecsemőt
ne hozzák nekem ide.
Az egészség fontos!
Hozták is a babát szülei,
a kerti levegő jó neki!
Az öt kis kandúrt a
Mamacica sírva kereste...
Átjárt zeget-zugot,
vadászott, elém sorba
egereket hozott!
Magyarázta, hogy eltartja ő,
csak adjam elő!!!
az öt cicát, mit fialt
s eddig gondozott!..
Már nem lehetett.
Zolika közben
...szépen cseperedett...

A Mamacica egyszer csak
megunta bánatát –
vagy miért, ki tudja?
Láttuk ismét gömbölyödő hasát.
De most rejtekbe szülte kölykeit!
Csak néztük: nincs hasa –
eszik-eltűnik...
Soká ment ez így már,
közelgett a tél.

Gondoltuk, hogy kölyök
talán már egy sem él...
Egy késő délután a Mamacica
bent nyújtózkodott.
(A kis szobában egyre
többet tartózkodott.)
Csípős hideg volt már,
az ajtó is becsukva.
Kintről cérnahangot hallok!
– Ejnye, ez de furcsa!
Egy csöpp cica állt ott!
És panaszkodott:
„Egyedül jöttem,
a mama nem hozott...”
Cirmos mama meglepődött.
Fújt is mérgesen!
Mondtuk neki csendben,
ilyet már ne tegyen!
Ha most itt a fia, inkább mondja meg,
Él-e még a többi, és az hol lehet?

Hármat fordult még sebtiben,
egy-egy kölyökkel szája széliben...
Bevackolódtak.
Örültünk nekik.
Éjjelre kint fagyott!
Már nem mondta senki,
hogyan kell cica!
Csak pár hónapos volt,
és sikoltva kapott értük Zolika!

Lett is velük együtt
sok kedves kaland!
Elmesélem azt is,
nyitok új oldalt.
Addig, míg nyitok másik lapot,
Kívánok Boldog Szülinapot!
A kilencediket élted meg, Zolikám!
A kilencvenet is erőben lásd meg,
úgy biz' ám!

GAÁL ERNŐ dr.

SZERETŐM SZÜLETÉSNAPIJÁN

I.

Szőke szeretőm szobortestű, szeplőtelen szirén.
Szívárvány szikrázik szilvakék szemének színén.
Szeretem: szemérmes, szolid szempilláját,
Szerelemre született szenvedélyes száját,

Szomorúfűzként szereteomló szöszeke szálaít,
Szívhez szóló szép szavainak százaít.
Szeretem szorongó, szeleburdi szisszenését,
Szaporázó, szakadatlan, szilaj szívverését.

Szépségkirálynők, színésznők (szánalmas szépecskék)
Szomorúan szemlélik: - szakasztott százszorszép!!!
Szépségétől szemlesütve, szégyenkezve szöknek,
Szűk szoknyájuk szegélyével szembeszállnak szögnek

Szeretőmet születésnapján szívesen szolgálhatom,
Szerenádöt szervez számára 'szívküldi' szolgálatom.
Színpadon - szerdán, szombaton - szitárom szólatom
Szabadon: százszor szavalom szerelmes szózatom.

Szabályszegőn sziporkázó, szűzies szelleme
Színpompás szövétnek: szerelmet szító szelence.
Szerelmét száraz szivacsaként szívom szertelen szívembe,
Szőlőfürtjeiről szomjas szájam szemelgetni szeretne

II.

Szöcske szökken, szarvas szökell, szitakötő szálldos:
Szegény szántóvető szűkössége számos.
Szakálla színtelen, - számító, szélhámos szerelme
Szodoma szitkait szórja szentre, szemtelenre.

Színlelt, szennyes szeretet: szálka szigorú szemében!
Szípolyozó szerelmével szakítana szépen.
Szemei szomjúhozna szegfüre, színes szarkalábra,
Szenvedéssel szembesül szittyá-székely származása.

Szobája szegényes: szúrós szalmazsák szállása,
Széke, szekrénye széthullt, szakadozott szandálja -
Szállani szeretne szabadon, szélvésznek szárnyain,
Szédítő szakadék szélén, sziklás szirtek szarvain.

III.

Szerény személyem szerencsével szövetkezett:
Szőnyeges szép szobámban szerethetem
szerelmemet.
Születésnapját szívrepesve, szüntelen számolom:
Szelíd, színarany szívével Szaturnuszig
száguldok.

JÖN A TÉL

Bundát ölt őszapó szomorú magára,
Kopár földön botja biztos támaszt keres.
Reszket és hasogat vékony lába szára,
Öreg, szelíd arca csípős széltől veres.

Végig néz utolszor az elhagyott tájon,
Szemből a sós könny gördülve kicsordul.
Nincs szíve, kinek a búcsúzás ne fájjon:
- Hiába, az idő téliesre fordul!

Tétován csüggedez topog elmenőben,
Majd megáll, mint fejfa éji temetőben.
Nem mozdulhat: száguld már vad
váltótársa:
A jeges büszke tél, - hogy halálba rántsa!

AKROSZTICHON EGY BÁJOS HÖLGYHÖZ (Halmos Edának)

Hallgatom zúgását karcos böjti szélnek,
Ablakom üvegét zord ágak verdesik.
Lelkiismeretem holt fáí beszélnek,
Mulanóságunknak ős okát keresik.
Ott bolyong lelkem, hol csillagok születnek,
Sohasem fejtjük meg titkait Keletnek!

Egyetlen asszonyt kell barátnak tartanom.
Derék magyar lelke fennkölt, - égi méret.
Álmos fajából kelt, kék vérű amazon.
Nem éri fel szidás, sem holmi dicséret.
A jógi bölcsesség s türelem sajátja,
Kevéske hibáját Isten megbocsátja.

TÁRNOK MIHÁLY

VÁRLAK

Hajnal három van!
Már egy órája forgat az ágyam
Álomtalanul.
Apró érintések surrognak...
Hogy lássak, lámpát gyújtanék,
De csak sötétben topogok utánad,
S mert az árnyak még nem hívták a fényt,
Elibém rajzoló a szemedet, a szádat.

Ilyenkor csend van lelkemben.
Motoszkák ingerelnek, hogy még!
Már annyi mindennek idehordtalak;
Ölelésnek, csóknak, vágynak!
S az éber-álmok kuncogva, mint újra győzők
– kiket hagyok, mert úgy szeretek –,
Feléd szállnak.

Látod Kedves? így ébredlek...
Hajnalodik, verset írok hozzád;
Szürkeségből, lobogó vörösbe öltöztetve
A szívemből induló szavakat.
Megjegyzem őket, ha tudom!?
Most rejt a sötét...
– Karcos köhintést hallok a falon át –
Ébred a ház, tovább én sem „álhatok”!

Felkelek!
Pocsolom a vizet arcomra - tűzoltás! –
Valahol ajtó csapódik,
Járművek hasítják a csendet...
Harsanó borotvában, surrogó fogkefében
Megérkezik a derengés. Ősz van...
Már nem látja, mint sápad nappallá
A képzeletemben megformált alakod,
S hogy rian át izmaimon, mert -VÁRLAK -
A remegés.

ÉRTED KIÁLTOK

Hintázik az ég, s tükrében
Örömfelhőt dajkálgat a nap.
Elég volt az árnyékba bújásból,
Ma már mindent, de mindent szabad!

Bújj! Öleld magadat belém,
Hisz oly komisz az élet,
Még hadd legyenek Veled,
Nem akarom a sötétet!

Mindig legyen nálad jó szó,
Ha fázom... beszélj-beszélj!
Izzást, tüzet ébressz, s ha kell,
Fényteli nyarakat ígérj.

Nekem minden sikerül, ha vagy!
Ezért látom meg a szépet,
Mert Te, és csak Te láttatsz
Összetörtből új egészet.

Érted kiált, sikolt a versem,
Poklot járok, hogy mennybe menjek,
Rád nézek, de elkápráztatsz...
Óh, mennyire nagyon szeretlek!

Sas-röptű lelkembe zárlak,
Zeném, színem, illatom leszél,
Istenekhez imádkozlak, hogy megbocsáss,
Ha emberként mégis vetkezem.

Most látom a fényt, ahogy remeg,
Érzem a szíved, ahogy dobog,
Csak az „örültek” - vállalod? – lehetnek
Ilyenek s ennyire boldogok!

Majd egyszer, ha végtelen megidéz,
Volt – mondják – ki „örült” akart lenni,
S nagy szívét kitarva – egy nőért –
A Világba, Párizsig akart menni!

PAPP IRÉN

EZEK UTÁN MIT VÁRHATOK

Elindultam az utamon,
Amit Urunk kiszabott,
Fiatalság, tiszta lélek,
Amit Anyánk Ránk hagyott.

Volt Napsütés, vidám órák,
És mosolygós szép napok,
Kevés remény, harc, küzdelem,
Gondterhelt napok, hónapok.

Sötét felleg, szomorú út,
A hajnalcsillag is elhagyott,
Ez volt az utam sorba - sorba
S ábrándozó évszakok.

Elindultam az utamon,
Amit Urunk kiszabott
Szellő fújta a gondolatot,
Vihar mosta a fényes napot.

Drága Apám tekintete féltő
Gonddal vigyázott, életét adta
Volna a családért, hogy legyenek
Boldogok, naponta imádkozott.

Így éltem az életemet, no,
Ezek után mást mit várhatok?
Nem várhatok én már semmit
Csak a földöntúli boldogságot.

NAGY A VILÁG, ÉS VÁLTOZÓ

O, ha tudtam volna, Istenem,
de nem is sejtettem az egésztől
semmit sem, mert ártatlan voltam
és naiv, vagy a sors rendelte így?

Nagy a világ, és változó,
kavar össze-vissza, erre-arra,
hogyan lesz jobb, mélyebbre hatoló,
harcolni egy szívvel mindenért.

S míg végre célod eléred küzdelemmel,
ideje, hogy megpihenj, talán észre veszed,
hogyan csak a munkának éltél rendületlen, az
élet örömeiben nem volt részed.

Aztán kapkodsz fűhöz-fához,
no, még egy kicsit ide-oda még,
de a szíved már nem bírja,
az orvos a megmondhatója.

Később beéred már azzal is,
hogyan csak a gyógyszer segít,
s a szerető családod együttérzése.
Uram, kegyelmezz nekem.

**AZ AKIOSZ ELNÖKE ÉS A
FŐSZERKESZTŐ AJÁNlja FIGYELMETEKBE
A KÖVETKEZŐ ALKOTÓKAT:**

KASKÖTŐ ISTVÁN

HETVENÖT ÉV UTÁN

Sejtés már csupán a volt sok barát,
mint út porában múltó lábnyomok,
mint emlék morzsák egy lakoma után,
szerte hulltak, arcok, kézfogások...
Magamban a voltnincsről álmodok.

Nincs már hangos okoskodás
nincs harag, sem öröm,
nincs megbánás, vagy panasz...
Jó volt hozzám a sors
és feledni jó a bajt,
a fájó bántást a vesztett álmokat,
a sok-sok reményt ami jött és elmúlt,
mint nyári zápor
tisztuló kék ég alatt.

Klárikával ketten, idegen partokon
hajótöröttek, elfeledve,
de veszve nem,
holdtöltét várva, hogy múljon az idő,
emlékek között a jót keresve
idézzük újra, néha ki se mondva
ami volt, vagy lehetett.

Újra zöldül a kert...
százszínű virág virít,
nyolc tuja nyúlik a magasba
ahol csak a semmi volt...
Ma reggel zajos
madársereg cseveg s a
a nyárfa levél köntösét libbentve
a nyugati szél ünnepi zsoldárt dúdolt.

Hetvenöt év...
Csupán egy villanás a végtelenben,
de fárasztó, hosszú volt az út
és az elfutó tájak már
lassan összefolynak.

Ennyi az élet..?
Majd jön az ősz,
lehull a virág, a sok levél,
marad a csupaszság...

Aztán jön a tél...
...de addig,
kertem hús ölén
emlék-füzérem morzsolom egy békés hajnal
a Szabadsághegyre.

IN MEMORIAM

Gáli József

Gyakran gondolok rá...

mikor zimankós téli utcán
arcomba vág a szél,
ha fázom, ha meleg
szobára vágyom.
Ha packát hagy a tollam
a silány papíron,
ha aggódom...

Rá gondolok.

Bár ma már nem gond
a lakbér,
magam főzöm a feketét
s sapkám is akad
nem is egy...
nyútt kabátra már
gombot nem varrok.

De ha félek...
még ma is
rá gondolok.

Néha, szinte hallom,
mint régen a
ködös pesti utcát róva,
mesét álmodva
mondja:
"...majd egyszer
ha minden jó lesz..."

De nem lett
s kétlem, hogy
lesz-e,
derül-e még

LATOR LÁSZLÓ

ZSOLTÁR-PARAFRÁZIS

*„Füst szállt fel orrából, és szájából emésztő tűz;
izzó szén gerjedt belőle. Lehajtotta az eget és leszállt, és homály volt lábai alatt.”*
(18. ZSOLTÁR)

Úgy rendeltetett, mindezt látva lássam.
Tenger dagadt, nagy szél zúgása támadt.
Hurkait a halál reám vetette,
megkötözött, csapdába csalt, verembe ejtett, a Seol megjelölt magának.
Kialtoztam a szorongattatásban.
Lehajtotta az eget, és alászállt.
Forgó sötétségbe mártotta lábát.
Ahova nézett, tűz támadt, alatta megindult és kettéhasadt a föld.
A mezőket kénesővel maratta.
Ingott a hegyek fundamentoma,
ami a mélybe zárva, most kitört.
Láttunk olyat, amelyet még soha,
mert iszonyú volt felgerjedt haragja,
füstoszlopot fuvintott fel az orra,
és okádott tüzet fekete szája,
köpött eleven szentet a világra.
Szállt pallosláng-kerubon lovagolva.
Repült, sűrű felleg volt szárnya tolla.
Rejtekéül sötétséget kavart,
és fogható homályból volt a sátra.
És hatalmas fényesség járt előtte,
és hasgatta parázssal, jégesővel –

MAGÁNYOS CÉDRUS

1
Kék, fehér, sárga, rögös ég alatt
ez a valószerűtlen sivatag,
a felszín képtelen domborzata –
ki-mi formálta alakzatait?
Vörhenyes okker, piszkoskék, lila,
érdes sárga, egynemű szépia
úgy áll tömören, úgy hullámlik itt,
egymással úgy forr össze s válik el,
hatalmasan és kezdetlegesen,
mintha egy tagolatlan értelem,
még beíratlan lélek játszana,

ködös ész, de már lucidus kezek
rajzolnák az anyagból meritett
elnagyolt mégis-képzeteiket.

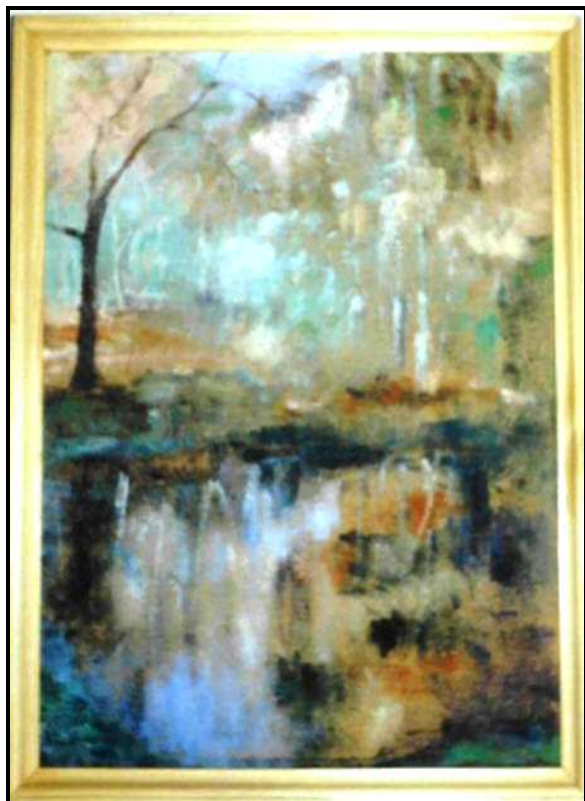
2

Innen tört fel, ebben a fekete
földfészekben készült gyökérzete,
kétezer éve innen vétegett,
itt küszködtek a szívós gyökerek –
a fényes törzs, ahogy váratlanul
karcsúból göcsörtössé alakul,
mintha egy ártalmas mélység sötét
mérgei roncsolnák szerkezetét –
félíg növényi, félíg emberi
kínszenvedés mintázta görcsei,
egy felnyújtott alsókar önmagát,
önmaga inas testét szúrja át,
félbemaradt facsonkok, nyomorék
tagok feszítik-nyomják szűk terét –
itt idétlen daganatok, amott
egy kurta ág félmerev hímtagot,
egy kérge vesztett része őskori
hüllőt formáz, hosszú nyakon kicsi
csőrös fejet, itt-ott kiütköző
sebeiben alig megfejthető,
de valamit közlő jegyeivel –
van példázat igazabb, mint ez a
formába kényszerült anarchia?

3

Felül a sötétebb, mégis simább
középből jobbra-balra mennyi ág,
hány vékony, erős vezeték ivel,
hány alkalmazkodó hullámvonal –
tapogatóznak le- és fölfelé
a zöld tenyerek, a homályt, a fényt,
vak börtönökből az anyagtalan
magasságot szólítják hangtalan –
gyötrött gyönyörűségük így lehet
mennyből, pokolból küldött izenet –
úgy fekszik, préselődik gallyra gally,
a zöld korona eleven radar,
fogja s szórja egy valahányadik
dimenzió hullámveréseit.

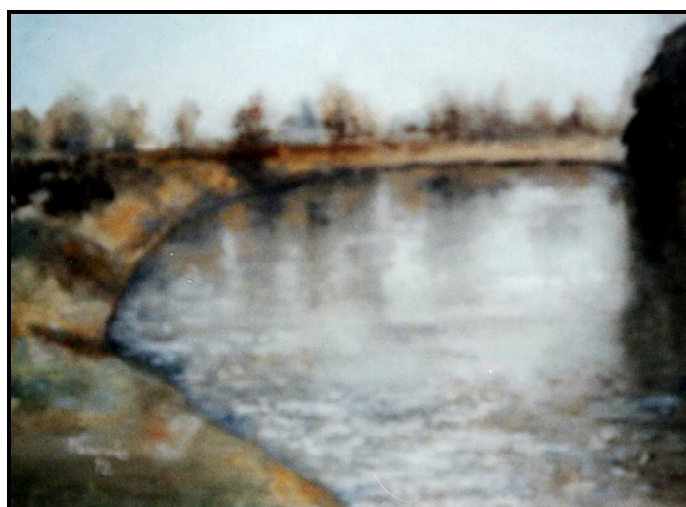
Holmi, 2006/4. szám

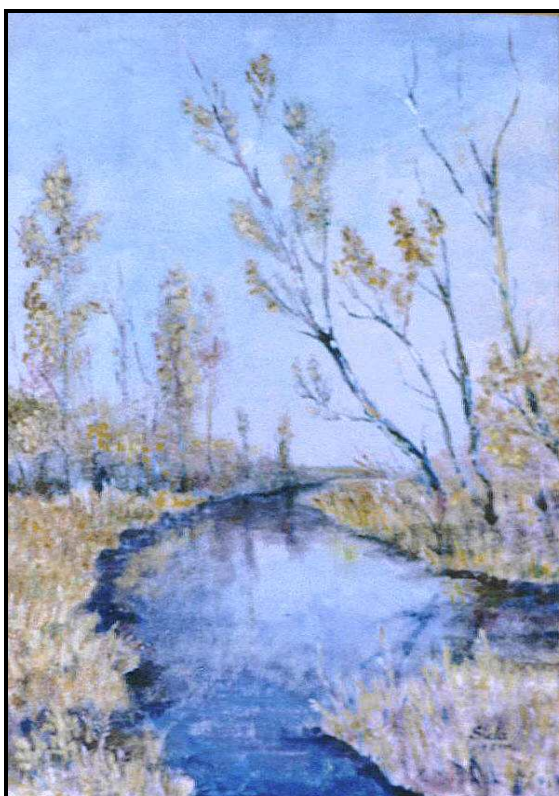
KAMRÁS KLÁRA: Budafán, olaj, farost

KAMRÁS KLÁRA: Budafa, olaj, farost

KAMRÁS KLÁRA: Mura kanyar, olaj, farost

KAMRÁS KLÁRA: Patakpart, olaj, farost

KAMRÁS KLÁRA: Erdőrészlet, olaj, farost

CSELÉNYI LÁSZLÓ

METAMORFÓZIS

Megváltozik már szerepem,
mint az ifjú, ha szerelem,
fényes, tüzes, vad, lobogó,
súlyos, mély álmokat hozó,
horzsolja fel selyem szívét,
akár a nap a tó színét,
mikor a csendre hullanak
a tövishegyű sugarak,
s elég egy éj, s lesz a bohó
rügyből gyümölcs, nagy, álmodó,
virágos szívű, fény szemű
legény, szilaj tekintetű,
s ezután már az éjszakát
tündérek között éli át,
angyalok közt az égbe' fenn,
vagy mint ördög a mélybe' lenn,
s vitéz lesz, híres, hőskarú
katona, akin az aszú
nem foghat már ki, oly kemény,
mint az idő, vagy mint a fém,
s mindezt nem más, a szerelem
tette vele, a szeleken
küldött-hozott ő-s-üzenés,
amiből a sok is kevés,
ha a szívet megperzseli,
akár a nyelvet a hegyi
lángoló tűz, a tokaji,
s vágatnak fakó lovai:
a vágyak, tűi a hegyeken,
emígy változik szerepem
íme, nekem is, ami múlt,
akár az alkony, oly fakult;
elhulltak mind a szép napok,
most már akárhol járhatok,
nem úgy már, mint rég, gondtalan,
de mint akinek gondja van,
egy mindenséget átfogó,
világot megváltoztató;
fejem az égig emelem,
és megyek, lángol a szemem,
mert tudom már, mit akarok,
acéllá gyúrtak a napok,
aki eddig csak keserű
voltam, magányos, a derű
messzi elkerült, már leszek
olyan, kinek a rengeteg
lett a társa, a .víz, a szél,
akit tűzze érlelt a cél;
voltam már minden: kötőrő
néha, vagy ágyon dőzsölő
szoknyabolond, vagy bús diák,

kinek szűk volt e nagy világ,
de nem volt sehogy jó, a kék
távolság csalt engem, az ég,
a határja-nincs végtelen
mindenség játszott énvelem;
eldobtam hát mindent, a hold,
a csend, a magány, a bolond
szívem tájékán doboló
piros vér, a lázat hozó,
mássá lett mind, egy tűzpatak
karjába dobtam magamat,
s elég volt egy éj érlelés,
és lettem dalra, tette kész,
s mint az, kit ért nagy szerelem,
megváltozott kis szerepem:
– próbaszüret – a must kiforr,
itt vagy, megjöttél, férfikor!

KESELYLÁBÚ CSIKÓKOROM

Keselylábú csikókorom,
csillagfény játszik boromon,
teltaranyú még a pohár,
az izmaim, mint a fonál,
acélosak, cserfahámból
valók, szikkadt berki nádból.

Felhők rohannak az égen,
e földdel én be nem érem,
veszek a hátamra kopott
tarisznyát, kezembe botot,
s haj, neki a nagyvilágnak,
a csontjaim szikrát hánynak.

Csillagok társa a testem,
meteorként földre estem,
szívem teli sólyomvággyal
az égi mezőkön szárnyal.
S ha az utak porát rovom?
Sej, azt is csak csillaglovon!

Ki mer a szemembe nézni,
ki tud engem megigézni?
Engem, jövődöbe látó,
göröngyös utakat járó,
ördögűző, fél világot
bejárt csavargó diákat?
Kinek van olyan hatalma,
hogy fejemet porba hajtsa?

Cipót süt a hold az égen,
az árnyakt átallépem,
szárnyam a szelekhez növe,
indulok fényes jövőmbe.
Vágtatok vad csillaglovon,
az egeket is meglopom!

KAMARÁS KLÁRA

FALFIRKA

A bértollnok a bértollával bérritmusra tollnokol,
úgy gondolja, jobban jár, ha némi kézpénzt birtokol.
Pergő ritmus, csillogó rím kerül tolla hegyére,
a kritikus néha mégis... elküldi a fenébe.
Az amatőr zsebe üres. – tudom, hiszen az vagyok...
Fütyülök a kritikára: írok, amit akarok!

MADÁRNYELVEN

Ha van barátod, ki melletted áll,
hogy megteremthesd ékes, szép világod,
becsüld meg, mert ma kincs egy jó barát!
Ne szedj úton-útfélen új virágot!

Ki mindig dicsér, bókol, többet árt ám,
mint az, ki rád szól, s őszintén beszél.
Tudom, nehéz tükörbe nézni, mégse várjad,
hogy jó hírt suttog minden csalfa szél.

Nehéz a szívem s vége már a dalnak.
Kik együtt éltek, nem mind együtt halnak.
A madár énekét megértheted.

Ki madárnyelven nem tud, lelke rajta,
az egyik jobbra megy, a másik balra.
Magának árt, kit óvni nem lehet.

TIZENNÉGY SORBAN

Tizennégy sorban eldalolni
Mindent, mi fontos, hogy lehet?
Tizennégy sor, beosztva rendre,
lefed egy egész életet.

Tíz sorban annyi minden fér el!
Öröm, csalódás, bánatok.
Még van idő és fő a szándék.
Azt hiszem, hozzáfoghatok.

Hat sor van már csak, az se teljes.
Kár, hogy a költő ily selejtes
s e dal már nem lehet remek,

és három sor... jaj, kezdek félni...
Egy sorba azt lehet csak írni,
hogy voltam és szerettelek.

EMLÉKEZTETŐ

Kinek apja nem azért állt a sorba,
hogy zsíros állást kapjon, s érmeket,
hanem mert hitt egy boldogabb világban,
az ne tagadja meg az éveket.

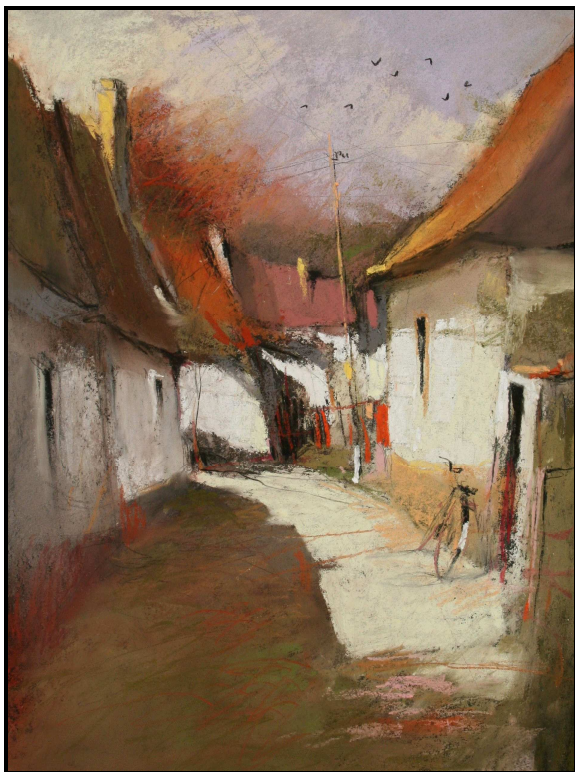
Ha édesanyja mindig bízva, bátran
vallotta magát annak, aki volt,
most ne menjen köpönyegért a boltba,
s ne forgassa, ha nincsen rajta folt.

Ki állampénzen tanult nyelveket,
s diplomáján még fénylik a keret,
tudhatja jól, hogy mindennek van ára,

és megdolgoztunk érte. Nem lehet
hogy megfakuljon az emlékezet.
Csak tiszta vizet öntsünk a pohárba.

AZ ÁLMOK ASSZONYA

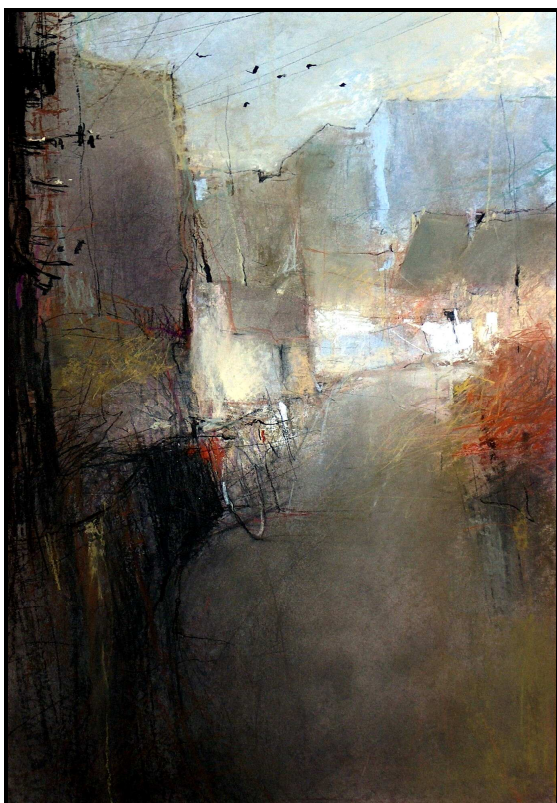
Ó, Idaanna, ki lányod és anyád,
és asszonyod, ki úgy ölel ma át,
ahogyan ölelt mindaz, aki volt...
kinek apja, s anyja vagy egy személyben,
mert a saját műved szinte egészen...
Lehet, hogy él... lehet, hogy álom,
lidérces fény, mely nincs is a világon,
vagy egy szobor, mely mozdulatlan várja,
hogy leboruljanak elé imádvá,
vagy szolgálód, ki lesi szép szavad,
vagy dajkálgat, hogy ne maradj magad.
Lehet, hogy szellem, s éjfélkor kísért,
vagy jó tündér, aki mindent megért...
Hajnalban: hess!
Már nagyon messze jár,
de hívd, keresd...
a gondolat majd újra rátalál.
Holnap talán egy tarka pille lesz,
vagy esőként virágot permetez...,
vagy hulló lomb között egy csöpp levél,
mely színesebb, tarkább a többinél...
s ha párát ont a fázós őszi rét
a ködben Idaanna fut feléd...

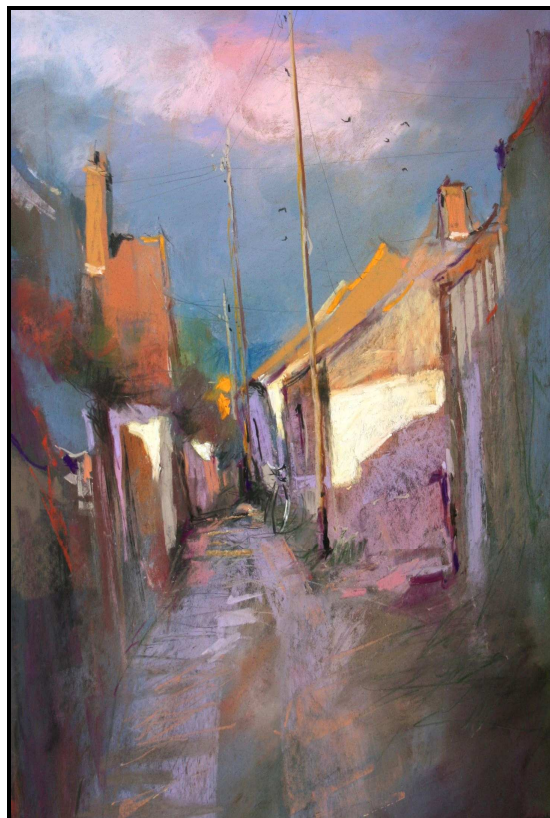
PÓSA EDE Nyári emlék, száraz pasztell

PÓSA EDE: Emlék, száraz pasztell

PÓSA EDE: Az utca, száraz pasztell

PÓSA EDE: Zsellér-köz-I, száraz pasztell

JUHÁSZ FERENC

PIPACSONK A POKOL FÖLÖTT

Éposz szonettek

1995–1996

(részletek)

TÖRTÉNELEM ÉS SZERELEM

(részletek)

1.

Mint Cyrano de Bergerac
helyetted mondtam a verset,
s tudtam: szerelmet te aratsz
s szó-győzelmem árny-győzelmed.

Én súgtam bűvölő imát
s rang-koronád: nő-rajongás.
Rózsabokor-hold-éjszakád
rejtett gögkakas hasonmás.

Mit tehetek? Hitem hordom:
Cyrano gölyacsőr-orrát,
nektár-ormányát a lepke.

Büszkén forгатom lét-kardom:
ha sáska-vértű gúny-bandák!
Harcban kozmosszá erjedve!

2.

Magamban, szén-szív, eltemettelek,
hisz nem hagyták, hogy koporsód legyek
s mellkasomból tépjem szívemet
viaszlép arcodhoz: rózsza-legyet.

Csak néztelek, mint a süketnéma
rádfüggő forró fénykúpok alatt.
S tökhús-orrlikak árny-alvadéka
s pórus-rasztér néz hő-harangokat.

Jaj!, a fordított tűzliliomok
vak bíborláng párductölcseirei!
S lézertűkkel lefűrészelt idő:

mint szemgolyókról metszett hályogok.

S gög-vitorlával vonszolt temető.
S nem sír a mütött szem. Csak képzeli.

9.

A márványapon a fehér rózsák,
hótaréj, hódomb a fehér rózsák,
növényeselyem gyász-alávalóság
föld-hámcsontvázad fölött a rózsák.

Azt hiszed könnyek, azt hiszed jószág
a márványteglán a fehér rózsák.
A kiharapott éj fény-tonnái
fogak közt hal pikkelye, szálkái.

Tele vagy éjjel, csillag a szádban,
éj kering a fő s hajszálerekben,
csillagköd a kapillárisokban.

Hogy csak éj vagy nem mondhatod szebben.
Eszlek, éltetsz. Bűn van a rózsákban.
Éj!, zuhogsz titok-hálózatomban.

10.

Mint fekete vízesés zuhogsz bennem,
éjből, halálból dübörgő hullásod,
csönd-selyem fekete paplan-omlásod
emeletes zászlóként leng lényemben.

Tűz-hímzése az izom-hajpalástban
fény-kristályvisszhang molekula-tömbben,
mint prizma-gyűjtemény pontszem-málnában:
fénytörés szivárványa kék légszemben.

Kint tavasz, vad virágzás, zöld szilánkok
tülekvése ágból, földből, nap-éhes
tollak, tük ér-halmaza, kés-sövénye.

Bent fekete vízesés bársony-mélye,
aranyhártya válaszfalú éj-árkok.
Ég a halandó, amíg semmivé lesz!

BÁRDOS LÁSZLÓ

CONSOLATIO A MÚLÓ IDŐRŐL

Már szinte minden megesett:
nyelvemlékekben bizton élek.
Ez a szín vagy az a tünet
tárgyát képezte a beszédnek.

De hol? A mondat ott egész,
ahol sajátként száll a hangja.
Mikor? A múltba keltezés
csupán jelenébe harapna.

Hogy már szinte minden mögött
előkép dereng, ez vigasztal;
sorolhatom is a jövőt
rokonabb értelmű szavakkal.

A BARLANG ELŐTT (egyoldalú párbeszéd)

Odabent mindenütt kincsek hevernek,
goromba fényük már-már megvakít.
Én ne tudnám, amit akárki sejthet,
miképp árulják létem titkait?

Szavakat susog a gyémánt, az ékkő,
írott véset dereng mindegyiken.
Rémült álmom, a gyermekkort idéző,
olvashatóvá lesz így sebtiben.

Eredetem homályában időznél?
„Szezám, tárulj!” — „Tolle, lege!” — Nosza!
Anyámmal megbújtunk egy ismerősnél,
és csak másnap óvakodtunk haza.

Döntsd el tehát, hogy ama kor letűnt-e,
hisz félrenéző szemed is kiles!
Kígyót fogtam már bölcsőmben felülve,
jobbról-balról egyet, mint Herkules.

Mi kéne most? A jelszó persze régi...
Behízeltgőbb legyen, vagy karcosabb?
S a sziklazár ha mégse hagy belépni,
barlangom előtt lejtsek táncokat?

Aludjak mélyen, gyalogolva közben,
s te majd fülelsz, miképp sóhajtozom?
Vagy bent, hová magam is csak betörtem,
lessük, mi van túl a kincshalmokon,

hogy nincs-e *lejjebb* valami alagsor?
... No nem, nem fogunk ásni, vájni már.
Fogy a gyöngy, gyémánt, és ha vége, akkor
kaland s pihenés jön — csak ennyi jár.

És csillogás: kicifrátam a lelke,
ami így egybeállt, elég legyen.
Feléltem, mit összehordott a negyven,
vagy százezer, már nem emlékezem.

És szégyen és nyál csillan a sötétben,
s kiáltok — nem javult semmi, nem ám.
De hogyha nappal arra járok éppen,
nyugodtan súgom: ne tárulj, Szezám.

A KÉSZLET

A készleté a tér alatt,
s belül körülvesz, legbelül.
Simogatás és sima hang,
megfájdul, ahogy földerül,

ahova ér, ott otthonos:
ő lett szívélyes börtönöd;
ha dolgozik, s amit okoz:
akkor győz, és abban örök.

Tej az alvás, mélyzöld csalit,
vagy mély bűgás, vagy riadó.
S ha mit gyönyöröd felszakít,
arra is csak övé a szó.

Az a gyönyör felszít, leköt,
helyben tarthatsz célod felé.
Amire rálelsz, már előbb
a készleté, a készleté.

KARAFFA Gyula: Ajándék táska Kata lányomnak

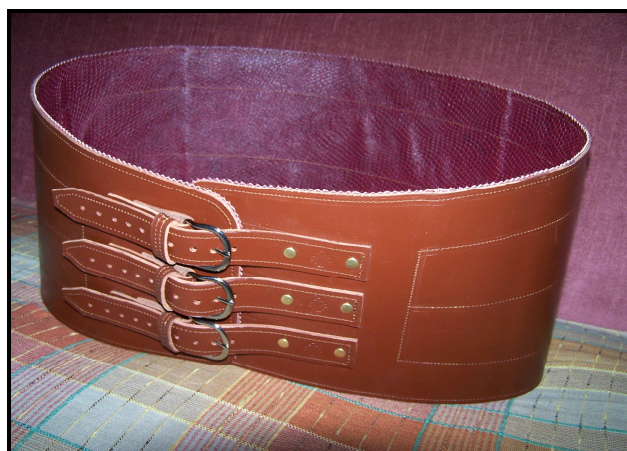
KARAFFA Gyula Tüszü eredeti formára készítve

KARAFFA Gyula Táská borjúbőrből

KARAFFA Gyula Első karikásom részlete

KARAFFA Gyula Széles deréktartó Öv

NAGY BANDÓ ANDRÁS

[Az alábbi versek az AMI A BÖGYÜNKBEN VAN c., a 2009-es könyvhéten megjelent, 142 madár verses önvallomását tartalmazó kötetemből valók.]

BAKCSÓ

Én vagyok a bakcsó,
becézgetve bakcsóka,
mért mondjam, hogy nagy szó,
sosem látott vak csóka.

Éjjelente járok
mocsarakat, tavakat,
befalom a békát,
rovarokat, halakat.

Így kiáltok: kvak, vakk,
néha-néha kvak-vakk-vakk,
hogyha néked úgy jó,
békében is hagyhatlak.

BARÁZDABILLEGETŐ

Földi fészkem bélelt csésze,
ebbe rakom tojásom,
arcom fehér, fejem ében,
hamuszürke kabátom.

Eszem, iszom, de megvallom:
nem vagyok én garázda.
Jövök-megyek, billegetek,
s alattam a barázda.

BÚBOSPACSIRTA

Pórias a szürke ruhám,
akárcsak egy verébé,
földbe vájtam csészetanyám,
jobb lenne, ha kerülne!

Szántóföldön danolászok,
taposkálva sárosban,
hétvégeken kirándulok,
megtalál a városban.

Bóbitámat búbnak mondja?
Mért borzolgat ideget?
Hajszobrászom fodrászkodja,
koppintva a Beckhamet.

ERDEIPACSIRTA

Élek itt, a homokpusztán,
fölöttem a magas ég,
fölröppenek előbb, aztán
kivágom a magas C-t.

Enyém itt e csészefészek,
ebben élek, itt lakom,
hobbimmá lett a költészet,
ezt a verset rád hagyom.

Barátkozom füvel-fával,
van egy énekiskolám,
most kezdjük a lallalával,
búcsúzó is kiskomám.

FOGOLY

Tyúknak is néznek,
olyasmi a formám.
Magvakon élek,
nem élhetek tormán.

Minek születtem
mégis igazában?
Fogollyá lettem
széles e hazában.

Mindegy is nekem,
fogolylét vagy rabság.
Egyébként pedig:
éljen a szabadság!

HARIS

Jó, ha tudod,
haris vagyok,
ismerősnek hariska,
szárnyam barna,
lábam fürge,
nincsen rajta harisnya.
Eszem mindent,
zöld hajtástól
rovarokig, magon át,
ha a fészkem
építgetem,
keresem a gabonát.
Ám amikor
jó a kombájn,
reszketnek a harisok,
nem mentenek
minket már a
marokszedő Marisok.

HÁZI VERÉB

Életem, akár a tollam:
szürke.
Télen a sálam nyakamba
túrva.
Csiripnél többre dalom se
futja,
magokat ennék én is, ha
jutna.
Fészkemet rejti ereszek
alja,
éhezem, talán valaki
hallja.
Szeress egy kicsit, ne nézz le
engem!
Keress a lónál, citromért
mentem.

PÁVA

Indiában élek én,
esetenként Ceylonban,
hoztam farkam tollából,
benne van a nejlonban.

Ámuldozz, ha engem látsz,
nézd, a farkam mily díszes!
Ennél szebbet nem találsz,
hogyha dürgök, köríves.

Fejem, farkam kis ikon,
én vagyok a szép páva,
kék mellemben szilikon,
jól föl vagyok pumpálva.

ZÖLDIKE

Fák hegyében danolászok,
fújdogálom kis dalom,
jókedvemben dudorászok,
ilyen vagyok, vállalom.

Kertek alján mendegélek,
s ugrálok a bokrokon,
olajzöld a kiskabátom,
narancsszín a bocskorom.

Zöldikének hívtok engem,
megírta egy napilap,
látták tán, hogy szombatonként
szurkolok a Fradinak.

JENEY ANDRÁS

SZERELEMKOLDUSOK

Nedves fehérenemű emitt,
amott dagadt az ágyék,
techno-zenébe kábuló
arcon fehér az árnyék.

Robot fekete gépzaja
pumpál erekbe művért,
olcsó fillér a testadó:
semmit kínál a táncért.

Vagy részeg utcasarkokon
kerget fuvarba férfit,
a nő majd húsába harap,
s egymás nevét se kérdik.

Unott-szokottan múlik el,
sikolytalan az éjjel,
üres szemek üres falon –
ruhák se szerte-széjjel.

Csak ráng az óramutató,
míg várják, hogy sietne;
hervadtabb már a hajnaluk,
tudják, nem is lehetne.

Egymás tükrében önmaguk
bár látni volna képes,
vakon száll mégis, füst a nap,
s az este újra éhes.

Mondd, mért hogy lélektűz hiján
szaggat gombot le kéjvágy;
fehéreneműn mért szenny a folt,
s a szív miért fehérmáj?

Tömegben árva egymaga,
pótlékra vár, – hiába;
koldul, kiált, kapaszkodik
a kéz, s a szív magánya.

KARÁCSONYÉNEK

Hogy nő a tél! – s hogy nőnek éjsötétek...
Sűrű varjúrajok takarnak csillagot,
Reggel csak szürke köd vár nyíló ablakot,
S kifagynak ősszel elvetett remények.

Mi megmarad, befonja bűn s a vétek.
A szél vihogva tördel össze dallamot,
Szirénhangok susognak boldog holnapot;
S bolond szívek – nem tudják, hogy nem élnek.

Karácsonyeste – mégis! – angyalének.
Jászol fölött harangja tiszta fénynek;
Ó, halljátok meg, balga földi vándorok!

Megtört homálya már a varjútélnak,
Fehér lesz újra színe hófehérnek,
S kikelt magokra hullnak áldás-záporok.

FÖLFELE

Vers néhány sora csak, mondd, árulkodhat-e rólam;
Képek rejtik a szó halk színű dallamait.
Köldök-nézni, a testemet és lelkem mutogatni,
Lenne ugyan divatos, tőlem azért te ne várd.
Rég megsárgult könyvomatok lapoznak előre,
Óbor – mézkeserűn is – a remény aszuja.
Disztichonokban visszhangzik még gyermeki ének,
S hallani néha talán azt, ki mögötte maradt.
Árnyékban sűg főszerepeknek, s lám, neki tapsol
Napmelegek sugara, szívben az esti derű.
Fák nőnek ki a szívből, tiszta folyó sodorása,
Szikrázó vízesés szórja fehér aranyát.
Földnek gyomra hiába nyeli, sivatagban is árad,
Ám darabokra törik lassan a vízköveken.
Elgurul az arany, elfárad a szív ami szórja,
Némul a vers is már, ritmusa meg-megakad;
S bár odafenn millió fénycsepp az éjjeli égbolt,
Mégis – a szív hova lesz? Fényt ad-e majd, ha kihunyt?

Víz partjáról rám hajolnak az alkonyi lombok,
Mintha csak őriznék bennem a napsugarat,
Mellém búvik a csönd, távolban csobban az álom:
Múlt tavaszok fénye kékvizű tengereken.
Sárgarigóm még hajnalt rikkant, nézem a fákat;
Ősz van, hull a dió... Fölfele visz a folyó.

SZ. PÓRDY MÁRIA

FEKETE-FEHÉR KÉPEK

A kis utca levegőjében dió, szirup, kardámom illat keveredik a fokhagyma, koriander, a friss kávé és mentatea illatával.

Benyitok a fotóüzletbe. Vidáman csilingel az ajtó fölötti csengettyű. A bejárattal szemben, a pult előtt, támlás széken idős ember ül. Haja göndör, szürkés színű, dús állszakáll és rövid bajusz díszíti az arcát. Köszönésemre bólint, és szürke szemét behunyja egy pillanatra. Talán ezzel helyettesíti, hogy nem áll fel a vendég fogadására. A térdén átfektetett mélybarna, fényes botra kulcsolódnak hosszú ujjai.

– Ibrahim mindjárt jön, – mondja, mikor meglátja a kezemben a sárga átvételi elismervényt. Szépen hangsúlyozza az angol szavakat. – Elment a képekért a laborba.

– Várok.

Körbenézek az üzletben. A falakon mindenütt fotók, fekete-fehér képek. A Vadi Rum szikláit szinte izzanak a napsütésben. Tevék hosszúra nyúlt árnyékai a homokhegyekre vetülnek. Beduin vakító fehérben, futólépésben a végtelennek tűnő sivatagban. Gyönyörű, sötét szemű kislány ül a jerashi Déli színház nézőterén, göndör hajszálai között bujkálnak a napsugarak, fénykoszorút fonnak a gyerek hajába. Az oszlopos színpad elmosódott képe kárpitozza a gyerek mögötti teret. A Hammamat Ma'in vízesés elszabaduló, gyémántcsillogású cseppjei felett átsuhanó madár szárnytollainak fényes íve a napsütésben. A Qasr Kharanah masszív tömbje a végtelen sivatagban.

A rózsaszín város fekete-fehérben is lenyűgöző képe a Madhbah tetejéről. Mindegyiken gyönyörűek az árnyék-fényhatások, készítője ismerte a szakma legapróbb fortélyait is. Újra visszamegyek a gyerek fotójához, és próbálom kitalálni, mikor készülhetett a kép. A széken ülő mintha belelátna a gondolataimba, megszólal.

– A lányom, harminc évvel ezelőtt.

– Az ön felvételei? – kérdezem. – Nagyon profi munkák.

– Mindig fényképész akartam lenni. Apámtól kaptam az első gépemet tíz éves koromban. Jómódú ember volt, ügyes kereskedő. Örmény apja, nagyapja tehetségét örökölte.

– Honnan származtak ide?

– Jerevánból. A nagyszülők 1918-ban hagyták el az otthonukat, amikor a törökök nekiindultak a keleti örményeket is irtani. Megijedtek, hogy anatóliai rokonaik sorsára jutnak.

– Sok örmény él itt?

– Az országban igen, itt nem sok. Ahol többen élnek, ott tartják a szokásaikat. A többi meg lassan elarabosodik. Apám is arab lányba szeretett, nem érdekelte a család tiltakozása, otthagyták őket, és ide jöttek anyámmal. Az én asszonyom palesztin volt, így keveredünk. A sebeink, persze, nehezen gyógyulnak, mert mélyek – sóhajtja. – De feledni, azt nem szabad! Mert amit elfelejtenek, az sokak szerint meg sem történt. – Eh! – legyintett – maga még nagyon fiatal, hogy ezt megértse.

– Gyermekoromban hallottam először az örményekről, a Musza Dagról, folytatásos rádiójátékban. Attól fogva Franz Werfel könyvét kerestem, míg sok év múlva, már felnőttként, elolvashattam.

Csodálkozva néz rám, aztán csak megkérdezi.

– Melyik országból jött?

– Magyarországról. Nekünk is megvan a magunk fájdalmas vesztesége, következményei nemzedékeken keresztül sem múltak el. A mások szenvedéseit mélyen átérezzük, de a sajátunk fáj a legjobban.

– Sokan jönnek maguktól. Kicsit ismerem a történelmüket. Igaza van, a sebeket nincs értelme hasonlítani.

– Ki örökölte a tehetségét – kérdezem, hogy megtörjem a csendet.

– A második fiam, Ibrahim. Sajnos, ő már csak hobbiból fényképez. Igazán kiváló volt a színes technikában, de látom, szaporodnak az előhívatlan filmjei. Még bízik benne, hogy lesz ideje hagyományos módon kidolgozni a felvételeit. Pedig nincs ideje, se türelme. Egész napját az üzlet, meg a labor irányítása köti le. – Legyintett. – Gépek csinálnak itt már mindent, a felvételeket meg digitális fényképezőgépekkel készítik. Az automatika mindent beállít. Hol van ebben az ember? Megnyom egy gombot, s már nézheti is vissza a felvételt. Ha nem tetszik a kép, kattanthat újra, meg újra. Nincs várakozás, nincs izgalom, nincs a sötétkamrában a szertartás, a csoda, amikor a hívóban lassan előtűnik a kép. Ezeket itt – mutat körbe a falon – most már nem készíthetném el. Nem csak az idő elmúlása miatt, hanem, mert nálunk megszűnt a fekete-fehér technika, nincsenek filmek, vegyszerek, más országokból kellene beszerezni. Talán a neten keresztül menne, de kinek kellene? Meg aztán már megöregedtem. A fotózáshoz biztos kéz kell, erő és türelem. Most már az sem, –

sóhajt kesernyésen – itt van helyette a digitális technika. – Maga milyen géppel dolgozik? – csap rám hirtelen a kérdéssel.

– Yashica Lynx 14 E.

– Neee! – szalad ki belőle a hitetlenkedés. – Legalább 30 éves gép!

– Már el is múlt – bólintok.

– Milyen minőségűek a felvételei?

– Jók – válaszolom rá szerénytelenül gyorsan.

– Van még előhívatlan filmje? – kérdezi, és mintha a remény csillanna meg a szemében.

Arra számítottam, hogy a fényképezőgépem egyéb paramétereiről is szót akar váltani, ezért váratlanul ér a kérdése.

–Nincs – mondom, és abban a pillanatban érzem, milyen választ remélt.

– Meddig marad nálunk? – Bizakodás ül a szemében.

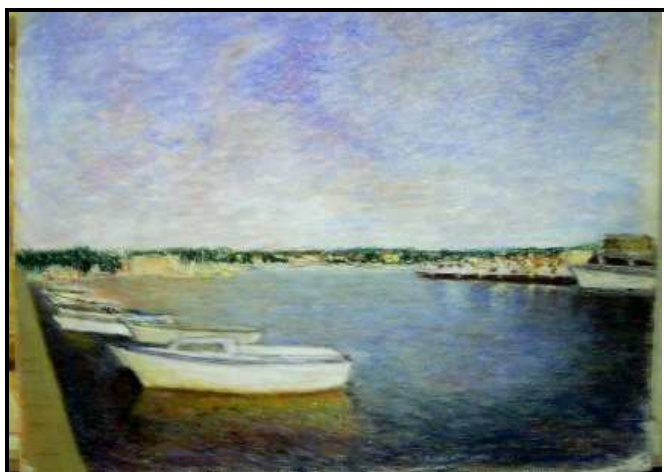
– Hajnalban repülök vissza.

– Pedig ennek a gépnek a felvételeiért még egyszer beültem volna laboromba – mondja elszántan, és meggyőzően bólogat hozzá.

Ibrahim erre a mondatra lép be az üzletbe. Még a köszönni is elfelejt, apját nézi hitetlenkedve. Ő maga élé állítja a botját, rátámaszkodik, és nehézkesen felegyenesedik.

– De látja kedvesem, a Mindenható nem akarja, hogy dolgozzam. Legyen meg az akarata! – Búcsúzásra emeli a kezét. – Ha legközelebb jön, hagyjon meg nekem egy tekercset. Isten áldja, szerencsés hazaérést!

Egyenes tartással, sétalépésben kerüli meg a pultot, és résre nyitva hagyja maga után a hátsó helyiség ajtaját.

DARGÓ ISTVÁN: *Umag, 50x60 cm, pasztell*

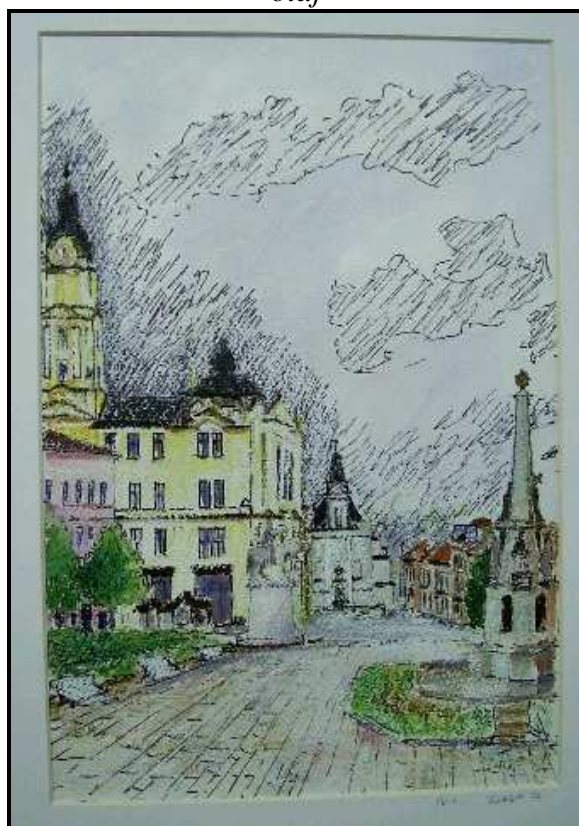
DARGÓ ISTVÁN: *Szúnyog tó 30x40 cm, olaj*

DARGÓ ISTVÁN: *Szeptember 11, 120x70 cm, olaj*

DARGÓ ISTVÁN: *A zongora álma, 68x48 cm, olaj*

DARGÓ ISTVÁN: *Széchenyi tér, Pécs, 20x30 cm, vegyes technika*

GYÖRGYPÁL KATALIN

MIÉRT IS BÚCSÚZNÉK?

Porubszky Ildikónak

Szia, Ildikóm!
Azt mondják, elmentél...
Pedig csak
előre mentél,
mégis itt vagy, velem,
miért is búcsúznék?! –
érezlek, hívlak,
hogyan is ne lennél?! – léteznél? –
csak épp már nem evilágon...
Mások voltunk, vagyunk – nagyon.
Igaz. Ennyi? Oly’ nagy baj lenne?
Ugyan. Csak – elmentél.
Míg itt voltál, velünk: nem hívtál.
Nem mentem Hozzád...
Éreztelek.
Most is itt vagy. Velem...
Míg élek, velem vagy, leszel.
Miért is búcsúznék? Érted, ugye?! –
Maradj hát velem... míg lehet:
míg élek.
Lelkünk találkozik-e
még egyszer? –
a választ itt hiába keresem.

2008. május 27.

MÉG JANUÁR VAN

Furcsa nagyon ez a hatvan
de így volt számos éve már
a lélek nem öregszik
mi ez a kedvetlenség hát
kinn januári esős tavasz
önmagában jelent valamit?
A mozgás és tudás öröme –
az ember csak előre tekint
Millió terv és gondolat
kavaroghat, ha le nem fojtjuk
szándékosan, vagy akararatlan...
Magunkba roskadni kár:
rossz beidegződéseket
ideje lenne szétfoszlatnunk
„térben s időben” egyaránt
„fel harcra hát!” – a butasággal,

saját életünk, örömünk a tét,
ebben a lassan idegenülő világban
helyünk meglesni – előttünk a cél:
semmisség és mégis a minden
élhetünk példaként akár
„Alkotni születünk!” –
miért is felejtjenek el
egyetlen percre is? Lám:
mindegyik napunknak van
hajnala és dele is még,
álmokat rejtünk, miket
vétek eltaposni ma is, mint rég,
velük gazdagabb a világ,
s hogy hiszed, vagy sem –
nem befolyásolja igazát.
Felfénylik mindig, ott ragyog
az akarat szépsége, ha hagyod
felszínre jönni, lebegni,
általad is kiteljesedni –
még ezernyi feladat vár!...

JANUÁRBAN

Hideg, hideg
lelkem fázik
nyirkos hideg
burkol állig

kemény szavak
csendre vágyom
átöleljen
és dajkáljon...

HÁNYSZOR LEHET...?

Újrakezdeni hányszor lehet
míg erőd van, míg megteheted
ötleted, terved – lelkesedsz
mert az előző tönkrement
mert kifosztottak, mert elvették tőled,
mert úgy érezted: a játék
már nem a tied...
S telnek, telnek az évek –
újrakezdeni mégis –
hányszor lehet?!
És – érdemes!?

KAJUK GYULA

ÖREGSÉG ETŰDÖK

(félhomályban)

redőnyöm leengedem csendesen
ne bántsa a fény gyengülő szemem
redőnyöm leengedem csendesen
múlik a vágy, elszáll a szerelem

(helyzetkép)

a készétel teteje zsírosan fénylik
kihült rég, elúzi étvágyamat
én is kihültem már ezer éve
nő se melegíti szívem s ágyamat
elalszom a tévé előtt
míg dörögnek a Coltok
kézfemen, a pergamenen
szaporodnak az öregségi foltok

(jusst se)

számban ecetté vált a bor
és a csókok íze
nem andalítja már szívem
a „für Elise”
a kor tőlem mindent elrabol

ha majd mindenemből
teljesen kifosztott
egy búcsúverssel adok néki
nagy parádriposztot

(készülődés)

töltőtollamat maradék
tintámmal megtöltöm
völegény-ingemen
a hasadást megöltöm
hűtőmet leürítem, kimosom
bemegeyek az elfekvőbe
villamoson

csak fekszem majd az ágyon
elégedetten
bár vén vagyok, de semmi
fontost nem feledtem
számláimat rendeztem mind
temetésem előre fizettem

(elmúlás)

mint tollamból a tinta
cseppenként, csendesen
– régi ez a minta! –

elszívárog lassan
az egész életem

(örökös)

szívét mint az égi kékség
örvendeztesse örökség
a halálom révén kapott
újrakezdési lehetőség

(a halál grammatikája)

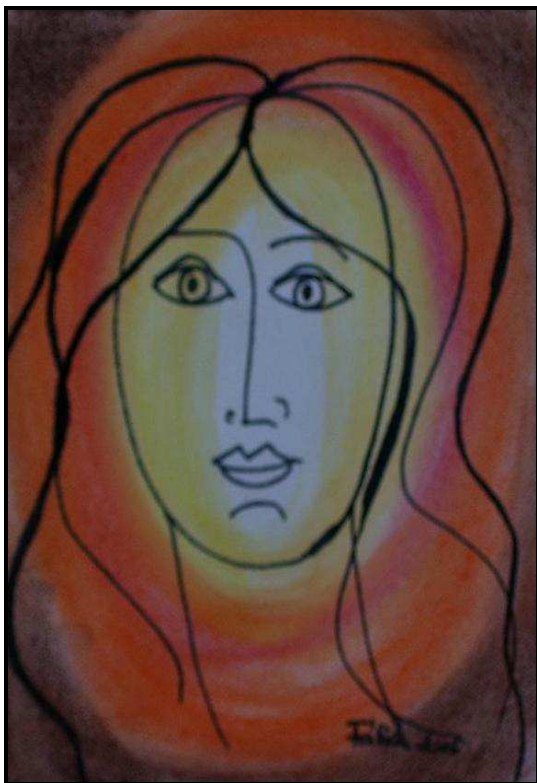
Egy ponton túl már mindennek vége.
Szörcsög a tüdő és szorul a gége.
Az agy, mint a telefon, vonalat bont...
Egy ponton túl pont ott van egy pont.

A FEKETE KOCSIS HALÁLA

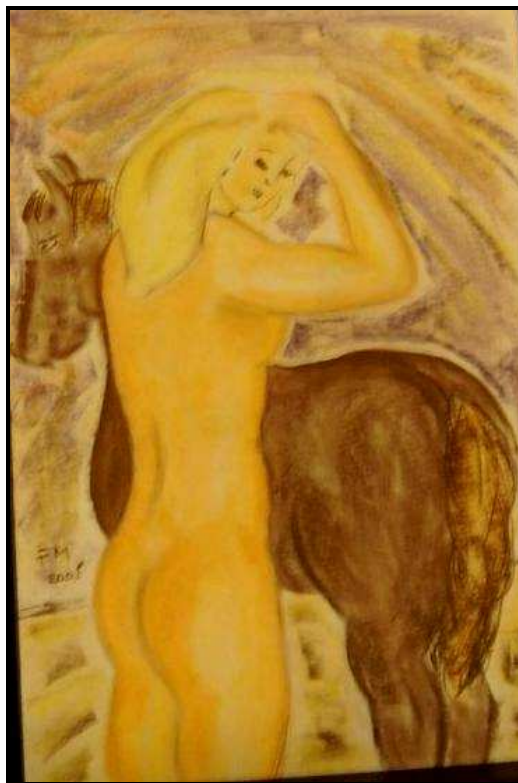
Végigcsapott a konok lovakon
a fekete, fekete kocsis a bakon
és a batár nekilódult a homokon.
A batár átgördült végül a határon,
nem tudom melyiken,
grúzon vagy tatáron
és a fekete fekete fekete kocsisom
vérét már magamról soha le nem mosom...
pedig csak bűnét akartam megtorolni,
hogy végigcsapott a konok lovakon
az az átkozott fattyú ott fent a bakon.

HONORÁRIUM

Vadászok vacsoráján verseim szavaltam.
Babérral koszorúztak a derék fiúk;
gondolták talán, a költők mind hiúk...
holott nemcsak dicsfénnel él az ember.
Kongó konyhámba kedvetlen hazatérve
elgondoltam... hogy hát nem azér'...
de egy kis *őzhússal* ha „megsértettek” volna,
most illatos vadragu főne fazekomba'
s mily szépen úszkálna benne a babér!

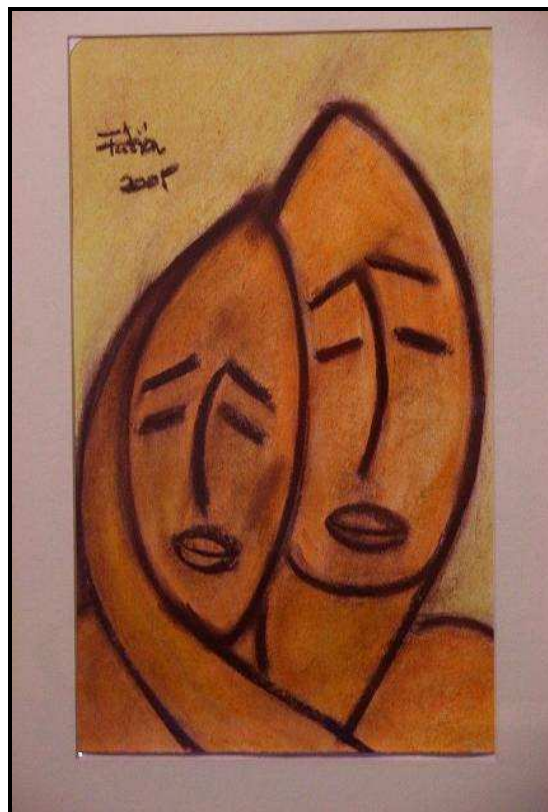
FÁBIÁN MARY: Női fej pasztell

FÁBIÁN MARY: Nyár, pasztell

FÁBIÁN MARY: Csábítás, pasztell

FÁBIÁN MARY: Szerelem, pasztell

BARANYI FERENC

ISTEN MONDJA

Talán eleve robotokat kellett volna kreálnom: érzéketlenebbül azok se tennék dolgukat e földön, midőn a közvagyonot kell pléhpfával ragadozók prédájává alázni. Szeretet, jóság, készség áldozatra, igazságérzet, közösségi szellem, tartás, műveltség nemcsak múzeális erény immár, de tárgya közröhejnek. Egy szempont van csupán: a célszerűség - és sanda cél nyíltabban szentesíti a piszkos eszközt.

Ezt kellett megérnem.

Kreáltam volna robotokat inkább - s nem égetné orcámat most a szégyen.

MELINDA ÚT

Svábhegyi hónapos szoba, hová eljött nagynéha hozzám egy másik ember asszonya, s mesés órákat pazarolt rám. Ifjúságom szeptembere sugárzón sem volt nála szökébb, nem férje voltam: embere. S kell-e ennél nagyobb dicsőség? Előfordult, hogy ottmaradt éjszakára is nagy merészen - olyankor nem ment le a nap, hajnalig fürdőztünk a fényben. Szeptembervég, Melinda út... Sokáig nem volt mostohább, szebb, gyönyörtelibb és szomorúbb édenem nékem, mint a Svábhegy.

ÓDA GYÓGYSZERÉSZEMHEZ

A férfiú - aki felett az évek könnyörtelen tempóban szállnak el - ifjúságára vissza-visszaréved, előre nézni egy percig se mer, hisz összeomlik, holtra rémül attól, hogy egyszer kriplivé kell válnia, kísérti őt a szörnyűséges aggkor - de minden bajt elhárít majd Lia! Megifjító elixírt, gyógyteákat, csillapító- és ajzószereket, kilóinktól megfosztó pirulákat,

varázsport, kapszulát - mindent bevet, hogy a kínok kelyhét a férfinépek minél később kelljen kiinnia - áldassék hát minden napján az évnek a patikusok ékköve: Lia! Szépséges asszony, téged zeng az óda, minden szavát a hála fűti át, maradj a költő hű istápolója s ezután is késleltesd aggkorát, hogy ne kelljen agyának s egyebének idő előtt szarrá lágynia, ezért eseng hozzád e gyatra ének királynőm és védangyalom: Lia!

PÁLMÁK ALÁ

Egy újjélandi ispotályban meghalt öcsém, a tengerész. Odáig három óceán van - s ez a halálnak sem kevés, ennyi vízen átkelni még a kaszásnak is nehéz lehet. De az a halál vitte sírba, mely Nyáregyházán ögyeleg. (Meg Dánoson, Csemőn, Brügecsben. Hajdani vályog-kalyibák dohos ragálya sebesebben fut a vízen, mint gyors naszád.) Öcsém Aucklandig menekült, de törektől, pelyvától gyötört tüdő-jussát utána küldte kegyetlenül az anyaföld. Hiába volt ő már a jegyző úr kimosdatott gyereke: paraszti ősök mellre-fekvő súlyos lidérce ment vele, s hiába táplálta a tenger sós levegője évekig: ő most két elmállott lebennyel pálmák alá temetkezett.

Ezek a versek ebből a kötetből valók:

ANTI-ORFEUSZ, Versek 1997-2000

PAYER IMRE

NEMLÉT HÁZA

Vitt az éjjeli busz. Alaktalanná
oldott házfalak, útelágazások,
merev csend, neonok tömött sötétben,
tömbök, ablakok egymásutánja
- elsuhantak a néma életekkel.
Hirtelen behatolt a képmezőbe
elhagyott sinek oldalába bújva
a zöld fényü megálló. Nemlét háza.
Hol vagyok? Mi ez a busz? Álnokul majd
éppen erre az állomásra lök ki?
Vége? Ott maradok? Kanyar nem ámít - -
Mégis, erre meg arra, elfarolt a
busz. Korlát. Zötyögés. Sötét, esős ég.
Horzsolás. Odafenn a néma felhők -

„SZABAD” HAIKU

Horpadt szó. Üres
hordó. Foszlóban róla
az abroncs. „Szabad.”

HÁDÉSZ A FÉNYBEN

Árnyék. Alig észrevehető árnyék
a nap-neonfény-nyalábok között.
Magas homlok, hosszú orr,
a húsos arc ellenére markáns.
A csillogóan élénk és
figyelő szempár dacára
hideg tekintet.
Kissé profilból néz rád,
akinek csak elfordított fejjel áldoztak, ő
a halál ógörög istene.
Így látnád őt, de nem látod,
fején van láthatatlanná tevő fővege.
Ében szőrű paripák húzta
aranszekere is csak a pillanat
tört részére tűnik fel tükröződve az
Oktogonon, a Burger King üvegfalán
báméskodó hajléktalannak.

BARABBÁS

Elkaptak hát. Elég ökor voltam!
Miután beleittak a boromba
két pofont is kaptam,
és húsvétkor akartak
végleg elrugdosni a húsosfazék mellől
a homokszívű balekok.
Ott álltam a kiherélt marhák és a szikkadt
szukák előtt pőrén és remegve,
mikor a római kopó felüvöltött:
Melyiket akarjátok?

És ott állt mellettem Ő
— ördögucse, tenyérbemászó pofa —
nem, nem volt magas, mint mondják,
és fényesnek se láttam, alacsony, kákabélű volt
a szemében valami különös, idegesítő szelídség,
s a balekok az én nevemet kiáltották...
Megúsztam.
De riadt, zavart vagyok azóta is. Nem
[vagyok a régi,
mert láttam, ahogy vér és víz folyt az oldalából,
a bököjét is belevágta az egyik vigyorgó
[fakabát,
és mégis, mintha Ő úszta volna meg a balhét,
én maradtam itt'
valami örökös szürke faggyal az agyamban.

AZTÁN A NÉMA, TISZTA HAJNALON

Aztán a néma, tiszta hajnalon
az ajtóban még gyorsan visszafordul.
Senki a bárban, csak egy pizzafolt. Túl
van az éjszakán, fáradt józanon.

Az ösztövért fénypászma eltöröl
részeget s nőt, kik egy-egy fordulóra
ki-kimentek a szomszéd parkolóba.
A kontúrok különállnak. Tömör

és száraz a tér, és az asztalon
a székek úgy sorakoznak, az éjjel
oldó ricsaját mintegy kataton

áhítatba fordítva, mintha még jel
lenne új világhoz új alapon,
ahogy ő gyorsan itt még visszakéml.

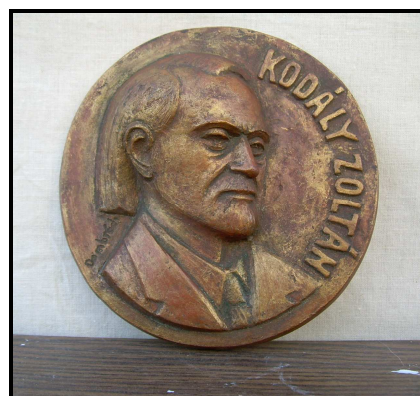
DOMBRÁDI ISTVÁN: Százsorszép

DOMBRÁDI ISTVÁN: női fej

DOMBRÁDI ISTVÁN: kisplasztika

DOMBRÁDI ISTVÁN: kisplasztika

DOMBRÁDI ISTVÁN: szobrok

SÁRKÖZI LÁSZLÓ

CSIKÁGO SZONETTCIKLUS (részletek)

ELŐLJÁRÓSZÓ

Ez a vers Budapest két belső kerületében, a hetedikben, és a nyolcadikban játszódik, amit a pesti köztudat egyszerűen csak Csikágó-nak hív. Régebben a hetedik kerület Thökölly út, Dózsa György út, Damjanich utca, Rottenbiller utca által határolt részét illették ezzel a névvel. Manapság "Csikágó"-nak nevezik a kerületben a Teleki teret is, és annak tágabb környékét, egész a nagy Körútig. Egyes feltételezések szerint az Amerikából visszatelepült magyarok nevezték el így, utcáinak szabályos, négyzetes elrendezése miatt, mely Chicago-ra emlékeztette őket. A hetedik-nyolcadik kerületben a rendszerváltás idején ugrásszerűen megnövekedett a bűnözés. A rendőrség a két kerületet összevontan, egy kapitányság alá rendelve kezeli napjainkban, és a kerületeket a rendőri zsargonban is csak - Csikágó-ként emlegetik. Ezt a zsargont vettem át, művem címének adásakor, utalva e két kerület együttlevőségére. Versemben mindössze egyetlenegy nap történetét írtam meg, napkeltétől késő napnyugtáig. Ez az egyetlen nap ugyanolyan, mint a többi; valójában teljesen jelentéktelen az időfolyamban, akár az ember személyes léte az emberiség soraiban, de – teli van érzelmekkel, reményekkel, fontos és kevésbé fontos dolgokkal, történésekkel, vagyis az étellel, amivel az ember küzd, és amelyben mégis az Isten uralkodik...

I.

...kivilágolt ablakból nagy kacaj
hallatszik, köd gombolyodik, a párás
macskakövön vinnyog a macskajaj.

A sötétből lassan szürkül a látás,
távol villamos visong, busz zörög,
járdához simul. Munkás lődörög,
svájci sapkáján folt, homlokán vágás

a ránc, táskájából kilóg a csomag;
csonka colostok, tört kiskalapács...
rágyújtana, majd némi matatás
után inkább fölszáll és már nincs nyoma.

Tompa árnyék csorog az utcákra:
nyújtóznak a fák, a házfalak doha
s váratlanul kialszik a lámpa.

II.

Haldokló hajnal fáradt foszlányait
szagatja szét a szikár napsugár,
madarak hangolnak, nyikkan sután

a hallgatás s átlépi korlátait:
rigók rivallnak rivalizálva,

galambraj pörög – silabizálja
torkuk kottájuk bűgő akkordjait.

Lassan lából a locs-pocs a tócsába,
bot koppan, inog a koszos ruha,
slattyog, cuppan, toccsan a nyútt csuka
s motyogva bújik a nyíló kocsmába.

Fakul a hold; rátakar a kék ég,
homály világol az ajtó résén
s talpam nyomja a falépcsők csorbája.

III.

Lázasan mos a pultnál a csapos;
korsó csörög, készül az alapos
munka, majd hosszan füttyül a kávégép;

rojtos, zöld kötény törli nagy markát:
csészét hoz, kávé mér, habot rá kérés
nélkül nyomna, adja a duplát, élénk
mozdulata föl-föl villan tarkán.

Sört hozatok, sülturka illaton
ringok... orrba vágnak a buborékok:
vagy három zsák lyukas bádofgazékon
blokkol a nagykörúti villamos...

A plafonon halvány ikonsalétrom
sarjad, füsttől barnul a tapéta,
alján ragacs a bor maradéka.

IV.

Choli Daróczy Józsefnek

A sarokban játékgép áll; hunyorog,
csalogat – csábító a jutalom,
pislogása sárga-piros-gunyoros.

Máris műbőr tárcámat kutatom;
matatom a ropogós bélést – vékony...
a játékos csak akkor találékony
és szép, ha van miből... most mulatok,

iszom, a masinának mutatok:
öklöm az alkarommal kimért félkört
ír... s hiába hasít közénk száz mérföld,
vonz a tét, - a gombokra zuhanok...

...később koszos klotyóra görcsöl gyomrom
pénzt számlálok, múltjon az unalom:
végül mégis nőtt s fogyott is a gondom...

MÁNDY GÁBOR

PÓKFONÁL

A pókfonál
erősebb a póknál,
ellenáll minden nagy erőnek.
A szerelem
ugyanígy fog engem,
még a pókfonálnál is erősebb.
Alattam szakadék,
bele is hullanék,
de nem szakíthat el mellőled.
Állom a vihart.
Mosolyod megtart.
Erőt merítek belőled.

ÉLETMŰVÉSZ

Nem az az életművész,
aki mindent könnyen elért,
hiszen lelkével fizetett
az aranyért.
Ha majd üt az óra,
mindene elvész,
s mehet pokolra.

Én az maradtam, aki voltam,
nem átkoznak majd holtan.
Éltem rongyosan,
mégis boldogan.
Így enyém lett minden,
erkölcsi értelemben:
ingyen.

NAPPALI ÁLOM

Elbóbiskolok napközben.
Hosszú volt az éjszaka,
még orromban az illata,
tobzódtunk az örömben.

Ha valaki táskámmal elszelel,
kihasználva kábulatom,
míg az éjszakát újraálmodom,
annak az oka te leszel.

S más kockázatok is lehetnek:
elesem s összetörődöm.
De mindezzel nem törődöm -
éjjel-nappal téged szeretlek

MINDENNAPI TÁRGYAK

Dobverő formára kopott fakanál
(nagyamámától örököltem),
bádogg lisztartó doboz,
sebzett zománcú kis fazék -
még rajta van a madzag, amivel
anyám a csöpögő radiátor alá függesztette.
Na és az U alakú vasdarab, amit
átdugott a kilincsen és a kulcsra,
távol tartandó a betörőket,
miután már beszedte az altatóját.

Valahogy megkímélem ezeket
minden lomtalanításkor.
Ők az én kincseim,
a mindennapi tárgyak.

A tárgyakat gondosan őrzöm,
csak a minden napok vesztek el.

FÉRFI ÉS NŐ

...Azaz nő és férfi.
Nem szabad felcserélni.
Ez a jó sorrend, hiszen a nő az,
aki világra hoz és aki szoptat.
Őbenne bízunk eleitől fogva,
az ő öléből nézünk a világra.
S amikor megijeszt az élet,
az ő karja nyújt menedéket.

És ha a nő nem lehet anya,
akkor is működik varázslata,
akkor is középpont marad:
örök viszonyítási alap.
Hadvezér, tudós, világfi -
mind neki akar imponálni.
A nőről szól a legtöbb dalom.
Nő nélkül nincsen irodalom.
Nő nélkül becsukhatnának
a divatüzletek, áruházak.
Nő nélkül kiborulni sem lehet.
S miből élnének a pszichiáterek?
Mennyország is, pokol is a szerelem.
Szeresd a nőt – de mértékletesen!

PÁLL ATTILA munkája, farönk-technika

PÁLL ATTILA munkája, farönk-technika

PÁLL ATTILA munkája, farönk-technika

PÁLL ATTILA munkája, farönk-technika

PÁLL ATTILA munkája, farönk-technika

ARTHUR MADSEN

A ZOKNI (részlet)

- Bácsi! Vegye meg ezt a fát! - zavarta meg elmélkedésemet egy csilingelő gyerekhang. Odafordultam és megilletődve néztem a hétéves forma, aranyszőke hajú kislányra. Kék szemei mosolyogva tündököltek, ártatlan arcát már pirosra csípte a decemberi hideg. Már nem voltam messze otthonomtól, szemem sarkából láttam is a koromsötéten ásító utcai ablakomat.

- Hát te? Miért nem vagy otthon? - morogtam rá bizalmatlanul. - Apukád már biztosan keres.

- Nekem nincs apukám - felelte a kislány és leheletével melengetni kezdte apró kezecskéit.

- Az anyukám otthon fekszik, beteg - folytatta halkán, de a hangjából életerős dac áradt.

- Ha eladom a fát, a pénzből veszek neki gyógyszert. Az lesz a mi karácsonyi ajándékunk.

A kislány szavai hallatán először kirázott a hideg, majd még soha nem érzett melegség öntötte el a szívemet. Ösztönből cselekedtem. A fát azonnal megvettem és a pénz mellé a kislány kezébe nyomtam a zacskó szaloncukrot is. Hálásan nézett fel rám, de törpének éreztem magam mellette.

AZ IGAZ MADSEN (részlet)

- Tessék, Weaver - szóltam bele a kagylóba, a háttérből hallatszódott a szürke, öreg falóra monoton kattogása.

- Tyler - zilált Arthur a telefonba. - Nem fogod elhinni!

- Nyögd már ki, hogy mi van! - förmedtem rá és unottan néztem az ablaküvegen örült táncot járó elhízott esőcseppeket.

- Álmodtam, ma éjjel álmod láttam - visított hangosan és tudtam, hogy a lelkét földöntúli gyönyör járja át. - Átmegyek!

- Gyere! - mondtam lelkesedve, de addigra már Arthur letette a telefont.

Nem telt bele fél óra és a barátom már ott ült a sötétkék mintázatú, szürke orkándzsekijében a kandallóm előtt. Ujjaival idegesen babrálta a keménydobozos Clawson zárjegyét és szemeiben olyan élet lobogott, hogy a kandalló

tüzének vakító fénye karácsonyi kismécses volt hozzá képest.

- Mesélj már - sürgettem izgatottan, de ő még mindig a cigarettaival volt elfoglalva. Végig kellett nézmem, ahogy kihúz a dobozból egy szál Clawsont, a végét benyálazza és a jellegzetes, zöld öngyújtójával meggyújtja azt.

- Szerintem direkt húzza az agyam - gondoltam és arcomra erőltettem az „annyiraazért nem érdekel amit mondani akarsz” kifejezést. Azt hiszem, hogy ezt rögtön megérezhette, mert azonnal a közepébe vágott:

- Vissza kell mennem!

- Tessék? - néztem rá bambán.

EGY KISFIÚ TÉLAPÓJA (részlet)

- Én is kérhetek a Télapótól? – csilingelt egy gyerekhang Maria háta mögött.

- Jaj, Thymena! Hát persze, drágaságom – mosolygott Weaver asszony Traumék kislányára. Ezután teste hirtelen megvonaglott, mert az utcáról beszűrődő géppuskák ropogása és a tankok súlyos csikorgása messzire száműzte a Télapó legendáját. Ezek a hangok már beitták magukat a hétköznapijokba, de valahogy mégsem tudták megszokni őket. Ilyenkor egymáshoz bújva imádkoztak, a halk suttogások némileg felerősödtek a sötétségben fuldokló pince remegő csendjében.

Már huszonhatodik napja voltak lent, amikor abbamaradt a fegyverek ropogása és a bakancsok dübörgése se hallatszódott már. A patkányok mintha megérezték volna ezt, mert egyre bátrabban bújtak elő fészkeikből. Weaver asszony korábban félt tőlük, de azonos sorsuk miatt, néha ő is egy riadt patkánynak érezte magát. Ámulattal nézte, ahogy a sarokban megbúvó nagy, barna pók újra elkezdte szőni csillogó hálóját. Maria gyomra korogni kezdett, éhes volt. Szinte minden élelmük elfogyott, utánpótlásuk nem volt, mert aki felment a pincéből, azt nem látták többet. Négyen maradtak. Ő, Tyler, Angelica Traum és kislánya, Thymena. Angelica férje sem jött vissza, ez iszonyúan megviselte a törékeny, fiatal nőt. Thymena és Tyler minden lefekvés előtt a Télapóra gondolt és azt kérték, hogy hozza vissza nekik az apukáikat.